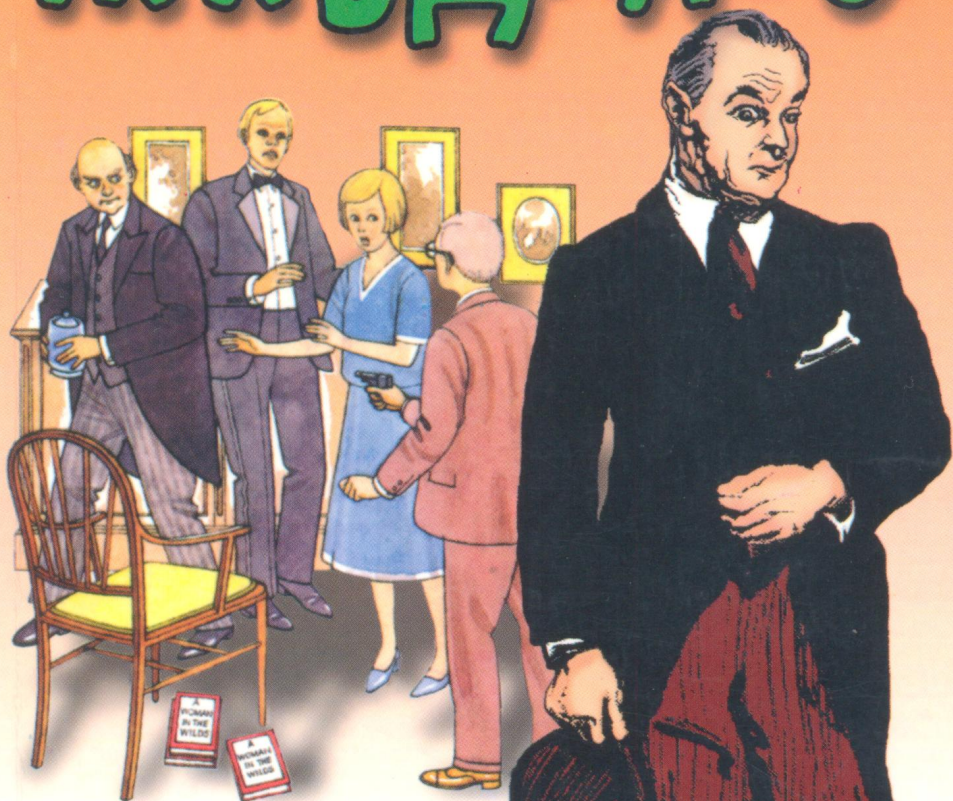

П. Г. УДХАУС

Иконом за един ден

ИЗДАТЕЛСТВО
епа
PUBLISHING

П. Г. Удхаус

Иконом за един ден

Първа глава

Господин Шусмит, известен адвокат и шеф на юридическата фирма „Шусмит, Шусмит, Шусмит и т.н.“ със седалище Линкълнс Ин Фийлдс, се облегна на стола си и заяви, че се надява да е внесъл яснота по всички въпроси.

Забележката му беше последвана от характерното лаещо покашляне, с което правозащитниците оповестяват, че консултацията е приключила, и което изтръгна Джеф Милър от размишленията му. От първия миг, в който зърна бъдещия си тъст, бе решил, че господинът му напомня на някаква птица, и докато се мъчеше да определи вида на пернатото, приличащо си с видния адвокат, бе пропуснал съществена част от монолога му.

Все пак беше наясно, че онова, което е минало покрай ушите му, се е отнасяло до предстоящото съдебно дело „Пенифадър срещу Тарвин“, където той трябваше да бъде адвокат на ищеца. Беше дошъл в кантората за последни наставления и господин Шусмит го наставляваше – поне до мига, в който той престана да го слуша. Ето защо реши, че едно дълбокомислено и неангажиращо кимване ще бъде тъкмо на място и ще прикрие временното му разсейване.

– Смятам, че съм предвидил всички възможности – заключи господин Шусмит.

– Точно така, сър.

– Поддържаш ли мнението ми, че защитата ще разчита само на показанията на свидетеля Лайънел Грийн?

– Изцяло го подкрепям.

– Твоята задача е да обориш твърденията му и да го извадиш от релси.

– Разчитайте на мен.

– За съжаление нямам избор – въздъхна господин Шусмит.

Наблюдавайки опечаленото му изражение, бихте си казали, че той не изпитва топли чувства към младежа, и не бихте сгрешили. Джеф имаше тесен кръг от почитатели, но господин Шусмит не беше сред тях. Видният адвокат още беше в стрес от най-ужасяващото преживяване в трудния му житейски път – преди няколко седмици единствената му дъщеря цъфна у дома в компанията на гореспоменатия Джеф и с присъщия си нетърпящ възражение тон заяви, че възнамерява да се омъжи за

него.

Господин Шусмит успя да промълви едно: „Боже мой!“, последвано от някаква банална учтивост, защото от изненада едва не си глътна езика.

От пръв поглед му стана ясно, че Джеф не притежава качества, които да накарат бъдещия му тъст възторжено да размаха шапка и да затанцува от радост. Всичко у младежа му се струваше отблъскващо – от русата коса, досущ като слама, до неуравновесения характер и дръзкото, и вятърничаво поведение. Особено неприятно впечатление му направи блуждаещото изражение на Джеф по време на току-що приключилия разговор. Вместо със страхопочитание, което е редно да прояви амбициозният млад адвокат, получаващ ценни напътствия за прощъпалника си в избраното поприще, младежът бе изслушал наставленията с половин ухо. Ненадейно господин Шусмит изпита съжаление към човека на име Пенифадър, чиято съдба беше в ръцете на наперения му кандидат-зет.

С неудоволствие беше изпълнил желанието на Мъртъл, която настояваше на годеника ѝ да бъде предоставена възможност да блесне с юридическите си познания... разбира се, доколкото е възможно да блесне един адвокат на таксиметров шофьор, завел дело срещу някакъв декоратор, задето го е ударил с юмрук в корема. От опит знаеше, че навие ли си дъщеря му нещо на пръста, винаги става нейното, затова реши да не се противи.

Отново тежко въздъхна и се изправи, намеквайки на посетителя, че няма какво повече да си кажат. Устните му се разтегнаха в гримаса, която можеше да мине за усмивка само на приглушена светлина.

– Да се надяваме, че всичко ще мине гладко.

– Така ви искам! – похвали го младежът. – Най-важното е да не провесвате нос. Спомняте ли си какво е казал Хенгист на брат си Хорса¹ преди една от поредните битки?

Господин Шусмит беше смаян от ерудицията на младия си колега. Втрещено го изгледа и промърмори:

– Хм... аз... изплъзва се от паметта ми... Какво му е казал?

– Посъветвал го: „Хорса, хич да не ти пука.“ Довиждане, господин Шусмит. Приятен ден.

Джеф излезе от кантората и бодро закричи по улицата. Природата не го беше дарила с ум, остър като бръснач, но за сметка на това му бе

1. Хенгист и Хорса – водачи на първите англосаксонски заселници, които са се сражавали на страната на британския крал Вортигерн срещу пиктите в периода 446 – 454г. – Б.пр.

дала атлетично тяло и здрави крака, поради което той не пръскаше пари за таксите, а се придвижваше пеш от Линкълнс Ин Фийлдс до скромното си жилище в аристократичния квартал Мейфеър. Като студент беше играл в националния отбор по ръग्би и още беше в толкова добра форма, че спокойно изминаваше и по-дълги разстояния.

Докато крачеше по улицата, откри, че господин Шусмит отново е обсебил съзнанието му. Вече не размишляваше за външността му, защото след задълбоченото наблюдение, проведено в кантората, бе установил поразителна прилика между видния адвокат и австралийския щраус. Този път разсъждаваше върху характера и нрава на бъдещия си тъст и стигна до заключението, че господин Шусмит е надменен и безсърдечен досадник, с когото никога няма да намерят обща тема за разговор. Но само след миг му хрумна тема, по която двамата бяха на еднакво мнение: и той, и старият Шусмит бяха против годежа му с Мъртъл. Едва ли ще преувеличим, ако кажем, че мисълта за деня, в който ще облече редингот и ще поведе към олтара госпожица Шусмит, го смразяваше до мозъка на костите и нещо потреперваше под лъжичката му, като че беше погълнал рояк пеперуди.

Нямаше дори бегла представа как се е озовал в това деликатно положение, фактите красноречиво говореха, че навярно е казал нещо, което е накарало девойката да си въобрази, че ѝ предлага брак, но споменът за подобна безмозъчна постъпка упорито му убягваше. Знаеше само, че в един момент от празненството още беше весел и безгрижен младеж, който флиртува с Мъртъл Шусмит под прикритието на палма, засадена в саксия, а след броени секунди (поне така му се струваше) тя вече говореше за сватбени торти и за шаферки. Но макар че пазеше само смътни спомени за развоя на събитията през онази фатална нощ, по един въпрос той беше напълно наясно със себе си – че онова, което изпитва към госпожица Шусмит, не е любов.

Често размишляваше върху аспектите на тази човешка емоция и знаеше, че не е любов онова, което кара краката ти да се подкосяват в присъствието на годеницата ти. Мъртъл Шусмит му вдъхваше същото страхопочитание като запасния старшина, който му преподаваше физическо възпитание в началното училище, а Джеф беше повече от сигурен, че не е бил влюбен във въпросния господин.

С всеки изминал миг у него се затвърждаваше убеждението, че е досущ като добродетелен Шекспиров герой, попаднал в капана на съдбата. Унесен в мрачните си размисли, неусетно прекоси Бъркли Скуеър и се озова на задънената уличка „Холси Корт“.

Денят беше прекрасен, слънцето сияйно се усмихваше – очевидно месец юни бе решил да се покаже в най-добрата си светлина. В стотици хиляди домове барометрите от сутринта предричаха хубаво време и безоблачното синьо небе бе доказателство за безпогрешната им прогноза. Ала на „Холси Корт“ цареше меланхоличен полумрак, сякаш започваше слънчево затъмнение. Тук никога не проникваха лъчите на небесното светило, за сметка на това пък винаги вонеше на варено зеле. За пръв път Джеф се отврати от натрапчивата миризма и закопня за уханието на рози и на лавандула.

Навярно промяната в настроението му беше предизвикана от мисълта за предстоящата сватба, тъй като досега не бе намирал кусури на местожителството си. Наистина уличката беше тъмна и мръсна, но беше сравнително тиха, а тишината бе от решаващо значение за Джеф. Завърши право, за да угоди на богатия си кръстник, по настояване на Мъртъл Шусмит бе на път да опита късмета си на юридическото поприще, но най-му допаднаше писателската дейност. Съчиняваше разкази за мистериозни китайци и златокоси девойки, за трупове на благородници, скрити зад ламперииите на библиотеки, и смяташе, че спокойствието и уединението подпомагат творческия му процес.

Хлътна във вътрешния двор, свърна вдясно и влезе в Холси Чеймбърс, където се помещаваше апартаментът му. Изкачи се до третия етаж и отключи вратата. В коридора го пресрещна пълничката икономка госпожа Болсъм, която той галено наричаше „мамче“.

– Ето ви и вас, сър! – възторжено възкликна тя, сякаш посрещаше завърналия се блуден син, и както винаги сърцето на Джеф се стопли от радушното посрещане. – Тъкмо като излязохте, телефонира госпожица Шусмит.

Младежът стреснато се втренчи в нея:

– Да не би да се е върнала в Лондон?

– Не е, сър. Обаждаше се от дома на приятелите в провинцията, на които гостува. Осведомих я, че сте отишли на среща с татко й, а тя рече, че ще позвъни по-късно. Дано всичко да е минало като по мед и масло, сър.

– А? Какво каза?

– Ами... такава... нали имахте среща с бащата на младата дама...

– О, това ли? Разбира се, всичко мина чудесно. Разговорът ни беше много задълбочен и конструктивен... Чакай, чакай, нещо ми се губи... Какво съм ти доверил по въпроса?

– Казахте, че господинът сигурно ще ви предложи работа като

адвокатин... или както там викат на онези, дето приказват в съда.

– Тъй и стана, мамче. Ще се явя в съда като адвокат на Ърнист Пенифадър, правоспособен таксиметров шофьор, който е потърсил помощта на Негово величество Закона, за да срази декоратора Орлоу Тарвин, обвинявайки го, че при възникналия спор за заплащането му е нанесъл тежка телесна повреда, заплашваща живота му. Делото безсъмнено заслужава внимание, тъй като доказва колко нежни души имат таксиметровите шофьори, но е доста елементарно за човек с моя талант. Все пак изкормването на Грийн вероятно ще ми даде възможност да проявя способностите си.

– Божичко, сър, кого ще убивате?

– Не бой се, мамче, изразих се образно. Изглежда, на спора за тарифата е присъствал друг декоратор на име Лайънел Грийн, който твърди, че приятелят му не е нанесъл на господин Пенифадър жесток удар, а само шеговито го е потупал по корема. Предполагам, че защитата ще се постарае да представи свадата като дружелюбна закачка, обаче аз няма да се дам. Наредиха ми да изкарам от релси този Грийн и помни ми думата, че като приключа с него, ще прилича на дерайлирал локомотив. Разбира се, ще бъда образец на любезност и на изтънченост, но ще го разпердушиня. Господи, колко безсмислено ми се струва всичко това, мамче! Пенифадър срещу Тарвин... пфу! Защо ли си губя времето с нелепата свада между някакви дребни душици, вместо да се отдам на литературните си занимания... Телефонът ли звъни?

– Да, сър. Сигурно пак е госпожица Шусмит.

– Пепел ти на езика, мамичко, но май ще излезеш права.

Предсказанието на икономката се сбъдна – наистина се обаждаше Мъртъл Шусмит. Джеф веднага я позна по прекрасната дикция и по повелителния тон. Една от причините, изключващи влюбването му в госпожицата, бе, че тя неизменно разговаряше с него като гувернантка с непослушно дете.

– Джефри, ти ли си?

– Ало?

– Не се преструвай, че не чуваш! Позвъних преди малко, но още не се беше прибрал.

– Да... мама Болсъм ми съобщи, че си се обаждала.

– Престани да наричаш госпожа Болсъм „мама“! Просташко е, освен това не бива да фамилиарничим с прислугата. Всичко наред ли е?

– Тук времето е прекрасно... Дано и вие да се радвате на хубаво лято...

– Не се прави на глупак! – прекъсна го тя. – Много добре знаеш от какво се интересувам. Как мина срещата ти с татко? Даде ли ти последни наставления?

– Да.

– Слава Богу! Непростимо ще бъде да не спечелиш делото. Според татко обвиняемият е с единия крак в затвора.

– Доста неудобна поза, ако реши да кара ролкови кънки – промърмори Джеф.

– Моля?

– Нищо... нищо...

– Как така нищо? Кой ще кара ролкови кънки?

– Престани да ме разпитваш и чуй какво ще ти кажа: бъди спокойна, делото ни е в кърпа вързано. Очаквам сензационна победа.

– Да се надяваме, че всичко ще мине гладко.

– И баща ти каза същото.

– Ще бъда много разочарована, ако се провалиш. Искам дословно да изпълниш указанията на татко. Запомни, че трябва да се отнасяш с уважение към съдията. Произнасяй всяка дума ясно и отчетливо. Не се усмихвай, не се колебай, не се суети. И не забравяй да пригладиш косата си... не, това отпада, нали ще носиш перука. Е, да приключваме. Дочуване.

– Дочуване – промърмори Джеф. Остави слушалката на вилката, приближи се до прозореца, пхна ръце в джобовете си и намръщено се загледа навън. По природа беше весел и дори буен младеж и на лицето му вечно грееше широка усмивка, ала сега изражението му издаваше дълбока покруса. По тротоара подскачаха врабчета и бодро чуруликаха, но той не беше в настроение да заподсвирква и да се включи в техния хор.

Не виждаше и лъч надежда на хоризонта. В душата му цареше непрогледен мрак, който напоследък бе негов неразделен спътник, тъй като до фаталния сватбен ден оставаше по-малко от месец. Внезапно му хрумна, че положението му е като на див звяр, попаднал в капан, който вижда как ловецът се приближава към него. Смръщи вежди, замери с бананова кора най-гласовития врабец и се отдръпна от прозореца.

Втора глава

Срещу Холси Чеймбърс се издига друга сграда, наречена Холси Билдингс – постройка в окаяно състояние, разделена на задушни помещения, служещи за канцеларии, чиито собственици смятат, че привилегията да пишат върху служебните си бланки вълшебната думичка „Мейфеър“ компенсира липсата на проветрение. По времето, когато започва нашият разказ, на прозореца на третия етаж с големи черни букви беше написано: „Джей Шерингам Ейдър – частен детектив“.

Ден след като в съда бе гледано делото „Пенифадър срещу Гарвин“ в двора между сградите влезе елегантна млада жена, надарена с доста предизвикателна красота, и тръгна към Холси Билдингс. Косата ѝ блестеше като фалшиво злато, устните ѝ бяха по-алени от череша, а очите ѝ искряха като бенгалски огън. Погледът ѝ издаваше, че младата дама съвсем не е хрисима като агънце, а притежава буен нрав. Безспорно външността ѝ беше привлекателна, ала проникателният наблюдател би забелязал в поведението ѝ нещо неуловимо, причисляващо я към онези гостенки, при вида на които предвидливата домакиня бърза да заключи на сигурно място ценните си вещи и сребърните прибори. Младата жена се казваше Доли Молой и беше съпруга на Соупи Молой, който се занимаваше с продажба на акции от несъществуващи предприятия.

Вътрешният двор изглеждаше като човек, който още не си е направил утринния тоалет, и предизвика неодобрението на Доли – тя беше придирчива като всяко момиче, дебнешо собственикът на някой магазин да му обърне гръб, за да отмъкне шишенце скъп парфюм. С нескрито отвращение тя се заизкачва по глухо отекващите стъпала на Холси Билдингс и с дръжката на чадърчето си (което, без собствениците на магазина да подозират, ѝ беше подарък от щанда за луксозни стоки на търговска верига „Джароу“) почука на мръсната остъклена врата с надпис „Джей Шерингам Ейдър“.

Разбира се, практически е невъзможно някой да носи име като Джей Шерингам Ейдър и веднага сме длъжни да кажем, че наемателят на канцеларията, която се виждаше от прозореца на Джеф Милър, изобщо не отговаряше на представата, предизвикана от екзотичното име. Беше човек със съмнителна репутация, когото близките наричаха Чимп.

В мига, в който отривистото потропване на дръжката от слонова кост по остъклената врата наруши спокойствието му, той седеше зад

бюрото си и консумираше оскъдния си обяд. Непредизвестеното появяване на посетител го накара да скочи на крака, а поредната хапка от сандвича едва не заседна в гърлото му. Нестандартните му методи на работа му бяха създали много врагове, поради което той мразеше изненадите. Прекалено често му се налагаше да скача през прозорци или да се крие в гардероби, затова и сега машинално се обърна към големия дрешник зад бюрото си, ала тъкмо когато се канеше да се шумгне в него, вратата се отвори. Като видя, че на прага стои жена, той се отказа от намеренията за паническо бягство, а само след секунда напълно възвърна самообладанието си – посетителката се оказа негова стара позната.

– Я, каква изненада! – възкликна. Не изпитваше особено топли чувства към госпожа Молой, но облекчението му беше толкова голямо, че я посрещна почти радушно. – Виж ти, кой ми е дошъл на гости! Заповядай, Доли. Седни на чистия стол и се чувствай като у дома си.

– Къде е този чист стол? – поинтересува се младата жена и след внимателен оглед на скромната мебелировка, който би засегнал човек, по-чувствителен от Чимп, предпазливо приседна на ръба на бюрото. – Май се опитваш да развъждаш плесени, драги. Отдавна не сме се виждали, но намирам, че изобщо не си се променил.

Ако бе искрена, то старият ѝ приятел трябваше да съжالياва, защото само би спечелил от промяната на външността си. Беше дребен човечец с физиономия на лукаво шимпанзе, готово да отмъкне запасите от храна на събратята си. За да допълни природните си дадености, развъждаше върху горната си устна рехава растителност, която редовно мажеше с помада и наричаше мустаци. Очевидно той прие забележката на Доли като комплимент.

– Така си е, драга, поддържам се във форма – доволно отбеляза и с кибритена клечка засука абсурдните мустаци. – Как е Соупи?

Лицето на посетителката помръкна, сякаш върху него падна сянка на облак. Промърмори, че съпругът ѝ бил добре, но човек с остър слух би доловил лекото потреперване на гласа ѝ.

– Какво те води при мен? – любезно попита Чимп.

– Случайно минавах оттук, та реших да се отбия и да поговоря с теб по един въпрос. Освен това се сетих, че преди повече от година Соупи ти зае петарка и оттогава не си му се мяркал пред очите. Така и така съм дошла, тъкмо ще ми върнеш парите.

– Никога не съм взимал пари назаем от съпруга ти – възмути се човекът, подвизаващ се под гръмкото име Джей Шерингам Ейдър.

– Нима? Разписката, подписана от твоя милост, е в чантата ми –

побърза да опресни паметта му Доли.

– Върнах му петте лири... Ами да, точно така... добре че си спомних...

– А Соупи си спомня, че не си е получил петарката – прекъсна го госпожа Молой.

За миг Чимп се пообърка, но бързо се овладя. Не беше човек, който си оставя магарето в калта.

– Ще обсъдим този въпрос по-късно – промърмори. – Май спомена, че си дошла да се посъветваш с мен.

Застрашителните пламъчета, проблясващи в красивите очи на Доли, помръкнаха и тя тежко въздъхна като човек, който се кани да излее мъката си. Деликатно избърса носа си с дантелена носна кърпичка, с която собственикът на прочут галантериен магазин в Уест Енд се беше разделил, след като госпожа Молой го бе удостоила с честта да разгледа артикулите му, и промълви:

– Разтревожена съм, Чимп.

– От какво?

– Става въпрос за Соупи...

– Знаех си, че рано или късно нещата ще стигнат дотук. Постъпи лекомислено и глупаво, като се омъжи за него – прекъсна я той. Познанството му с отсъстващия съпруг беше отдавнашно, но не и сърдечно. Още му имаше зъб заради многобройните случаи, при които господин Молой бе извозил него, Чимп Туист, тъкмо когато той, Чимп Туист, се готвеше да преметне господин Молой. – Какво се е случило? Да не е започнал да ти прави номера?

– Така изглежда.

– Ах, мръсникът му с мръсник!

– Ще ти бъда признателна, ако не наричаш съпруга ми мръсник – високомерно произнесе Доли.

– А ти как предлагаш да го наричам? Вари го, печи го, все ще си бъде мръсник.

Доли прехапа алената си долна устна, но съдържа гневното си възклицание. Имаше съвсем ясна представа за недостатъците на Чимп Туист, но при все това той беше прочут със здравомислието си, а тя беше чужденка в тази страна и нямаше с кого другото да сподели брачните си проблеми. В родния ѝ град Чикаго живееха поне дузина Солоновци, на които да довери тревогите, тежащи на сърцето ѝ и които със сигурност щяха да я утешат и да я подкрепят. Ала сега се намираше в Англия, а съветниците ѝ бяха отвъд океана и може би – зад решетките.

Чимп отново захвана да я разпитва. По душа беше подлец и изпитваше удоволствие от негодите на събратята си. Доволно потри ръце в очакване да научи за несполуките на семейство Молой.

– С какво те тревожи драгоценният ти Соупи?

– Ами... увърта се около една жена. Поведението му хич не ми харесва. Страхувам се, че мътят нещо зад гърба ми.

– Коя е въпросната жена?

– Първо да ти кажа, че в момента гостуваме в едно имение, наречено Шипли Хол, в Кент. Госпожата и Соупи всеки ден се разхождат из градината и тя го закичва с уханни рози.

Чимп Туист се облещи от изненада:

– Не думай! Сигурна ли си, че тя го закичва с уханни рози?

– Абсолютно.

– Закичва ги на ревера му, тъй ли?

– Именно.

– Сигурно не е с всичкия си.

Госпожа Молой отново прехапа устни и си напомни, че трябва да запази самообладание, тъй като отчаяно се нуждаеше от съвета на стария си приятел.

– На два пъти я хванах на местопрестъплението – продължи. – А моят хубостник я гледеше разнежено, аха-аха да я грабне в прегръдките си. Въпросната дама се казва Корк – добави Доли с гробовен глас, сякаш това още повече влошаваше положението. – Госпожа Уелсли Корк. Соупи случайно се запознал с нея и тя му разказала за колонията, дето е устроила в имението на някакъв лорд, а моят глупчо бе толкова впечатлен от нея, че настоя непременно да я посетим. Право да ти кажа, никога не съм виждала такова свърталище на откачалки. Питомците се тъпчат със зеленчуци, дишат дълбоко, гърчат се в невъзможни пози и подкачат около собствената си ос. Според госпожата това се отразявало благотворно на душевния им мир.

Описанието на колонията на Клариса Корк за природосъобразен живот и възвишени размисли беше доста несвързано, но Чимп кимна:

– Ясно – занимават се с йогийски упражнения.

– Това пък какво е? Всъщност няма значение – тая история ми се струва напълно налудничава. Нямам нищо против да дишам дълбоко, ако преди това съм се нахранила като хората, ама тия зеленчуци буквално ще ме довършат. Като посегна към ножа и вилицата, все ми се привижда тлъстичка и сочна пържола. Ако прекарам още няколко дни в онази лудница, ще започна да изрязвам хартиени кукли и да затъквам

сламки в косата си. Икономът например вече е превъртял.

– И на мен ми се ще да открия подобно заведение – замислено промърмори господин Туист. – Има много хляб в тази работа. Но да не се отклоняваме от въпроса. Соупи също ли подскача около собствената си ос?

– Разбира се.

– Не думай! Дано да си изкълчи крака! А сега ми разкажи за иконома. Наистина ли е откачил?

– Ако питаш мен, готов е за лудницата. Разхожда се из помещението досущ блуждаещ призрак и гледа в една точка, като че има видения. Но това е най-малкото зло. Представи си, вчера го заварих заврян под тоалетката в стаята ми. Като ме видя, изпълзя от прикритието си и с цялото си нахалство заяви, че усещал някаква лоша миризма и се чудел откъде идва. Лоша миризма... как ли пък не! Няма начин изпод тоалетката да идва лоша миризма.

Господин Туист се съгласи, че поведението на прислужника е, меко казано, налудничаво, сетне заяви, че никога не бил виждал превъртял иконом и че му било интересно да проучи този въпрос.

– Сега навярно разбираш сред какво обкръжение се намирам – въздъхна Доли, – но не затова съм дошла. Какво мислиш за увлечението на Соупи по онази жена? Давай по същество, че ще изпусна влака.

Чимп без колебание произнесе безмилостната си присъда. По принцип беше доста скептичен по отношение на добродетелността на човешкия род, а на Соупи Молой нямаше никаква вяра.

– Час по-скоро трябва да се намесиш, иначе ще береш ядове – заяви категорично. – Соупи ти е съпруг и няма право да се занаяс с други жени.

Доли кимна и свъси вежди. Мнението на стария ѝ познат напълно съвпаднаше с нейното.

– И аз тъй мисля. Обаче онази Корк е въшлива с пари. От няколко дни си блъскам главата как да направя така, че Соупи да не ме зарече заради нея. Бас държа, че ако пожелае, веднага ще я сваля. Моят глупчо е много, ама много сексапилен – добави тя и макар че тонът ѝ беше печален, в гласа ѝ се долавяше задоволството на жена, която се гордее със съпруга си. – Лошото е, че той е в тъй наречената опасна възраст. Големите му не са толкова много, че да се сбръчка, и лицето му още е като на ученичка, но вече се е уморил да работи и може би търси богата съпруга, която да му осигури охолен живот.

– Дръж го под око и спипаш ли го на местопребъстията,

действай решително и безмилостно.

– Последен въпрос, Чимпи – мислиш ли, че моят хубостник проявява само любезност към домакинята?

– Не мисля – отсече господин Туист.

– Аз също – печално промърмори Доли. – Време е да тръгвам, че ще изпусна влака. Радвам се, че си поговорихме.

– И на мен ми беше приятно. Отбивай се всякога когато имаш път насам. Дължиш ми пет лири.

– За какво? – подскочи като ужилена Доли.

– За проведената консултация. Ако предпочиташ, върни ми разписката и ще бъдем квит.

Младата жена потръпна като ранена кошута.

– Искаш петарка само за няколко думи, така ли? И то за съвет, който ми е безполезен, защото и без това бях намислила да се придържам към тъкмо такава стратегия! Ама че нахалство!

– Консултантите, чиито кантори се помещават на „Мейфеър“, са скъпоплатени – опита се да я успокои господин Туист. – Имай предвид, че ти излезе евтино. За съветите си Шерлок Холмс е получавал кутийки за енфие, инкрустирани със скъпоценни камъни.

Само страхът да не изпусне влака попречи на Доли да го постави на мястото му, като използва най-колоритните думи от чикагския жаргон. Но тъй като осъзнаваше как бързо лети времето, тя отвори чантичката си и остави на бюрото сгънат лист. Твърде късно си бе спомнила, че стане ли въпрос за пари, никой не може да надхитри Александър Туист. Тъкмо заради силно развития му търговски нюх укриването от разгневени клиенти в дрешници и гардероби бе жизненоважно за физическото му оцеляване.

Докато пътуваше с експреса към живописното селце Шипли, Доли Молой се чувстваше невероятно потисната, сякаш на плещите ѝ тежеше воденичен камък. Потвърдението на подозренията ѝ за изневяратата на любимия ѝ съпруг, съчетано с мисълта за очакващата я мизерна вечеря, състояща се от варени картофи и спаначено пюре, я бе лишило от обичайната ѝ жизненост. Когато влакът спря на нейната гара, тя с кисело изражение стъпи на перона и с натежало сърце се заизкачва по хълма към имението Шипли Хол.

Старинната сграда, в която векове наред бяха живели представители на рода Уфнам и която сега принадлежеше на лорд Джордж Уфнам, бе наета заедно с мебелировката от госпожа Корк. Издигаше се посред широко плато и зад нея се простираха гъсти гори, моравите бяха

грижливо поддържани, лехи с красиви цветя ограждаха от двете страни криволичещите алеи, а от прозорците се разкриваше незабравима гледка към живописната околност. През този прекрасен ден градината, озарена от яркото юнско слънце, блестеше в цялото си великолепие, досущ като Соупи Молой, който се разхождаше по алеята, издокаран с костюм с цвета на есенни листа, сламена шапка и шикозни двцветни обувки от шевро, придаващи особен чар на всеки мъж.

Ала красотата на гледката ни най-малко не допринесе за повишаване на настроението на Доли. Природните забележителности не я вълнуваха, а радостта ѝ, че вижда брачния си партньор, бе помрачена от факта, че той е в компанията на госпожа Корк. Не стига това, ами в мига, когато двамата попаднаха в полезрението ѝ, Соупи хвана ръката на събеседницата си и нежно я потупа, сетне двойката тръгна по алеята и рододендроните я закриха.

Доли приседна на един пън, който беше забелязала тъкмо навреме, защото краката ѝ се подкосиха, и потъна в горчиви мисли. След малко стана и с тежки стъпки се отправи към стаята си. Страхуваше се, че е достигнала предела на издръжливостта си, и с горчивина си казваше, че съдбата едва ли би могла да ѝ поднесе по-неприятна изненада.

Но като отвори вратата на стаята си, откри, че е сгрешила и че е била прекалена оптимистка. Очакваше я още по-неприятно преживяване и тя спря на прага, олюлявайки се под ударите на безмилостната Фортуна.

Изпод тоалетната масичка като плато в пустиня стърчаха мъжки седалищни части в панталон. Задникът леко потреперваше като задница на териер, дебнешц пред дупката на плъх.

Доли тежко въздъхна. Не ѝ стигаха другите неприятности, ами откаченият иконом отново беше узурпирал стаята ѝ.

Трета глава

Макар че компанията на господин Молой ѝ беше изключително приятна и ѝ действаше стимулиращо, госпожа Корк ограничи до десет минути разходката по алеята, обградена с рододендрони. Предстоеше ѝ да изпълни неприятно задължение, изискващо присъствието ѝ в сградата. Влезе в кабинета си и се обади по вътрешния телефон:

– Госпожице Бенедик!

– Какво обичате, госпожо Корк? – отвърна звънлив момински глас, който прозвуча като шепот на пролетен ветрец сред клоните на борова гора.

– Кажете на господин Тръмпър незабавно да се яви при мен.

– Добре, госпожо – отвърна мелодичният глас.

Временната господарка на имението изпълна мощните си рамене и застана с гръб към камината, в която през този топъл летен ден не гореше огън. Изглеждаше съвсем като на корицата на наскоро публикуваната си книга с пътеписи, озаглавена „Една жена сред африканската пустош“, на която беше фотографирана с пушка в ръка, стъпила на шията на мъртъв жираф.

Госпожа Корк едва ли се нуждае от представяне на любителите на мъртви жирафи. Но твърде е възможно сред широките читателски кръгове, за които е предназначена нашата хроника на събитията, да има неколцина люде, които не са познавачи на дългошиестите животни. На тази шепа непосветени ще поясним, че Клариса Корк е прочута изследователка, която се занимава с лов на едър дивеч.

Когато преди дванайсет години съпругът ѝ Уелсли се спомина, тя вложи цялата си енергия, която до този момент ѝ бе необходима да държи Уелсли в правия път, в обикаляне на най-необитаемите кътчета на Африка с пушка в ръка. Успехите ѝ бяха забележителни. Можете да говорите каквото си щете по адрес на Клариса Корк, както бяха сторили хиляди туземци на различните си диалекти, но безспорно тя беше властна жена, пред която трепереха и страхливци, и смелчаци. Пожелаеше ли да се срещне с някого незабавно, той или тя незабавно се отзоваваха. Беше обучила питомците си на мига да изпълняват нарежданията ѝ, като че бяха участници в щафетно бягане, които стоят на определените си места и тръпнат в очакване да им бъде предадена палката. И този път железната дисциплина даде желания резултат. Само след няколко

минути в кабинета ѝ се втурна дребен човечец, който приличаше на скарида. Злощастният господин Тръмпър се явяваше по нейна заповед.

Клариса го прониза с поглед, сякаш той беше антилопа, появяваща се измежду храстите, и незабавно пристъпи към същината на въпроса. Не обичаше да си губи времето с дълги предисловия.

– Е, Юстас, навярно знаеш защо те повиках.

От гърдите на злочестия човек се изтръгна стон. Съдейки по изражението на госпожа Корк, той разбра, че му е спукана работата. Години наред бе неин обожател, изпитваше към нея страхопочитанието, което чувстват дребните и плахи мъже към едрите и властни дами, и до този момент се бе самозалъгвал, че заради предаността му госпожата ще му прости малките прегрешения.

– Знаеш правилата – всеки, който тайно консумира месо, подлежи да изгонване. Не мога да позволя изключения, защото така се подронва дисциплината.

Всекиму би домъчняло за бедния Юстас Тръмпър. Неугасващата любов го беше подтикнала да бъде сред основателите на малката колония в Шипли Хол, но мъжете в рода Тръмпър се радваха на добър апетит, а самият Юстас беше известен с това, че обичаше здраво да си похапва. Съучениците му бяха лепнали прякора Тенията, а след години той така се прочу с вълчия си апетит, че като влезеше в ресторанта на своя клуб, сервитьорът, отговарящ за нарязването на месото, напрягаше мускули и реагираше като боен кон, дочул тръбен зов за атака. Кой би имал сърце да обвини за прегрешението любител на месо, който, след като седмици наред доброволно се е подлагал на диета, състояща се само от зеленчуци, един ден е бил спипан в бараката да консумира пай с кайма и бърбечета?

За съжаление госпожа Корк беше безмилостна към нарушителите на правилата, които беше наложила.

– Най-много от всичко държа на дисциплината – повтори. – Налага се да напуснеш, Юстас.

Настъпи тишина. Господин Тръмпър жално я изгледа, сякаш беше скарида, хваната в мрежа.

– Дай ми само още една възможност, Клариса.

Искреното му разкаяние сякаш я трогна, но тя поклати глава:

– Изключено е, Юстас. Ами ако се разчуе, че съм допуснала отявлено нарушаване на правилата? Какво ще си помисли например господин Молой? Та нали е тук с намерението да проучи нашата колония и да основе подобна институция в Америка, ако нашето начинание се увенчае с

успех. Разбере ли за твоята простъпка, ентузиазмът му може да се изпари.

Едва ли бихте допуснали, че в подобен момент господин Тръмпър ще се осмели да изкаже несъгласие с любимата си жена. Ала той свъси вежди и промърмори:

– Нямам доверие на този човек. Мисля, че е мошеник.

– Глупости!

– Повярвай ми, не му е чиста работата. Само измамниците са толкова шлифовани.

– Завиждаш му, драги. Господин Молой е очарователен и културен американец, при това – милионер.

– Откъде разбра, че е милионер?

– Самият той ми каза.

Господин Тръмпър реши да смени темата. Често се питаше как е възможно тази прекрасна жена, която бе толкова проникателна и оправна във взаимоотношенията си с ловци на глави и с разярени пуми, да бъде така наивна, когато се сблъска с представителите на човешката измет.

– Няма начин американецът да разбере за прегрешението ми – настоя той. – Позволи ми да остана, Клариса. Знаеш какво означава за мен близостта ти. Ти си моят източник на вдъхновение!

Госпожа Корк се поколеба. Беше в състояние с повдигане на веждата и с учтив поглед да отблъсне нападение на носорог, но и тя като всеки човек имаше своите слабости. На този свят освен племенника си Лайънел Грийн най-много обичаше Юстас Тръмпър, защото не беше пропуснала да забележи безрезервната му преданост към нея. Въпросително погледна препарираната глава на антилопа на стената, сякаш се обръщаше за съвет към нея, сетне битката между принципност и чувства приключи.

– Добре, този път ще направя компромис. Но мисли му, ако се повтори.

– Няма, няма!

– Тогава да забравим случилото се – разнежено промърмори тя.

Настъпи неловко мълчание, както се случва винаги след емоционални сцени. Юстас Тръмпър неловко пристъпваше от крак на крак, а Клариса продължаваше да се взира в антилопата. Той пръв наруши тишината, предхождайки словата си с леко покашляне, тъй като се готвеше да засегне деликатна тема:

– Имаш ли новини от Лайънел?

– Телефонирах му тази сутрин, след като госпожица Бенедик ми прочете вестникарския репортаж за развоя на съдебното дело.

– Дано да успее да дойде тук и да ти погостува.

– Ще пристигне довечера.

– Много се радвам. Твоята компания ще му се отрази благотворно след тежкото изпитание, на което е бил подложен. Разбира се, ти го очакваш с нетърпение, нали?

Госпожа Корк дълго не отговори. Когато най-сетне наруши мълчанието, думите ѝ изненадаха събеседника ѝ:

– Не съм сигурна.

– Как така не си сигурна?

– Питам се дали Шипли Хол е най-подходящото място за Лайънел...

– Не те разбирам...

Госпожа Корк се приближи до отворения френски прозорец и предпазливо надникна навън. Двамина нейни последователи упражняваха дълбоко вдишване в дъното на алеята, но бяха прекалено далеч, за да чуят думите ѝ. Тя с облекчение въздъхна и отново се обърна към дългогодишния си обожател:

– Юстас, мислиш ли, че може да има нещо между Лайънел и госпожица Бенедик?

– Какво да има? Изразявай се по-ясно.

– Според мен тя му е хвърлила око.

– Клариса!

– Може би греша и съм несправедлива към нея, но ако подозренията ми се потвърдят, бързичко ще сложа край на домогванията ѝ. Може да е племенница на лорд Уфнам, но е ясно като бял ден, че няма пукната пара, иначе нямаше да се съгласи да ми стане секретарка. Затова се питам дали е редно Лайънел да ми гостува. Той е добросърдечен и импулсивен младеж, а наивници като него често стават жертва на хитри и лукави жени.

– Но какво те кара да мислиш, че положението е опасно?

– По време на последното му посещение тук забелязах обезпокояващи признаци. Наглед маловажни неща, на които друг не би обърнал внимание, но на мен ми направиха впечатление. Не ми се понрави и поведението ѝ тази сутрин, докато четеше във вестника как Лайънел бил подложен на разпит от онзи Джеф Милър. Гласът ѝ трепереше, очите ѝ бяха насълзени. А като заявих, че ми идва с голи ръце да удуша въпросния Джеф Милър, госпожицата въздъхна тъй, сякаш и тя изпитваше

същото желание. Реакцията ѝ ми се стори много странна. Защо ще се вълнува от съдбата на Лайънел, ако не е решила да го впримчи в мрежите си?

– Да предположим, че изпитва приятелски чувства към него, нищо повече.

– Греша, драги ми Тръмпър.

– Мисля, че си предубедена към момичето, Клариса. Уверявам те, че всички ние сме дълбоко възмутени от този фарс. След като закусихме, разговарях с икономата Кейкбред и той сподели с мен колко развълнувана била готвачката.

Клариса се наежи:

– Кейкбред ли? Нима се осмеляваш да обсъждаш с икономата семейните ми проблеми?

Бедният Юстас се изчерви и смутено изломоти:

– Не, не! Неочаквано се натъкнах на него в моята стая, а пък ти знаеш колко трудно е при подобни неловки ситуации да поведеш разговор... особено с Кейкбред. Честно да си призная, чувствам се доста неловко в негово присъствие. Забелязала ли си как се взира в хората?

– Как така си го заварил в стаята си? Той не е твой прислужник. Какво е търсил в спалнята ти?

– Ровеше под леглото.

Госпожа Корк смаяно се втренчи в него:

– Много странно! Завчера го заварих да ровичка из шкафовете в моята стая. Обясни, че търсел мишка.

– А на мен каза, че търси бръмбари.

– Тази история не ми харесва, Юстас.

– Имаш повод за тревога. Повече от сигурен съм, че под леглото ми няма бръмбари.

– Питам се дали този човек е почтен...

– Признавам, че и аз си задавам същия въпрос. Изглежда като олицетворение на добродетелта, но всички икономисти си приличат като две капки вода. Препоръките му добри ли бяха?

– Изобщо не ги видях – беше безсмислено. Госпожица Бенедик, която уреди всички формалности около наемането на къщата, ми съобщи, че едно от условията, поставени от чичо ѝ, е да задържа на работа икономата. Каза ми, че това била обичайната практика и аз не възразих. Но сега...

Тя млъкна не защото беше приключила разговора, а защото до възбег се извиси гневен женски глас, последван от оглушителен шум,

сякаш пред сградата изсипаха цял тон въглища.

– Това пък какво беше? – попита смаяно.

Господин Тръмпър хукна към вратата и след секунди се върна с информация от първа ръка:

– Изглежда, Кейкбред се е изтъркалял надолу по стълбата. О, извинете... – Последните му думи бяха отправени към госпожа Молой, която бе профучала край него, а сега стоеше в средата на кабинета, дишаше на пресекулки и проявяваше и други признаци на накърнена добродетел.

– Слушай, госпожа Корк! – изкрещя пронизително.

Временната господарка на Шипли Хол не беше свикнала да се обръщат към нея с такъв непочтителен тон, но любопитството ѝ надделя над гнева:

– Какво се е случило, госпожо Молой? Изглеждате ми разтревожена.

– Меко казано! Завържи си с верига проклетия иконом, че не отговарям какво може да му се случи! Мътните го взели, това вече е върхът!

– Боя се, че е станало някакво недоразумение. Какво е сторил моят иконом?

– Току-що пак го спипах да ровичка из стаята ми. Бога ми, до гуша ми дойде от този нахал! За два дни втори път го заварвам под тоалетката. Хич не се учудвай, че се жалвам. Като пристигнахме тук, ни казаха, че стаята е запазена само за двамата със съпруга ми. Никой не ни предупреди, че ще се наложи да я делим с икономата. Този човек няма ли си собствена стая?

Докато Доли произнасяше пламенната си реч, Юстас Тръмпър писукаше от учудване, а когато госпожа Молой прекъсна монолога си, за да си поеме дъх, той побърза да се намеси:

– Странно, нали, Клариса? А още по-необикновено е, че преди секунди обсъждахме тъкмо Кейкбред.

– Господин Тръмпър сподели с мен – подхвана тя, – че тази сутрин заварил в стаята си икономата, и то при крайно съмнителни обстоятелства. Аз пък му доверих, че наскоро същото се случи и с мен – и моите покои бяха удостоени с посещението на нашия Кейкбред. Малко преди да се появите, мила госпожо, стигнахме до заключението, че трябва да предприемем решителни мерки.

– Виж, в туй си права, обаче е наложително да се действа бързо и решително. Не е трудно да се отгатне какво е намислил дъртият козел. Ще ни обере до шушка и ще изчезне. Чудно ми е, че още не го е

направил. Съветвам те да го изхвърлиш като мръсно псе, иначе ще си останем голи като пушки.

– Подкрепям мнението ви – заяви госпожа Корк. – Ще го уволня още днес.

Тя измарширува до бюрото си и натисна копчето на вътрешния телефон:

– Госпожице Бенедик!

Отново се разнесе мелодичният женски глас:

– Какво желаете, госпожо Корк?

– Елате в кабинета ми, ако обичате.

– Добре, госпожо.

След няколко минути, по време на които Клариса изнесе импровизирана лекция за непочтеността на икономите, господин Тръмпър с пискливи възгласи я подкрепяше, а Доли едва съдържаше справедливия си гняв, вратата се отвори и Ан Бенедик влезе в кабинета.

Природата беше проявила голяма щедрост при сътворяването ѝ. Двайсет и три годишната девойка беше стройна, а очите ѝ жизнерадостно блестяха. Приличаше на палаво хлапе и човек неволно си представяше каква чаровница е била като малка. Устните ѝ изглеждаха създадени да се усмихват, а погледът ѝ издаваше свежо чувство за хумор. Първата мисъл на всеки мъж (освен на Юстас Тръмпър, според когото бе истинска привилегия да служиш на неговата любима) бе, че тя заслужава нещо повече, отколкото да седи пред телефона и непрекъснато да казва: „Какво ще обичате, госпожо Корк?“

Работодателката ѝ с присъщата си прямота пристъпи без заобикалки към въпроса:

– Госпожице Бенедик, става въпрос за Кейкбред. Дайте му заплата за един месец и се погрижете той още днес да напусне имението.

Тонът и думите ѝ бяха толкова категорични, че човек би очаквал девойката да отговори с поредното: „Добре, госпожо Корк.“ Ала за учудване на смелата ловджийка и за потрес на господин Тръмпър, Ан Бенедик не изрече обичайната реплика, а възкликна:

– Защо? Защо?

Навремето един от туземците, който работеше като носач при експедициите на госпожа Корк, беше задал същия въпрос. Ако случайно попаднете в родното му село, лесно ще познаете този човек, който още ходи като ударен с мокър парцал и стреснато подскача, заговорите ли го ненадейно, макар че са изминали почти десет години, откакто се е осмелил да противоречи на Клариса Корк. Оттогава никой не се е опитал да

последва примера му. Сега тя беше толкова изумена от реакцията на девойката, че за миг изгуби ума и дума, но преди да си възвърне дар-словото, в разговора се намеси Доли Молой:

– Ще ти обясня защо, госпожичке! Представа си нямам кой е назначил проклетия Кейкбред, който витае из къщата като призрак, нито каква е заплатата му, но те уверявам, че той отлично се справя със задачата си. За него с пълна сила важи поговорката: „Дето не го сееш, там никне.“ Бил е в стаята на госпожа Корк, пъхал се е в спалнята на господин Тръмпър, а пък аз в течение на два дни бях посетена два пъти от негова икономска милост. Всички сме на мнение, че този човек трябва да бъде изгонен, преди да привърши инвентаризацията на вещите ни и да изчезне с всичко, което се побере в раницата му.

Устните на Ан Бенедик потрепнаха, сякаш тя едва съдържаше усмивката си:

– Боя се, че нямате право да го уволните.

Клариса отново си глътна езика от учудване. След секунда обаче се окопоти и смаяно възкликна:

– Как така нямам право да го уволня?

– Навярно не сте прочели внимателно договора за отдаване на къщата под наем, иначе щяхте да забележите клаузата за Кейкбред, която бе включена по изричното настояване на чичо ми.

– Клауза ли? Каква клауза?

– Онази, която гласи, че каквото и да се случи, той ще запази работата си.

– Какво!?

– Може би не ви се нрави, но това е положението.

За миг настъпи гробна тишина, после госпожа Корк възкликна, че никога не е чувала по-абсурдно условие, а господин Тръмпър побърза да я подкрепи. Доли Молой не каза нито дума, защото бе потънала в размисъл.

– Предполагам, че условието ви смущава – продължи Ан.

– Разбира се!

– Но чичо Джордж отказа да даде къщата под наем, ако икономът не запази поста си.

Госпожа Молой внезапно тръсна глава и възкликна:

– Хей, хрумна ми нещо! В договора не пише, че госпожа Корк няма право да изрита този шут и да го натика в панделата, ако го спипа на местопрестъплението.

– Да, по този въпрос две мнения няма – отвърна Ан, сетне се

обърна към наемателката на имението: – Госпожо Корк, грешите по отношение на Кейкбред. Той не е крадец, само е много любопитен...

– Хрумна ми страхотна идея – прекъсна я Доли. – Наемете частен детектив да следи неотлъчно стария мошеник.

Тя погледна изпод око Клариса, за да разбере каква ще е реакцията ѝ. Беше известна сред приятелите си в Чикаго с бързия си ум и сега виждаше прекрасна възможност с един куршум да удари два заека. Имуществото на обитателите на Шипли Хол щеше да бъде предпазено от посегателството на подозрителния иконом, същевременно тя щеше да има подръка опитен съюзник, който да наблюдава действията на Соупи във и извън градините с уханни рози.

Очите на госпожа Корк заблестяха:

– Великолепно предложение, драга моя!

– Великолепно – повтори като ехо господин Тръмпър.

– Случайно познавам най-големия специалист в областта на проследяването – продължи Доли. – Казва се Шерингам Ейдър, а кантората му е на „Холси Корт“ в Мейфеър.

– О, в Мейфеър! – възкликна Юстас, разсъждавайки, че щом кантората се намира в сграда в аристократичния квартал, то и частният детектив е на ниво.

– В Мейфеър, така ли? – промърмори госпожа Корк, която също изглеждаше впечатлена.

– Умът на моя познат сече като бръснач – добави Доли. – Именно затова е сред най-добрите в занаята.

– В такъв случай ще поверя нещата в неговите ръце. Записахте ли името и адреса му, госпожице Бенедик? Ако не сте успели, ще ви ги продиктувам: господин Шерингам Ейдър, улица „Холси Корт“, Мейфеър.

– Но...

– Без възражения! Не искам думи, а дела! Ако незабавно потеглите с двуместния автомобил, ще стигнете в Лондон, преди да е изтекло работното време на господин Ейдър. По възможност веднага тръгнете обратно и го доведете тук. Няма да имам нито миг покой, докато той не се озове в имението.

– Аз също – повтори Юстас.

– Нито пък аз – промърмори Доли Молой.

Ан Бенедик леко повдигна рамене – от опит знаеше, че е безсмислено да спори. Онези, които се ползваха с привилегията да бъдат служители на Клариса Корк, бързо научаваха, че трябва безпрекословно да ѝ

се подчиняват и да не задават въпроси. Девојката знаеше, че повелителката на Шипли Хол допуска сериозна грешка, но нямаше право да оспорва мнението ѝ. Оставаше ѝ само да изкара колата от гаража и да погегли към Лондон.

Въпреки привидното си покорство не се отправи веднага към гаража, а отиде в стаята на иконома. Завари го пред шахматната дъска да играе срещу себе си. Ако се съди по доволното му изражение, резултатът беше в негова полза. Като чу отварянето на вратата, вдигна поглед и промълви:

– Здравей, скъпа. Дошла си да побъбрим, а?

Ан го изгледа строго като майка, разгневена от непослушното си дете:

– Нямам време за празни приказки. Ако искаш да знаеш, скъпи мой, незабавно трябва да замина за Лондон, за да наема частен детектив. Чу ли – детектив! Госпожа Корк ще го приюти под покрива си и ще му възложи да следи под лупа всяко твое движение.

– Да му се не види! Сигурно се шегуваш!

– Говоря съвсем сериозно – въздъхна Ан. – Поведението ти е предизвикало подозрението на всички питомци на колонията. Забърка ужасна каша, чичо Джордж.

Четвърта глава

Тъкмо когато двуместният автомобил, управляван от Ан Бенедик, преминаваше през лондонските предградия, Джеф Милър стоеше до прозореца на жилището си, намиращо се на третия етаж на Холси Чеймбърс, и се взираше във входа към вътрешния двор. Изглеждаше напрегнат и притеснен – накратко казано, изражението му беше като на господин Тръмпър преди разговора му с Клариса Корк.

Онези, които са вътре в нещата, с основание биха си казали, че безпокойството на младежа е оправдано. Преди няколко часа беше получил телеграма от Мъртъл Шусмит, с която тя го известяваше, че ще го посети още същия следобед. Причината госпожицата да съкрати престоя си в провинцията и да настоява за незабавна среща с годеника си, можеше да бъде само една – че е прочела за случилото се в съдебната зала.

Всички големи лондонски вестници описваха развоя на делото „Пенифадър срещу Тарвин“, някои дори бяха публикували репортажа на първа страница. Подобен интерес към едно съвсем рутинно съдебно дело може би ще ви се стори странен, затова сме длъжни да поясним, че репортерите бяха вдъхновени от факта, че адвокатът на ищеца е бил прочут национал по ръгби, както и от нетрадиционните му методи за разпит на свидетелите.

Джеф предпочиташе да забрави кошмарните събития в съдебната зала, но при необходимост можеше дословно да цитира вестникарските писания, които завинаги се бяха запечатали в съзнанието му. Откъс от една публикация проблесна пред очите му, сякаш бе написан с огнени букви:

АДВОКАТ МИЛЪР: Ще отречеш ли, Грийн...

СЪДИЯ: Господин Милър, моля, използвайте учтива форма на обръщение, когато разпитвате свидетеля.

АДВОКАТ МИЛЪР: О, извинете.

СЪДИЯ: Извинен сте, господин Милър. Моля, продължете.

АДВОКАТ МИЛЪР: Дадено. Много благодаря. Господин Грийн, признайте, че... Гледайте мен, не съдебните заседатели!

СЪДИЯ: Свидетелят не откъсва поглед от вас, господин Милър.

АДВОКАТ МИЛЪР: Тъй ли? Браво на него! И тъй, господин Грийн, ще отречете ли, че в училище бяхте известен с прякора Вонята и че ни дадоха половин ден ваканция, когато се разчу, че сте се изкъпали?

СВИДЕТЕЛ: Господин съдия!

СЪДИЯ: Господин Грийн, прието е да наричате съдията „милорд“ или „ваша милост“. Но аз съм склонен да оправдая вълнението и възбудата ви. Господин Милър, ще обясните ли каква е връзката между ученическия прякор на свидетеля и настоящото съдебно дело?

АДВОКАТ МИЛЪР: Ами... опитвам се да го извадя от релси, милорд, да докажа, че е пълен боклук.

СЪДИЯ: Моля, не използвайте думата „боклук“.

АДВОКАТ МИЛЪР: Както кажете, милорд. Е, Воня, дори да се абстрахираме от въпроса за личната ти хигиена, нима ще отречеш, че никога не си бил в състояние да кажеш истината, без да си разтегнеш сухожилие? Изтъквам всичко това, за да насоча вниманието на уважаемия съд към факта, че в никакъв случай не може да вярва на свидетелските показания на господин Грийн. Хайде, долен мошенико, признай, че лъжеш!

СЪДИЯ: Изразът „долен мошеник“, господин Милър...

Диалогът бе продължил все в същия дух, като кулминацията настъпи в мига, в който адвокат Милър се обърна към почитаемия съдия с молбата да не го прекъсва, а негова светлост изпусна нервите си, обвини адвокат Милър в неуважение към съда и го посъветва да се насочи към друга професия, защото като юрист нямал бъдеще.

Джеф потръпна, като си представи, че Мъртъл Шусмит е прочела тъкмо този откъс от репортажа. Перспективата за разговор насаме с нея му се струваше ужасяваща.

Проточи врат през прозореца, опитвайки се да види появата на врага на хоризонта, и едва не политна надолу, когато неочаквано чу женски глас зад себе си. Беше икономката, но за миг той си помисли, че Мъртъл незабелязано се е промъкнала зад него.

– Кога да поднеса чая, сър? – попита мама Болсъм.

Джеф печално въздъхна и я изгледа. Навярно добрата жена не беше схванала, че посещението на Мъртъл не вечае нищо добро за него.

– Твърде се съмнявам, мамичко, че изобщо ще прием чай.

– Младите дами никога не се отказват от чаша чай, сър.

– Имаш право. Обаче госпожицата идва да ми чете конско и едва ли ще ѝ бъде до чай.

– Приготвила съм вкусни кексчета.

– Гарантирам, че няма и да ги опита, мамче. Може би ще я съблазниш, ако ѝ предложиш чаша от моята кръв, но едва ли ще отпие повече от една-две глътки. Дано да греша, но имам лошото предчувствие, че е прочела вестникарските писания за съдебното дело. Навярно и ти си запозната с тях.

– Разбира се, сър.

– Знаеш ли, мамче, цялата тази история е типичен пример за това, как горчиво се каем, задето сме се подчинили на инстинкта си. Като зърнах как Лайънел Грийн трепери от страх на свидетелското място и внезапно познах в негово лице Грийн Вонята, който беше отровил юношеските ми години, моментално избрах най-правилната тактика – да го хвърля в смут, та да не може да си каже името. Помислих си: „На прав път си, моето момче. Не се колебай, действай!“.

– Джентълменът се е оказал ваш познат, сър, така ли?

– Трябваше да ти стане ясно от съдебната стенограма, публикувана във вестника. Да, с него бяхме съученици, само че Грийн е с няколко години по-голям от мен. Тъкмо той ми лепна прозвището Късото чорапче, от което се отървах едва преди две години, и то благодарение на успехите си на терена. Длъжен съм да уточня, че прякорът Късото чорапче бе съкращение от по-дълга фраза – „момчето, което спи с къси чорапки“. Онзи мръсник Грийн пусна слух, че винаги си лягам с къси чорапи и спя с включена нощна лампа, защото се страхувам от тъмнината. Много добре знаеш... или по-скоро, тъй като притежаваш невинна душа, не подозираш какви изчадия са младежите от английската висша класа. Нахвърлиха се върху мен като хищници, надушили прясна кръв.

– Според мен постъпката на младия джентълмен е била неппростима – отбеляза мама Болсъм.

– Имаш право, мамичко. Тогава още бях малък и няхах смелост, нито сили да му насиня окото, но се заклекх, че един ден ще му отмъстя. И ето че ми се предостави възможност да го сторя.

– Смятам, че съдията е изпитвал необяснима неприязън към вас, сър.

– Точно така. Винаги съм си мислил, че на адвокатата е разрешено да говори каквото си пожелае, а съдията само се обляга на стола си и се забавлява с духовитите забележки на колегата си, ето защо бях неприятно изненадан от ударите под кръста, които непрекъснато ми нанасяше

негова светлост. Все пак признавам, че съдиите са доста проникателни люде. Направи ли ти впечатление съветът му да се насоча към друга професия, защото съм нямак бъдеше като юрист? Изявлението му затвърди решението ми отгук насетне да се посветя само на работата, за която ме бива. Ще се занимавам с писане на криминални романи и с нищо друго. Дори на колене да ме молят да се върна към адвокатската професия и да участвам в шумен съдебен процес, твърдо ще откажа и ще заявя, че литературните занимания поглъщат цялото ми време. Живеем в епоха на специализация, мамче, и лошо се пише на всекиго, който прахосва силите си, отдавайки се на различни занимания. Накратко казано, много съм доволен от развоя на събитията, защото най-сетне избрах верния път в живота. Но ако ме попиташ дали с нетърпение очаквам да споделя новината с госпожица Шусмит, съвсем честно ще отговоря, че... Божичко! – възкликна Джеф и краката му се подкосиха. – Тя идва!

Мъжествено изпъна рамене, опитвайки се да преодолее усещането, че в стомаха му е зейнала пропаст. Дори най-ненаблюдателният човек, поглеждайки Мъртъл Шусмит, която прекосяваше вътрешния двор, би забелязал, че младата дама е изнервена. Ако на прозореца вместо Джеф стоеше госпожа Клариса Корк, моментално щеше да сравни походката на младата жена с придвижването на леопард, дебнеш жертвата си. Мъртъл влезе в Холси Чеймбърс, а Джеф за миг се поколеба, сетне отиде да я посрещне на площадката на стълбището, събирайки сили за интимния разговор с нея, който в никакъв случай нямаше да бъде приятен.

Още докато я наблюдаваше как прекосява двора, пък и сега, когато надничаше над перилото, беше наясно, че годеницата му е в отвратително настроение. Не се беше самозалъгвал, че с нея ще се позабавляват, коментирайки случилото се в съдебната зала, но дори да беше хранил известни надежди, те мигом помръкнаха, когато зърна изражението на госпожицата. Като стигна до площадката, където Джеф я очакваше, Мъртъл Шусмит спря и мълчаливо се втрени в него. Гърдите й се повдигаха като на филмова героиня, обзета от бурни емоции.

Когато най-сетне заговори, гласът й беше тих, но заплашителен, и напомни на младежа на гласа на нападател от уелския национален отбор, върху чиято глава той се бе стоварил през един дъждовен следобед на стадиона в Кардиф:

– Полудял ли си, Джефри?

Трудно му бе да отговори на този въпрос, затова реши да увърта, докато успокои разгневената си годеница:

– Мисля, че разбирам накъде биеш. Говориш за делото „Пенифадър срещу Тарвин“, нали? Сигурен бях, че ще пожелаеш от първа ръка да разбереш какво точно се е случило. Заповядай в скромното ми жилище. Ще пийнем чай и ще си поговорим надълго и нашироко.

– Не искам да пия чай!

– Има и вкусен кейк...

– Като прочетох репортажа в „Дейли Експрес“, едва не припаднах! – прекъсна го тя. – Отначало не повярвах на очите си. Сигурно си имал пристъп на умопомрачение.

– Признавам, че изживях шок и може би това е повлияло на поведението ми. Тъкмо разказвах на мама Болсъм, че този Грийн се оказа мой съученик, който вгорчи юношеските ми години с подлите си номера и със слуховете, които пускаше по мой адрес. Щом го видях, се почувствах като бик, пред който са размахали червено наметало.

– Нямам представа за какво говориш!

– Опитвам се да обясня защо не се държах любезно и изтънчено, както възнамерявах отначало. Когато онзи охлюв пропълзя на свидетелското място и осъзнах, че това е човекът, когото в училище наричахме Грийн Вонята...

– Как можа да се провалиш, след като едва склониш татко да ти даде ценни наставления!

– Наставленията си ги биваше... и донякъде оправдавам гнева ти. Но и ти ме разбери – представи си какво съм почувствал, като зърнах проклетника Грийн...

– Той е побеснял от гняв и непрекъснато повтаря: „Казах ли ти? Казах ли ти какво ще се случи?“. Настоява да разваля годежа си с теб.

Джеф се разтрепери като лист. Не беше очаквал подобен развой на събитията. Предполагаше, че Мъртъл ще го направи на бъз и коприва, но дори и не се бе надявал на безусловно отменяне на присъдата. Сърцето му лудо затуптя като на злочест осъден на смърт, легнал на ешафода, който, тъкмо когато палачът запретва ръкави и се готви да замахне с бравата, вижда приближаването на галопиращ запенен кон, язден от пратеник, размахващ заповед за помилване.

– Няма да го направиш – прошепна той.

Ала Мъртъл Шусмит беше непреклонна. Разбираше, че думите ѝ са го разтърсили до дъното на душата му, и въпреки справедливото си негодование донякъде съжаляваше младежа. Но тя твърдо вярваше, че всяко престъпление заслужава наказание. Свали ръкавицата си и заяви:

– Докато пътувах с влака, размишлявах върху случилото се и взех

решение. Не възнамерявам да се обвържа с човек с твоето поведение. Въобразявах си, че под моето въздействие ще се промениш, но разбирам, че съм се лъгала. Заповядай, връщам ти пръстена.

Джеф машинално протегна ръка и внезапно му хрумна една от чудатите мисли, които нахлуваха в съзнанието му, когато беше в добро настроение. Реши да я сподели с младата жена с надеждата да разведри атмосферата:

– Знаеш ли, чувствам се като собственик на заложна къща.

– Откъде накъде?

– Представих си, че си донесла пръстена в заложната къща и ме питаш каква сума би получила за него.

– Сбогом – отсече Мъртъл Шусмит и потрепери от отвращение, сетне се втурна надолу по стъпалата. Едва сега разбра колко прав е бил баща ѝ, когато настояваше, че Джеф Милър е неуравновесен и невъзпитан младеж.

Пета глава

С бавни стъпки Джеф се върна в жилището си и тежко се отпусна на едно кресло. Чувстваше се уморен и безсилен. Понякога внезапната радост временно притъпява чувствата. Сякаш отдалеч чу гласа на мама Болсъм, осъзна, че тя се обръща към него, и разсеяно кимна. Преди да излезе, тя го посъветва да го изпие, докато е горещ, което му подсказа, че добродушната жена го е попитала дали да му донесе чай. Естествено след няколко минути тя отново се появи с поднос, отрупан с чаши и чинийки.

Джеф се втренчи в подноса, без да прояви ентузиазъм. Векове наред редица писатели са съчинявали похвални слова за благотворното въздействие на чая, но в живота на всеки мъж има мигове, когато приятната, но слаба напитка не го задоволява. След като мама Болсъм излезе, съветвайки го да опита поне вкусните кексчета, той почувства, че е настъпил именно такъв миг.

Искаше му се да отпразнува изобавлението си с нещо по-силно от чай – имаше нужда от истинска напитка, която не само да го развесели и да го накара да забрави неприятните мисли, но и да му подежда като ухапване на пепелянка. По една случайност в шкафа му имаше бутилка с такава магическа течност. След пет минути се изтегна на креслото и облегна краката си на перваза на прозореца. Приятна топлина изпълваше тялото му, чувстваше се като на седмото небе.

Ала еуфорията му не трая дълго, скоро съзнанието му беше обсебено от сериозни мисли. Знаеше, че в подобни моменти не е достатъчно само да отпразнуваш щастливото събитие. Хрумна му и още нещо – че човек трябва да извлече полза от емоционалните кризи в живота си, да си вземе поука и никога да не допуска същите грешки. Ненадейно прозря, че съдбата нарочно му е поднесла подарък, освобождавайки го от годежа му с госпожица Шусмит.

Веднага се досети каква е била целта на Фортуна. Най-големият му недостатък беше слабостта му към представителките на нежния пол – отнасяше се с тях прекалено сърдечно и свойски. Харесваше всякакви момичета – високи и ниски, пълнички и слаби, брюнетки и блондинки. Винаги когато беше в компанията на привлекателна девойка, сякаш загубваше здравия си разум и се превръщаше в безмозъчен досадник.

Да, съдбата го беше пощадила този път, за да му даде полезен урок.

Притежаваше способността да говори непрекъснато, преплитайки в монолога си шеговити забележки и ласкателства, и прекалено често по време на някое празненство се усамотяваше с най-красивото момиче и започваше да го ухажва.

Потръпна, като си спомни, че беше ухажвал дори Мъртъл Шусмит, а фактът, че се беше разминал със злостастната женитба на косъм, трябваше да му бъде като обица на ухото и да му напомня в бъдеще да се отнася по-дистанцирано към представителките на противоположния пол.

Мислено даде тържествена клетва, която възнамеряваше незабавно да приведе в изпълнение. В миналото момичетата говореха за Джей Джи Милър като за „добрия стар Джеф“ и често подхвърляха, че бил „върхът“. От днес нататък девойките шепнешком ще се питат една друга кой е мъжът със студено и непроницаемо изражение, който се обляга със скръстени ръце на стената и сякаш не ги забелязва.

В този момент погледът му попадна на чинията с кексчета върху подноса и тази гледка го върна към действителността.

Първата му мисъл бе, че никога не е виждал нещо по-противно. Проклетите тестени изделия сякаш злобно му се хилеха, а стафидите бяха като лукави очички. Представи си как отхапва от тях и като никога стомахът му се разбунтува – да се храни и да пие чай, изглеждаше твърде прозаично след възвишените размишления, на които се бе отдал.

След миг му хрумна, че не бива да позволи на икономката да изнесе препълнения поднос. Мама Болсъм беше толкова чувствителна, че сигурно щеше да се обиди, ако види, че любимецът ѝ не си е взел дори едно кексче. Джеф беше надарен със златно сърце и не обичаше да оскърбява никого, най-малко любезната госпожа Болсъм, която се отнасяше с него като с роден син.

Пред него стоеше въпросът, който неизменно измъчваше героите от разказите му, а именно – как да се отърве от трупа. Докато размишляваше върху проблема, погледът му случайно попадна на отворения прозорец на отсрещната сграда, върху стъклото на който се мъдреше надпис „Джей Шерингам Ейдър“, и сякаш ярък лъч светлина озари съзнанието му.

От мястото си спокойно можеше да наблюдава помещението, което в момента изглеждаше необитаемо. Грозноватият човечец с напомадени мустачки, когото Джеф понякога виждаше да седи зад бюрото и да засухва с кибритена клечка рехавата растителност върху горната си устна, явно отсъстваше. Частните разследвания на частен детектив Ейдър

вероятно изискваха присъствието му на друго място – може би беше отскочил до Скотланд Ярд, за да се допита до някой колега, или пък бе отишъл в пушалнята за опиум на моряка индус във връзка с кражбата на прочутия рубин на махараджата.

Джеф не знаеше какъв е поводът за отсъствието на частния детектив, но бе сигурен в едно – когато Шерингам Ейдър се върне в кантората си, може би няма да носи в джоба си рубина на махараджата, но ще си има куп кексчета. Със завидна точност, свидетелстваща за отлично зрение и стабилна ръка, младежът започна да запраща сладкиш след сладкиш в стаята, намираща се в отсрещната сграда.

Петата и последна „бомба“ улучи Чимп Туист по челото и за миг той изпита усещането, че горната част на главата му се отделя и полита в пространството.

Погрешното предположение на Джеф, че наемателят на кантората отсъства, бе предизвикано от обстоятелството, че секунди преди започването на обстрела с кексчета Чимп Туист се беше пхнал под бюрото, за да търси монетата от шест пенса, която бе изпуснал. Ненадейно помещението се изпълни с неидентифицирани летящи обекти и той скочи на крака във възможно най-неподходящия момент.

Остана неподвижен, докато главата му се поизбистри, сетне се втурна към прозореца, като потриваше челото си. Видя младеж със сламеноруса коса и с разкривено лице, който сякаш се вираше в него с неприкрита враждебност. Господин Туист бе обзет от чувството, което често го връхлиташе в критичните мигове на съмнителната му кариера, а именно – че положението става напечено.

Длъжни сме да отбележим, че недоразуменията в живота ни често се оказват фатални. Читателят, на когото е известна причината, поради която Джеф запрашаше кексчета в отсрещната стая, веднага би се досетил, че погледът на младежа изразява безпределно съжаление. В стремежа си да не обиди мама Болсъм той едва не беше причинил смъртта на нищо неподозиращия си съсед и сега стоеше втрещен и онемял от ужас. Всеки би видял в негово лице въплъщение на разкаянието.

Всеки, но не и Чимп Туист, чието положение беше малко по-особено. Също като американския град Чикаго, който той бе принуден да напусне преди няколко години заради нарастващата враждебност на населението му, Лондон бъкеше от хора, изгарящи от жажда за мъст, и гузната съвест му подсказваше, че сламенокосият младеж е един от враговете му.

Наистина лицето му изглеждаше непознато, но господин Туист не

беше добър физиологист. Най-важното в момента бе, че човекът с гневния поглед го замеряше със смъртоносни предмети, чието естество частният детектив още не беше успял да установи. Чимп рязко отскочи назад и се притаи до стената, за да обмисли понататъшната си стратегия.

Междувременно Джеф беше напуснал стрелковата си позиция и слизаше по стълбата с намерението да изтича в отсрещната сграда и да се извини на съседа си. Съмняваше се, че жертвата ще се задоволи само с извинението му, но все пак беше длъжен да прояви елементарна учтивост. Благовъзпитаният джентълмен няма право да цапардосва с кексчета непознати господа и да се преструва на ни лук ял, ни лук мирисал. Правилата на етикецията трябва да се спазват дори при извънредни обстоятелства.

Чимп Туист, който след кратък миг на размисъл бе преценил, че е най-добре да офейка, преди да е станало прекалено късно, изскочи на площадката на стълбището и надникна през перилото, ала първото, което зърна, бе неумолимият преследвач, тичащ нагоре по стъпалата с очевидното намерение да се впусне в ръкопашен бой. Пътят за бягство беше отрязан.

Ала положението не беше съвсем безнадеждно. Тъкмо заради подобни извънредни ситуации Чимп Туист беше запазил грамадния шкаф, останал от предишния наемател на кантората. За части от секундата той изтича обратно в помещението и като подгонен заек се шумгуна в убежището си. Сви се на топка в мрака, като се мъчеше да диша само през носа си. Джеф, който след миг нахлу в кабинета, откри, че злощастният му съсед е изчезнал.

До едната стена беше поставено масивно бюро. На пода бяха пръснати кексчета, но нямаше и следа от мустакати частни детективи, които с ледено изражение очакват обяснения за неоповестената бомбардировка. Първата мисъл на Джеф (на която биха се присмели всички, опознали отблизо Чимп Туист) бе, че ангели с огнена колесница са отнесли в рая наемателя на кантората. Необяснимото изчезване на човека с напомадените мустачки му вдъхна противоречиви чувства – отначало реши, че е станал свидетел на чудо или на неповторим илюзионен трик, сетне изпита облекчение, тъй като не изгаряше от желание да се извини за постъпката си, накрая надделя любопитството му.

За пръв път стъпваше в кантората на частен детектив и изведнъж му хрумна, че съдбата му е предоставила великолепна възможност да усети атмосферата, витаеща в светая светих на последователя на Шерлок Холмс, което щеше да му е от полза, когато се захванеше да пише

следващия си роман. Седна зад бюрото и първото, което му направи впечатление, беше дебелият слой прах. Очевидно хрътките с човешки образ поставяха вето върху бърсането на прах, за да запазват отпечатъците от пръсти на посетителите.

Той се облегна на стола и се замисли. Горчиво съжаляваше, че доброто възпитание му пречи да прерови чекмеджетата и да прочете кореспонденцията на отсъстващия частен детектив. В този момент на вратата се почука и в помещението влезе девойка, при вида на която Джеф изпита усещането, че едно от кексчетата на мама Болсъм го е ударило по челото.

– Господин Ейдър? – промълви непознатата. Напевният ѝ глас напомни на младежа за звъна на хлопките, окачени на шиите на агънца, които по залез-слънце се прибират от паша.

– Безсъмнено – отвърна той, реагирайки спонтанно, както му беше обичай. По-късно щеше да мисли за последствията от това, че се е представил за човека, когото младата дама търсеше.

Наистина преди малко бе дал тържествена клетва да се промени и да се отнася студено и с пренебрежение към всички девойки, но обещанието не се отнасяше за извънредни случаи като този.

Шеста глава

За миг настъпи мълчание. Джеф беше прекалено зает с оценяването на многобройните прелести на посетителката, които временно го бяха лишили от дар-слово. В съзнанието му се вихреха несвързани възприятия, а на повърхността като яйчена черупка, попаднала във водовъртеж, непрекъснато изплуваше една-едничка ясна мисъл – че ако всички клиенти на частните детективи са като тази девойка, той отдавна е трябвало да стане колега на Шерлок Холмс.

В интерес на истината трябва да отбележим, че в момента всяка жена, която не прилича на Мъртъл Шусмит, щеше да му се стори привлекателна (а Ан Бенедик беше пълна противоположност на доскорошната му годеница), но нещата не бяха толкова прости. Нещо у непознатата млада жена сякаш докосна най-нежните струни в гърдите му и по ехтящите коридори на душата му се проточиха процесии със запалени факли, а в съзнанието му отекна празничен камбанен звън. Каза си, че може би, когато за пръв път е зърнал Жулиета, Ромео е изпитал подобно, макар и не толкова завладяващо чувство.

Реакцията на Ан не бе така възторжена, но отношението ѝ към младия мъж определено беше благосклонно. След като беше прекосила тъмния вътрешен двор и се бе изкачила по мръсното стълбище на Холси Билдингс, тя очакваше частният детектив да бъде неугледен и зле облечен тип – всъщност представата ѝ почти се покриваше с образа на Чимп Туист, който по една случайност не я посрещна в мрачната кантора. Ето защо беше приятно изненадана, като видя седналия зад бюрото спретнат младеж. Стори ѝ се много симпатичен, освен това имаше усещането, че го е виждала и преди.

– Добър ден – произнесе с мелодичния си глас и Джеф с усилие се взе в ръце. В душата му още бушуваха бурни чувства, но вцепеняващото замайване беше преминало.

– Добър ден – отвърна. – Заповядайте, седнете. – Грабна най-близкия стол и затърка седалката с ръкава си, както би сторил знаменитият му колега по перо сър Уолтър Роли, ако беше на неговото място. Мислено проклинаше чистачката на господин Шерингам Ейдър, която явно смяташе, че бърсането на прах е под достойнството ѝ. – Извинете, бая прах се е насъбрала.

– Наистина е прашничко – отбеляза посетителката.

– Често ми се налага да пътувам във връзка с разследването на важни криминални случаи и по време на отсъствието ми персоналът, отговарящ за почистването, не си дава много труд.

– Може би чистачките са чували колко важно за едно разследване е да не се докосва нищо, за да не се унищожат важни улики – предположи девойката.

– Твърде е вероятно. Все пак ми се струва, че наоколо има прекалено много кексчета. Не виждам причина да се въргалят по пода.

– Според мен придават домашен уют.

– Тъй ли? Хм, май имате право – наистина разкрояват канцеларията. Готово – добави Джеф и огледа почищения стол. – Вече спокойно можете да седнете.

– Благодаря. Не е зле да избършете още един стол – чичо ми ще се появи всеки момент. Изкачваше се по стълбите след мен, но сигурно вниманието му е било привлечено от някаква миризма. Възрастният господин е много любопитен.

В този момент се дочуха тежки стъпки, които отекваха по каменните стъпала, като че цирков слон, обут със сабо, се изкачваше към третия етаж. Докато Джеф отстраняваше алувиалните наноси върху седалката на втори стол, запъхтеният роднина на красивата млада жена застана на прага.

– Влез, скъпи мой – подкани го тя. – Тъкмо започвахме да се питаме дали не си се загубил. Запознайте се – господин Ейдър, това е чичо ми лорд Уфнам.

Всеки, който чуеше как чичото трополи по стъпалата, би се досетил, че възрастният джентълмен е с внушителни размери. Приличаше на круша – раменете му бяха сравнително тесни, надолу тялото му все повече се разширяваше. Обувките му бяха с размерите на калъфи за цигулки. Над обширните стени на туловището му се мъдреше голямата му яйцевидна глава, а плешивото му теме се издигаше като горд планински връх, в подножието на който стърчаха туйфи побеляла коса. Светлосините очи, които надничаха изпод рошавите му вежди, изглеждаха странно неподвижни.

– Здравей, младежо – промърмори той. – Как си? Знаеш ли, мила моя, току-що проведох крайно интересен разговор с един полицаи. Направи ми впечатление, че си прилича като две капки вода с оня служител на закона, който в нощта на гребната регата през 1909 година ме тикна в ареста на полицейското управление, намиращо се на Вайн Стрийт, затова го спрях и се поинтересувах как ще обясни необичайната прилика.

Представи си – той се оказа син на онзи полицай. На това се казва здрава връзка между поколенията, нали? – Млъкна, за да си поеме дъх, и изцъклените му очи се спряха върху Джеф, при което последният се почувства така, сякаш бе осветен от лъча на прожектор. – А ти, младежо, бил ли си на Вайн Стрийт?

Джеф промърмори, че не му се е случвало.

– Това е най-свестният полицейски участък в Лондон – отбелязачичото.

След като изрече похвалните слова, той тежко се отпусна на стола и се оттегли във вътрешния си мир. Джеф се обърна към девойката, за да разбере какво я води в кантората на Шерингам Ейдър, и срещна изпитателния ѝ поглед.

– Не мога да се отърва от усещането, че вече сме се срещали, господин Ейдър.

– Така ли? Много интересно. Питам се къде ли може да са се пресекли пътищата ни. Били ли сте... – Той прехапа езика си. Замалко да я попита дали е била в съда, когато се е гледало делото „Пенифадър срещу Тарвин“, но в последния миг осъзна колко глупаво щеше да постъпи. – Били ли сте в Кеймбридж по време на майските празници?

– Не.

– Посещавали ли сте Рим, Неапол, Кан?

– Никога не съм била в Европа. Изглежда, вие сте пътували много повече от мен.

– Професионалните ми задължения го изискват. Обикалям света, разследвайки най-заплетените случаи.

– Завиждам ви. Аз пък съм посещавала само роднини, които живеят в провинцията. Но стига съм ви губила времето с празни приказки – да преминем към целта на посещението ни.

Лорд Уфнам ненадейно излезе от състоянието на летаргия и изявлението му свидетелстваше, че макар тялото му да е било неподвижно, разумът му не е бездействал.

– Хей, младежо – обърна се той към Джеф и отново го прониза със странния си поглед.

– Какво обичате, сър?

– Знаеш ли как се познава температурата навън?

– Ами... като погледнеш термометъра.

– Съществува много по-елементарен начин – в продължение на четиринайсет секунди засичаш колко пъти скакалецът ще потърка криле, после към броя им прибавяш числото четирийсет.

– Така ли? – учтиво попита Джеф и зачака да чуе следващата мъдрост, ала чичото очевидно беше казал последната си дума. С изражението на човек, който затваря вратата на обществена сграда, той стисна устни и се загледа в една точка, а младежът отново насочи вниманието си към Ан:

– Извинете, не чух последните ви думи.

– Възнамерявах да ви разкажа каква е целта на посещението ни, когато негово благородие Уфнам заговори за скакалците. Не му обръщайте внимание, господин Ейдър. Той има навик да излиза от състоянието си на транс и да изтърсва по някоя странна забележка. Погледнете нещата откъм забавната им страна – кажете си, че вече знаете как да определяте температурата навън, и забравете казаното от чичо ми.

– Но защо? Методът изглежда благонадежден, стига да имаш подръка скакалец.

– И да не разполагаш с термометър – добави девойката.

– Което може да се случи, ако се разхождаш из полето. И тъй, какво ви води при мен, госпожице?

– Ще започна с това, че при вас ме изпраща госпожа Уелсли Корк.

– Името ми се струва познато.

– Знаех си, че ще се сетите коя е госпожа Корк.

– Мисля, че въпросната дама се занимава с лов на едър дивеч.

– Именно.

– Ами да, онзи ден видях снимката ѝ във вестника – гледаше на кръв някакъв мъртъв лъв.

– Аз съм нейната секретарка. Казвам се Ан Бенедик. Дамата живее под наем в Шипли Хол – имението на чичо ми в Кент.

– Така ли? Много интересно...

– Тя настоява да наемем детектив, който да живее в имението.

В този момент лорд Уфнам отново излезе от хипнотичното си състояние.

– Откачена дъртачка – заяви, сякаш беше адвокат, изказващ мнението си пред съда, и пак потъна в мълчание.

Джеф окуражително кимна на девойката:

– Господжата държи в къщата да живее детектив, така ли? Желанието ѝ е, меко казано, необичайно. Защо ѝ е притрябвал детектив?

– За да наблюдава икономом.

– Сигурно си струва да го държи под око. Привлекателен ли е?

– Причината е съвсем друга. Всъщност се озовах тук, защото ви препоръча някоя си госпожа Молой.

– Защо госпожа Корк наема човек да следи нейния иконом?
– Защото го подозира в непочтеност. Гостите се оплакват, че често го заварват да тършува из стаите им.

– Ясно. Защо не го уволни, вместо да търси помощта на детектив?
– Невъзможно е. В договора за отдаване на имението под наем чичо ми е включил клауза, според която наемателката няма право да уволни икономата.

– Нима тя не се е възпротивила, като е подписала договора?
– Изобщо не го прочете. Аз се занимавах с формалностите. Госпожа Корк искаше да наеме къща близо до Лондон, а чичо ми възнамеряваше да даде под наем стария семеен дом, затова всичко се уреди съвсем лесно. Прецених, че онази точка в договора с нищо не заплашва наемателката. Разбирате ли, аз много добре познавам Кейкбред.

– Нищо не разбирам. Кой е този Кейкбред?
– Икономът.
– Наистина ли се казва Кейкбред?
– Защо не?
– Ами... името е прекалено типично. Всеки втори иконом се казва Кейкбред. Сякаш си го е измислил, за да измами доверието на работодателята си. Госпожице, вие сигурна ли сте, че този човек не е мошеник?

– Гарантирам за почтеността му.
– Смятате, че е неопетнен като току-що паднал сняг?
– Той е още по-чист.
– Тогава защо тършува из стаите на гостите?
– Всъщност...
– Да?
– Нямам представа.

Джеф си каза, че трябва да пипа малко по-твърдо, както би сторил Джей Шерингам Ейдър, ако разпитваше посетителката:

– Госпожице Бенедик, четете ли криминални романи?
– Разбира се.
– В такъв случай знаете каква сцена се разиграва във всеки роман без изключение: в определен момент детективът високомерно заявява, че няма да се заеме с разследването, ако не се ползва с пълното доверие на клиента си. „Криете нещо от мен“ – казва и заплашително размахва пръст. Госпожице Бенедик, чувствам, че криете нещо от мен. Какво е то?

Той вперил изпитателен поглед в девойката. Ан се замисли и на челото ѝ се появи едва видима бръчица. Връхчето на изящното ѝ носле

потреперваше като на заек. Джеф реши, че никога не е виждал толкова привлекателна млада жена.

– Доста мислих по въпроса – обади се лорд Уфнам, след като в продължение на около пет минути изглеждаше като скъп покойник, прекрачил в отвъдния свят, както се казва в църковните химни – и стигнах до заключението, че мога да наблъскам цялото проклето човечество в ров, широк осемстотин метра и също толкова дълбок.

– На ваше място не бих го сторил – промърмори Джеф.

– Смили се над бедните хора! – възкликна Ан. – Помисли си колко зле ще се чувстват онези, които са на дъното.

– Имаш право – съгласи се лорд Уфнам, след като поразмисли. – Да, разбирам какво имаш предвид. Но идеята си я бива.

Пак потъна в мълчание, а Джеф, който учтиво го чакаше да продължи, след миг осъзна, че това е поредната *obiter dictum*², подхвърлена от негова светлост ни в клин, ни в ръкав, и внезапно си спомни за героинята на Дикенс, бърбореща за километражните камъни по пътя към Дувър. Почака още малко и отново се обърна към Ан:

– Какво криете от мен, госпожице Бенедик?

– Защо си мислите, че не съм откровена с вас?

– Не забравяйте, че съм детектив и имам усет за тези неща.

– Странен детектив сте.

– Така ли? Какво ми е странното?

– Изобщо не изглеждате като човек, който се занимава с проследяване на престъпници. Мислех, че детективите са безсърдечни и надменни като адвокатите.

– Споделям мнението ви за адвокатите – побърза да се съгласи Джеф. Контактът му с господин Шусмит го бе научил, че правозащитниците са образец на безсърдечност и на надменност. – Но аз не съм като тях. Какво е мнението ви за мен?

– Колкото и да е странно, имам ви доверие. Чувствам, че каквото и да ви кажа, няма надменно да повдигнете вежди.

– О, в никакъв случай! Може да притисна един към друг върховете на пръстите си, но за нищо на света няма надменно да повдигна вежди. Спокойно можете да ми доверите и най-съкровената си тайна. Предчувствах, че криете от мен нещо важно, което ще хвърли светлина по въпроса с икономата. Известни са ви факти, които ще измъкнат от кашата верния стар Кейкбред и ще отстранят петното от репутацията му, нали?

2. Случайна забележка (лат.). – Б.пр.

Хайде, разкажете ми всичко от игла до конец.

– Питам се дали няма да сгреша, ако ви се доверя...

– Не се разколебавайте!

– Кажете ми всичко – избуча лорд Уфнам, който изненадващо отново беше дошъл в съзнание. – Нали затова сме тук, разкажи ми всичко от игла до конец. Накара ме да те придружа, за да присъствам на разговора ти с детектива. Да му се не види, какъв е смисълът да биеш толкова път, за да разкажеш нещо на някого, и накрая да не го споделиш с него?

– Не ми се ще да те поставя в неловко положение, скъпи чичо. Страхувам се господинът да не те помисли за побъркан глупак.

– Няма такава опасност. В действията си винаги съм бил ръководен от най-безкористни и разумни мотиви. Сигурен съм, че младият господин е човек с широки възгледи и ще прозре истината.

– Добре, ще те послушам – промълви Ан и се обърна към Джеф: – Смятам, че сте в състояние да ни помогнете. Предполагам, че професията ви се състои в това, да търсите нещо.

– Точно така. Занимавам се с търсене на улики, на рубини на махараджи, на откраднати документи и на какво ли не още.

– Навярно имате свои методи за издирване.

– И то какви!

– Нещо като...

– Специални похвати, госпожице Бенедик.

– Хм... така ли? – промърмори девойката. – Дано похватите ви се окажат подходящи за нашия случай. Засега положението изглежда безнадеждно – все едно да търсиш игла в копа сено.

– Говорите доста загадъчно, престанете с недомлъвките и карайте по същество.

– Не знам откъде да започна. Първо, Кейкбред всъщност не е Кейкбред.

– Аха! Нещата започват да ми се изясняват.

– Той ми е чичо.

Джеф примигна:

– Но нали казахте, че...

– Кейкбред е мой чичо.

– За този ли господин става дума? – Младежът посочи лорд Уфнам, който отново се беше оттеглил във вътрешния си мир и приличаше на статуя.

– Именно. Разбирате ли, двамата с него решихме, че единственото разрешение, ако му се наложи да даде къщата под наем (което волю-

неволю трябваше да направи, защото му трябваша пари в брой), е да не я напуска, в случай че си спомни. Нямахме как да остане в имението освен като иконом. Както виждате, обяснението е съвсем елементарно.

– Наистина. Между другото, какво е трябвало да си спомни лордът?

– Къде ги е скрил.

– Ясно. Само че не разбрах какво е скрил.

Ан Бенедик се засмя и в прашната кантора сякаш зазвъняха сребърни камбанки, а Джеф осъзна, че именно в този момент наистина се е влюбил до уши. От мига, в който девойката прекрачи прага и той зърна лицето ѝ, красиво като юнски ден, беше заподозрял, че непознатото чувство, причиняващо му необичайно сърцебиене, е именно любов, но мелодичният ѝ смях, (досега тя само се беше усмихвала) като че му помогна да прозре истината. Смехът на Ан Бенедик извика в съзнанието му представата за уютен дом, за камина, в която през мразовитата зимна вечер гори буен огън. Представи си как седи с кучето на скута и по чехли на удобното кресло и с наслада пуши лулата си.

– Май бърборя доста несвързано! – възкликна тя. – Пропуснах да кажа, че онова, което чичо ми е скрил, е торбичка с диаманти – те са цялото богатство на фамилията Уфнам и Бенедик. Единственото, в което той е сигурен, е, че скъпоценните камъни са някъде в имението, но не си спомня къде ги е скрил.

Чимп Туист, който се беше притаил в тъмния шкаф и се мъчеше да диша през носа си, за да не издаде присъствието си, невольно тихичко възкликна. Беше разтърсен до дъното на душата си от новината, че диаманти се въргалат из някаква провинциална къща, в която по едно щастливо стечение на обстоятелствата гостуват старите му съюзници господин и госпожа Молой. И това ако не е късмет, здраве му кажи! Толкова беше развълнуван, че не успя да съдържи възклицанието си.

За щастие в същия момент и Джеф реагира доста бурно, поради което приносят на господин Туист остана незабелязан. Само на лорд Уфнам му се стори, че е доловил необичайно ехо, което го накара да се замисли върху проблемите на акустиката.

– Май ви изненадах – промърмори Ан.

– Да, много.

– Аз също бях удивена, когато чичо сподели с мен тайната. Известни са ми оригиналните му хрумвания, но това надмина всичките ми очаквания.

Междувременно Джеф се беше съвзел от изненадата и поднови разпита, опитвайки да се добере до някакво смислено обяснение:

– Да видим дали съм ви разбрал правилно – чичо ви е вложил в диаманти цялото семейно богатство, така ли?

– Да.

– И ги е скрил някъде.

– Точно така.

– А после е забравил къде са.

– Именно.

– Също като куче, което заравя кокал, нали?

– Абсолютно.

– Хм – промърмори Джеф. – Имате право да твърдите, че хрумванията на негово благородие са оригинални. Да, намерили сте най-точната дума, не ви трябва да правите справка в речника.

– Видя ли, скъпи мой? – обърна се Ан към възрастния джентълмен. – Предупредих те, че господин Ейдър ще те помисли за умопобъркан.

Лорд Уфнам подскочи като ужилен... разбира се, доколкото е възможно да подскочи един сто и трийсет килограмов шишко, и високомерно заяви:

– Позволи ми да не се съглася с теб. Няма основателна причина младежът да добие погрешно впечатление за мен. Вече изтъкнах, че мотивите ми бяха безкористни и разумни. Няма спор, че постъпих правилно. Всеизвестно е, че диамантите са най-добрата инвестиция в нашия несигурен свят. След потреса, който изпитах от драстичното падане на акциите на проклетата железопътна компания, които само за минути се превърнаха в безполезни хартийки, дълго мислих и взех най-разумното решение.

– О, значи не си луд, колкото изглеждаш!

– Луд ли? И таз хубава!

– Такъв си е, човек не може да му се сърди – промълви Ан на младежа. Изражението и тонът ѝ бяха като на снизходителен родител, обсъждащ странностите на любимото си дете. – Най-невероятното е, че като заобяснява налудничавите си идеи, откриваш, че кимаш одобрително и вярваш, че е взел единственото правилно решение.

– Диамантите никога не губят стойността си – обади се Джеф, който беше влязъл в ролята на защитник на възрастния джентълмен.

– Безсъмнено... но са без стойност, ако не си спомняш къде си ги скрил.

– Да, хубаво би било да се намерят – замислено отбеляза младежът.

– „В тъмните дълбини на океана навярно се крият безценни камъни блестящи“ – изрецитира Ан, – а междувреме лорд Уфнам и

племенницата му са без пукната пара. Също тъй недостъпни са и диамантите, които чичо е скрил... или може би не е скрил в комина в стаята на камериерката.

– Почти съм сигурен, че не са там – обади се лордът след задълбочено обмисляне на предположението.

– Но може и да са.

– Вярно е.

– Нямах дори бегла представа къде си ги скрил, така ли?

– В момента в съзнанието ми цари пълно затъмнение по този въпрос. От време на време проблесват обнадеждаващи светлинки, но завесата още не се е вдигнала.

Докато го слушаше, на Джеф му хрумна нещо, което не бе убягнало от вниманието и на частен детектив Шерингам Ейдър.

– Но защо не сте предали диамантите на съхранение в банката?

– Нямам доверие на банките.

– Попитайте го защо не си е купил сейф – подсказа девойката.

– Защо не сте си купили сейф? – покорно попита Джеф.

– Нямам... – подхвана лордът.

– ... доверие на сейфовете – прекъсна го племенницата му.

– И то с основание – продължи възрастният господин, сякаш не беше чул думите й. – Види ли сейф, крадецът си казва: „Аха, тук има нещо, което си заслужава да отмъкна.“ Сейфът е нещо като писмено уверение за злосторника, че ако си даде малко труд, ще бъде възнаграден за усилията си.

– Възхитен съм от прозорливостта ви, лорд Уфнам – каза Джеф.

– Благодаря, млади момко, известен съм с разсъдливостта си.

– Не ви ли напомня на Белия рицар от „Алиса в огледалния свят“? – подхвърли Ан с откровеността, която си позволяват само племенниците на възрастните господа. – Всеки път, когато изпадне в поредния си транс, си представям, че обмисля как да постъпи по-различно от нас, обикновените хора. Да предаде диамантите на съхранение в банката ли? В никакъв случай – той няма доверие на банките. Сейфовете също са неподходящо място за съхранение на скъпоценности, но кофата за въглища... виж, това е нещо друго.

– Кофата за въглища ли?

– Сподели с мен, че веднъж поставил диамантите на дъното на кофата с въглища в дневната. Всяка вечер измислял ново скривалище.

– Беше ми забавно – намеси се лордът. – Освен това беше проверка на изобретателността ми.

– Може би вече разбирате, че сме в това положение именно поради неговата изобретателност – въздъхна Ан и печално изгледа Джеф. – Паметта му е изиграла лоша шега, а сега бедничкият ми чичо тършува из стаите, воден само от бегли спомени за скривалищата, където временно е пребивавала торбичката със скъпоценните камъни. Странното му поведение предизвика негодуванието на гостите, които подхванаха кампания за уволняване на Кейкбред. Какъвто му е късметът, все го прекъсват, преди да е приключил търсенето. Виждате, господин Ейдър, че чичо ми е планина-човек. Ако влезете в стая, в която той тършува за торбичката с диаманти, няма начин да не го забележите.

– Вярно е – като магнит привлича погледа. Крайно неприятна история... – кимна младежът.

– Точно така.

– Как се докарахте до това състояние, лорд Уфнам? – поинтересува се Джеф.

– Господин Ейдър пита – преведе Ан – как си загубил паметта си. Моля те, разкажи му. Ще ми се да проверя дали историята ще ми се стори смешна като по времето, когато я сподели с мен.

– Преувеличаваш, скъпа моя – кисело промърмори възрастният джентълмен. – Не съм загубил паметта си, само дете засега спомените ми са избледнели след онази ужасна автомобилна катастрофа.

– Драги чичо, този път си много лаконичен. Господин Ейдър, нека аз да ви обясня. Милорд Уфнам е човек, който не се подчинява на общоприетите норми и правила. Има навик да размишлява върху същността им, да ги анализира и ако реши, че са неприемливи, решително въстава против тях. Шофирал в дясната страна на платното, възпротивявайки се на установения в Англия правилник за движението по пътищата, когато иззад завоя се появил камион, управляван от водач-традиционалист. Когато изписаха чичо Джордж от болницата, шевовете на главата му вече бяха позараснали, но паметта му бе заличена. Лекарите заявиха, че никога не са се сблъскали с толкова интересен случай. Бяха във възторг от състоянието му.

– Предвид особените му възгледи намирам, че е било гениално хрумването ви да се представи за иконом, не за шофьор.

– Именно. Макар че той не е особено доволен от отредената му роля.

– Разбира се, че не съм – категорично заяви лордът. – Мразя да почитвам сребърните прибори. Не ми допада ролята на сервитьор. Вбесява ме необходимостта почти непрекъснато да бъда в обществото на

готвачката, която ми проглушава ушите със стомашните си проблеми, и то с най-големи подробности. Но най-неприятно ми е да ме наричат Кейкбред.

– Много време ли ви бе необходимо да измислите това име? – пита Джеф.

– О, не! – възкликна Ан. – Получих внезапен пристъп на вдъхновение.

– Вие сте забележителна млада жена.

– Благодаря. Но и чичо ми не пада по-долу, нали? Е, ще ни помогнете ли?

– Разбира се.

– Ох, камък ми падна от сърцето. Никому няма да направи впечатление, ако частният детектив си пъха носа навсякъде – та нали тъкмо това му е работата. Всеки ден чичо Джордж ще ви посочва помещения, които трябва да претърсите. Сигурна съм, че рано или късно ще открием диамантите.

– Ясно – ще приложим метода на елиминирането.

– Точно така. Но е мой дълг да ви предупредя, че престоят ви в имението няма да е приятен. Жената, която е наела къщата, е отявлена поддръжница на вегетарианството.

– Хм, новината наистина е доста неприятна.

– Госпожа Корк е истинска фанатичка на тази тема. По време на последното си пътешествие из Африка се била натъкнала на племе, наречено угубу, и била поразена от блестящото здравословно състояние и от природосъобразния начин на живот на представителите му, които се хранели само с плодове и зеленчуци. Изключение правели само на Коледа, когато се угощавали с някой мисионер. След завръщането си тя нае Шипли Хол с идеята да основе колония за пропагандиране в Англия на идеите на угубийците. От последователите им се изисква да се отдават на задълбочени размишления, да изпълняват танците на племето и най-вече да не хапват месо. Дължна бях да ви предупредя, за да знаете какво изпитание ви очаква.

– Не се ли правят изключения за приходящи детективи?

– Не. Естествено вие ще играете ролята на обикновен член на колонията, за да заблудите Кейкбред.

– Ясно. Но нали и вие ще бъдете там?

– Разбира се.

– В такъв случай въпросът е решен – приемам.

– Много се радвам. Пък и ако вегетарианството и танците ви

дойдат до гуша, ще се приютите в стаичката на чичо Джордж, а той ще ви почерпи с портвайн.

Джеф изпод око погледна към евентуалния си спасител:

– Наистина ли?

– И още как, младежо. Избата ми е пълна с най-отбрани вина. Всеки ден можеш да се натрякваш до козирката.

– Как ти хрумна? – сгълча го Ан. – Сигурна съм, че господин Ейдър никога не прекалява с пиенето.

– Господин Ейдър никога не е бил подлаган на изпитанията, които според вас го очакват в Шипли Хол – дълбокомислено отбеляза Джеф.

Тя се изправи:

– Остава да уговорим кога ще пристигнете.

– А вие кога искате да бъда в имението?

– Госпожа Корк ми нареди по възможност да ви закарам с колата.

– Прекрасно, устройва ме.

– Но автомобилът е двуместен – помрачи радостта му Ан. – Тя не подозира, че и чичо Джордж пътува с мен. Колко време ще ви отнеме да пригответе багажа си?

– Двайсет минути.

– В такъв случай ще успеете да вземете най-удобния влак за Шипли. Ще се отбиеш ли в клуба си, чичо Джордж?

– Да, непременно.

– Аз ще отскоча да се видя с Лайънел. Ще те взема от клуба след половин час.

Джеф знаеше, че няма право да коментира желанието ѝ да се срещне с някакъв мъж, но за пръв път, откакто я бе видял, изпита леко разочарование. Но тъй като беше младеж с широки възгледи, реши, че не бива да прави от мухата слон. Ан Бенедик беше надарена с необикновена красота и навярно мъжете ѝ се лепяха като мухи на мед. Неговата цел ще бъде да ѝ докаже (разбира се, постепенно, за да не я стресне с буйния плам, типичен за представителите на фамилията Милър), че разните там Лайънеловци и прочие не струват пукната пара в сравнение с някои мъже, с които тя се е запознала съвсем наскоро.

– Довиждане – каза ѝ и стисна ръката ѝ едновременно нежно и почтително.

– Довиждане, господин Ейдър. Благодаря, че се съгласихте да ни помогнете.

– Аз трябва да ви благодаря, задето ми давате възможност да ви помогна.

Девојката излезе, а Джеф, който се обърна да се сбогува с лорда, установи, че шишкото го фиксира със странния си поглед, наподобяващ погледа на умряла риба.

– Хм! – избоботи лордът. – Хм! Какво ще кажеш, а?

Младежът въпросително го изгледа. Чичото посочи с палец вратата:

– Влюбен си в нея, а?

Въпросът бе тъй изненадващ, че Джеф отговори с машиналната откровеност на човек, подложен на хипноза:

– Да.

– Така и предположих – доволно отбеляза чичо Джордж. – Личи си от километър разстояние. С това момиче си приличаме като две капки вода.

– По какво? – смотолеви младежът, който не беше забелязал физическа прилика между двамата.

– Нито една жена не може да ми устои – скромно отбеляза лордът, – а досега не съм виждал мъж, който да устои на красотата на Ан. – Той с мъка провря туловището си през тясната врата, сетне се върна, надникна в кантората и впери в Джеф странните си, немигащи очи. – Желая ти късмет, млади момко – избърбори с гръмливия си глас и отново изчезна, този път окончателно. В продължение на няколко секунди Джеф остана неподвижен и потънал в дълбок размисъл, после бавно слезе по стълбите и се върна в апартамента си.

Няколко минути по-късно, когато се увери, че неочакваните посетители са напуснали кантората му, Чимп Туист изпълзя от шкафа, замислено засука мустаците си, седна зад бюрото и запали цигара.

Умът му работеше на бързи обороти.

Седма глава

Наложил се Ан Бенедик да почака десетина минути във фоайето на клуба, докато негово благородие Уфнам най-сетне слезе по широкото стълбище – беше хванал под ръка архиепископа, който изглеждаше доста притеснен, и двамата водеха оживен разговор. Като видя племенницата, отпусна хватката си и архиепископът стремително се втурна към помещението, наречено Стая на мълчанието, в което разговорите бяха забранени.

– Ето те и теб, скъпа моя. Току-що дойде, нали? Браво на теб. Май позакъсня, а?

– Не, не съм закъсняла – строго отвърна Ан, сякаш говореше на непослушно дете, какъвто всъщност бе чичо Джордж. – Освен това те чакам доста отдавна. Преди четвърт час ти предадох, че вече съм във фоайето.

– О, едва сега си спомних – точно така беше. Показвах на момчетата един фокус с кибритени клечки и така се увлякох, че не усетих кога е минало времето. Отивам да си взема шапката.

– На главата ти е.

– Така ли? Да тръгваме тогава.

– Много закъсняхме. Налага се да шофирам с бясна скорост, за да те върна в имението, преди да забележат отсъствието ти.

– Не ти ли казах, че днес е почивният ми ден?

– Не. И таз хубава – скъсах си нервите от притеснение, накрая излезе, че напразно съм се тревожила.

– Пустата ми памет! Напоследък много взе да ми изневерява.

Като излязоха на улицата, където беше паркирана двуместната кола, девойката отстъпи назад, докато спътникът ѝ се качи. Доскоро първа се настаняваше зад волана, но бе станала много по-благоразумна след няколко неприятни инцидента, когато под тежестта на туловището на лорда бе изхвъркнала като топка за пинг-понг. Подготвяйки се за качване, той за миг застиваше във въздуха, сетне като лавина се стоварваше върху седалката.

След като изпълниха сложната процедура по настаняването, тя включи двигателя и потегли. Първият четвърт час от пътуването премина в мълчание. Ан предпочиташе да не разговаря, докато шофира по оживените лондонски улици, а лорд Уфнам размишляваше върху

убедителните аргументи, с които щеше да срази архиепископа, ако разполагаше с повече време. Както винаги в подобни случаи, лицето му стана безизразно и докато излизаха от предградията, той не гъкна и не помръдна, създавайки впечатлението, че се намира на другия край на света и връзката с него може да бъде осъществена само чрез международен телефонен разговор.

Когато излезе на извънградското шосе, на което движението не беше толкова натоварено, Ан сръга в ребрата възрастния си родственик, за да го изведе от обичайния му транс и да го подтикне към разговор:

– Какво ще кажеш, миличък?

– А? – стресна се лордът.

– Как мислиш, частният детектив ще ти помогне ли да откриеш диамантите?

– О, да. Помощта му определено ще облекчи положението ми – по-не няма да е необходимо да тършувам из стаите на разни непознати, които после се оплакват от мен.

Ан свъси вежди и впери поглед в предното стъкло:

– Дано най-сетне щастието ни се усмихне. Ако отново ударим на камък, ще бъде сломена. Нямах представа как ми е омръзнало да бъда секретарка на госпожа Корк.

– А ти нямах представа колко ми е дошло до гуша да се преструвам на иконом.

– Да се надяваме, че господин Ейдър ще ни помогне да си възвърнем семейното богатство. Какво е мнението ти за него?

– Сече му пипето на този младок.

– И на мен ми се стори доста умен.

– На младини бях досущ като него.

– Не думай. Беше ли строен и мускулест?

Лорд Уфнам се позамисли, сетне отвърна:

– Бях як като бик, виж, строен никога не съм бил. Важното е, че бях огън-момче, а нашият нов съюзник също е огън-момче – в него има живец. Пълна противоположност е на опуления смотаняк – бояджия, за когото твоя милост взе че се сгоди.

– Сто пъти съм ти казвала да не наричаш Лайънел „опулен смотаняк“. Освен това той не е бояджия, а декоратор.

– Още по-лошо. Бях потресен до дъното на душата си, когато ти ми съобщи, че възнамеряваш да се омъжиш за него.

– Изобщо не бях изненадана от реакцията ти.

– Спомням си, че възкликнах: „Тъкмо него ли избра? Да му се не

види, какво му харесваш на този безмозъчен мазник, на този мустакозасуквач?“

– Драги мой чичо, забелязвам, че за някои неща паметта не ти изневерява. Но сега не е моментът да обсъждаме качествата на Лайънел. Отдавна съм разбрала, че по отношение на него с теб винаги ще имаме разногласия. Радвам се, че одобряваш господин Ейдър. Признавам, че и аз съм възхитена от бързината, с която схвана същността на проблема. Сигурно всички детективи са толкова умни.

Лорд Уфнам изхърка като давец се плувец, но Ан не се обезпокои – знаеше, че той се киска по този начин.

– Младежът не е никакъв детектив! – отсече чичо Джордж.

– Моля?

– От пръв поглед го разконспирирах.

Тъй като в момента по отсрещното платно не се задаваше кола, девойката си позволи да се обърне и да изгледа спътника си. Забеляза, че очите му започват да се замъгляват – сигурен признак, че той ще изпадне в поредния транс, – затова отново го сръга в ребрата:

– Какви ги бръщолевииш?

– Това е самата истина. Отдалеч подушвам частните детективи – животът ми е отровен от тях. Когато бях млад, ме следваха на глутници. Тези типове са оформени простаци – ще ги познаеш от километър разстояние. Онзи младеж случайно беше там. Спомняш ли си какво му каза, когато влезе в кантората?

– Казах: „Господин Ейдър?“, използвайки въпросителна интонация.

– А той какво отговори?

– Май каза: „Безсъмнено.“

– Още едно потвърждение, че не съм се излъгал. Частният детектив щеше да измрънка: „На вашите услуги, мадам“, щеше да потрива мръсните си ръце и лицемерно да се усмихва като сервитьор. Младежът хилеше ли се угоднически?

– Не, само се взираше в мен.

– Именно. И знаеш ли защо? Защото е бил запленил от красотата ти. Всеки младеж, който те види, на мига загубва ума си. На мен си се метнала – жените винаги са ме намирали неотразим. Навремето това ми създаваше доста неприятности. Запознавам се с някоя дама, проявявам към нея само любезност и не си позволявам волности, но не щеш ли, тя решава да напусне съпруга си заради моя милост. Ето защо бях постоянна жертва на разни частни детективи.

– Забелязвам, че паметта ти изневерява само относно

местонахождението на диамантите, а спомените за младежките ти похождения изобщо не са се заличили от съзнанието ти.

– За което горчиво съжалявам. Повярвай, че не ми е приятно да си припомням младежките си лудории – целомъдрено отбеляза лордът.

Ан отново насочи поглед към шосето, замисли се и прехапа долната си устна. Нужно ѝ беше малко време, за да преосмисли фактите в светлината на новите доказателства. Чичо Джордж пък разсъждаваше защо, след като имат на разположение толкова много дървета, птиците кацат по телеграфните жици, които сигурно са неудобни за стъпване. Ето защо и двамата мълчаха, докато приближиха имението.

– Но това е пълно безумие! – възкликна Ан.

– Моля!? – стресна се лордът, тъй като гласът ѝ го беше изтръгнал от задълбочените му размисли.

– Става въпрос за господин Ейдър.

– Какво за него?

– Сигурно не е с всичкия си.

– Защо?

– На един нормален човек не би му хрумвало да устрой подобен маскарад.

– Нищо му няма на момчето. Какво друго да стори при така създадените се обстоятелства? Смятам, че желанието му да бъде близо до племенницата ми е съвсем естествено, след като до уши се е влюбил в нея.

– Не говори празни приказки, скъпи мой.

– Нима ме обвиняваш, че дрънкам глупости? – засегна се лордът.

– Невъзможно е да се е влюбил в мен от пръв поглед.

– Защо?

– Защото любов от пръв поглед не съществува!

– Така ли мислиш? Ако се наредят една до друга всички жени, в които съм се влюбвал от пръв поглед...

– Сигурна съм, че грешиш.

– Младежът си призна.

– Какво!?

– Честна дума. След като ти излезе, го погледнах в очите и попитах: „Влюбен си в нея, а?“

– Не е вярно, нали? – възкликна Ан.

– Вярно е.

– Но защо го направи?

– Исках да получа от сигурен източник потвърждение на подозренията си. Когато ти е необходима информация, пий направо от извора!

– Какво отговори той?

– Каза „да“.

– Май не е от разговорливите. Отговорът е доста лаконичен, не мислиш ли?

– Директният въпрос изисква директен и немногословен отговор. „Влюбен си в нея, а?“ – попитах, а младежът отвърна: „Да.“ Кратко и ясно, без увъртания. Гледай да не го изпуснеш. Едва ли ще срещнеш толкова симпатичен младеж. От пръв поглед много ми допадна.

– Изглежда, забравяш, че съм сгодена за Лайънел.

– Лайънел ли? Сигурно нямаше да му обърнеш внимание, ако не беше красив като манекените, които се мъдрят по витрините на магазините. Забелязал съм, че жените са неспособни да дадат правилна преценка на характера и се подвеждат по външния вид. Дай ми две буци въглища и малко глина и ще създам много по-достоеен човек от Лайънел Грийн. Да му се не види, ще ми се вчера да бях в съда, за да видя как онзи адвокат прави на пух и прах любимия ти!

Ан удари спирачки. Намираха се в началото на алеята за коли, водеща към Шипли Хол. Лордът смръщи вежди и си помисли, че по разбираеми причини не е желателно да го видят в компанията на секретарката, но все пак племенницата му може да го остави по-близо до сградата.

Ала макар да беше пълна противоположност на Мъртъл Шусмит, тя споделяше мнението на бившата годеница на Джеф, че мъжете трябва да бъдат наказвани заради простъпките си.

– Слизай, скъпи! – изкомандва.

– Защо, още сме далеч от сградата!

– Слизай веднага! Дано те нападнат побеснели охлюви и да те изпохапят! Знаеш, че мразя да злословиш по адрес на Лайънел.

– Нямаше да ти е неприятно, ако дълбоко в себе си не осъзнаваше, че имам право.

– Вън! – изсъска Ан. – Дано не само да те изпохапят, ами да те набодат с рогцата си!

Лорд Уфнам слезе от колата – или по-точно – свлече се като вековно дърво, повалено от брадвата на дървар, а девойката подкара по алеята. Отново се беше замислила и машинално хапеше долната си устна. От ума ѝ не излизаше онзи сатана в човешки образ, наречен Джеф Милър. Питаше се дали някога съдбата ще ѝ предостави възможност да се запознае с него и да го постави на мястото му.

Надяваше се, че някой ден щастието ще ѝ се усмихне.

Осма глава

Сенките на вековните дървета, издигащи се от двете страни на алеите в градината, пропълзяваха по прилежно окосената морава, когато таксито, което Джеф беше взел от гарата, спря пред входната врата на Шипли Хол. На позвъняването откликна лорд Уфнам, който вече се беше превъплътил в ролята на иконом и посрещна госта с подобаващото на поста му надменно изражение.

– Здравейте отново – поздрави го младежът с фамилиарността на човек, който среща стар приятел. – Вече сте на поста си, а? Дайте ми десет минути да се запозная със страшилището на Черния континент, после ще се уединим в покоите ви, за да се подкрепим с чаша портвайн.

– Сър? – Изреченото с леден тон обръщение и придружаващият го недоумяващ поглед подсказаха на Джеф, че пред него стои великолепен актьор. Очевидно когато изпълняваше задълженията си на иконом, лорд Уфнам не позволяваше дружеският разговор, състоял се само преди няколко часа, да влияе на изпълнението на ролята му. Когато бе в центъра на общественото внимание, той беше Кейкбред, само Кейкбред и нищо друго освен Кейкбред. Сякаш леден душ поля младежа, който веднага промени линията си на поведение, съобразявайки се със студеното и официално изражение на мнимия иконом.

– Госпожа Корк въщи ли е? – запита бързо.

– Да, сър. За кого да предам?

– Казвам се Ейдър.

– Последвайте ме, сър.

Джеф тръгна по коридора по петите на лорд Уфнам, който се движеше така, сякаш е глътнал бастун, а изражението му оставаше все тъй резервирано. Вървяха мълчаливо, тишината се нарушаваше само от скърцането на излъсканите до блясък обувки на „иконома“. Спряха пред една врата, той почука и отвори. До слуха на Джеф долетя плътен женски глас – дамата говореше с презрение за качествата на слоновете самци. След секунда той застана лице срещу лице с прочутата ловджийка.

Първата му реакция при вида на госпожа Уелсли Корк напомняше на реакцията на безброй лосове и канадски елени, които бяха имали нещастieto да се изпречат пред орловия ѝ поглед. Също като тях той се стресна и краката му се подкосиха. Дори когато не беше въоръжена, госпожа Корк вдъхваше страхопочитание на онези, които за пръв път я

виждаха не на снимка, а в оригинал. Беше едра здравенячка на около четирийсет и пет и сигурно би се сторила красива на почитателите на жените амазонки, но недотам привлекателна на онези, проявяващи предпочитание към по-женствените дами. Жарките лъчи на африканското слънце бяха нанесли непоправими поражения на лицето ѝ и тя приличаше на по-възрастна Мъртъл Шусмит, която е прекалила със слънчевите бани.

Ан Бенедик седеше зад бюрото с отворен бележник пред себе си – очевидно си беше водила записки.

– Какво има, Кейкбред?

– Търси ви някой си господин Ейдър, мадам.

– О, така ли? Заповядайте, господин Ейдър, приятно ми е да се запознаем. Приключихме за днес, госпожице Бенедик.

Докато траеше размяната на реплики, Ан изпод око наблюдаваше младежа. Нормално е една девойка да проявява жив интерес към човека, който (поне според уверенията на чичо ѝ) се е влюбил в нея от пръв поглед. Анализирайки чувствата си, тя откри, че изпитва симпатия към младежа. Харесваше ѝ хората да я харесват... дори да се влюбят в нея, ако предпочитат.

Освен това тя се възхищаваше от смелите мъже, а този псевдодетектив, промъкнал се в Шипли Хол под чуждо име, заслужаваше медал за храброст. Ако бяха изправени пред избора да си разменят любезности с госпожа Корк или да разровят с къса пръчка гнездо на стършели, повечето младежи, които познаваше, щяха да предпочетат стършелите.

За разлика от чичо си тя не беше склонна в името на ролята си да загърби стария си познайник – докато прекосяваше стаята, ослепително се усмихна на Джеф, което му вдъхна нови сили и го окрили. Страхovitата амазонка вече не го плашеше, уверен бе, че лесно ще преодолее и това препятствие.

Междувременно обектът на размишленията му го оглеждаше като под микроскоп.

– Седнете, господин Ейдър – промърмори. – Струвате ми се прекалено млад – добави, моментално откривайки един от недостатъците на дегизировката му. – Мислех ви за много по-възрастен.

Джеф се извини, задето е прекалено млад. На езика му беше да каже, че на неговата възраст и баща му е бил същият, но в последния момент се отказа. Нещо в изражението на домакинята му подсказа, че с нея шега не бива.

– Но въпреки младостта си сигурно имате богат опит – продължи

тя.

– Разбира се.

– Радвам се да го чуя. Предполагам, че госпожица Бенедик ви е обяснила защо се обръщам към вас.

– Да, разказа ми всичко с най-големи подробности.

– Човекът, който ви посрещна на входната врата, е въпросният Кейкбред.

– Така и предположих.

– Не го изпускате от погледа си.

– Непременно.

– Този тип е или откачен, или крадец. Ще ми се да разбере що за птица е, преди да се оплача на лорд Уфнам, което възнамерявам да направя в най-скоро време. Ще го попитам как си позволява да поставя в договора такива идиотски клаузи. Какво е мнението ви по въпроса?

– Смятам, че условието за незаменимост на икономата е доста необичайно.

– Не проумявам защо госпожица Бенедик не ми го посочи своевременно. Между другото, какво мислите за нея?

Джеф беше готов часове наред да обсъжда тази тема и дори да допусне някои лирични отклонения, но тъй като прецени, че домакинята няма да погледне с добро око на поетичните му излияния, се задоволи да отговори, че според него госпожица Бенедик е привлекателна млада дама. Сетне не издържа и добави:

– Забелязали ли сте колко очарователно мърда връхчето на нослето си?

Госпожа Корк недоумяващо го изгледа:

– Никога не съм я виждала да мърда връхчето на носа си.

– Може би само детективите забелязват такива подробности – побърза да замаже положението Джеф.

Тя дълго време мълча – изглежда, разсъждаваше върху проблема за подвижността на носа на секретарката си. После забеляза, че антилопата на стената я наблюдава, и сякаш зърна укор в погледа ѝ, защото побърза да премине към същността на въпроса:

– Съмнявам се в госпожица Бенедик.

– Искате да кажете – в Кейкбред – услужливо я поправи младежът.

– Нямам предвид Кейкбред, а именно нея – намръщи се домакинята. – Приех предложението на госпожа Молой да потърся помощта на детектив най-вече, за да науча нещо повече за госпожица Бенедик, която живо ме интересува. Вашата задача по време на престоя ви в имението е

да я следите неотлъчно. Не се доверявам на тази госпожица, струва ми се прикрита и лукава.

Този път Джеф не успя да се въздържи. Отвратителните епитети накараха душата му да направи салтомортале. Не възрази, когато госпожа Корк взе да петни името на Кейкбред, но хулите ѝ по адрес на Ан преляха чашата на търпението му.

– Прикрита и лукава ли? – възкликна. – Откъде ви дойде наум? Госпожица Бенедик не е нито прикрита, нито лукава! – добави с нескрита топлота в гласа си. – Мисля, че е много почтена и откровена като... е, знаете като кого.

В душата на госпожа Корк се зароди неприязън към нахакания младеж. Предпочиташе мъжете, които я заобикалят, безпрекословно да ѝ се подчиняват като герои от стар холивудски филм. В погледа ѝ припламнаха искрици, които бяха добре познати на чернокожите носачи, участвали в експедициите ѝ и на пътуващите из цяла Африка търговци метиси. Именно заради смразяващия ѝ поглед те я наричаха „мгобо-мгумби“, което в свободен превод означава „жената, с която шега не бива“.

– Изглежда, вече сте си съставили мнение за нея, въпреки че я видяхте само за няколко секунди – процеди тя с леден тон.

– Най-важното за детектива е умението с един поглед да преценява характера на даден субект.

– Да речем, че е така. Но аз имах възможност да наблюдавам поведението на госпожицата в присъствието на племенника ми и съм сигурна, че тя се опитва да го впримчи.

Чудовищното предположение подейства на Джеф така, сякаш бяха забили шило в задните му части, и той едва се сдържа да не скочи от мястото си. Беше направил известен компромис и не беше вдигнал скандал, когато нарекоха любимата му Ан лукава и прикрита, но този път госпожа Корк бе минала всякаква граница.

– Способността ми от пръв поглед да определям характера на даден човек ми подсказва, че вие сте на погрешен път.

– Престанете да дърдорите за тази ваша способност! – кипна прочутата ловджийка. – Не съм ви повикала, за да ми противоречите на всяка дума.

Първата реакция на Джеф беше да ѝ изкрещи, че още не е негова работодателка, да стане, да се обърне кръгом и с гордо вдигната глава да напусне бойното поле. Но се въздържа, тъй като се досети, че по този начин ще загуби възможността да вижда всеки ден Ан.

– Защо мислите, че госпожица Бенедик има непочтени намерения

към племенника ви? – попита с престорено смирение.

– Забелязала съм как го гледа. А днес следобед споделих с господин Тръмпър наблюденията си за странното й поведение, докато четеше на глас публикувания във вестника репортаж за явяването на моя племенник в съда. Гласът ѝ трепереше, а когато заявих, че ми идва с голи ръце да удуша онзи Милър, тя въздъхна така, сякаш изпитваше същото желание. Забелязах, че очите ѝ са насълзени.

– Милър ли? – попита Джеф, чието любопитство беше възбудено от странното съвпадение.

– Да, един нехранимайко на име Джей Джи Милър, който се изживява като адвокат.

Шилото сякаш повторно се заби в седалището на Джеф и той подскочи като пъстърва, която хвърля хайвера си. Всеки на негово място би се разстроил от новината, че гостува на жена, изгаряща от желание да го удуши с голи ръце. Огледа я изпод око и установи, че я превъзхожда по ръст, но стигне ли се до ръкопашна схватка, госпожа Корк ще му създаде доста неприятности.

– Племенникът ми Лайънел Грийн вчера беше призован в съда като свидетел, а този Джей Джи Милър, който бил адвокат на ищеца, направил бедното момче за смях и го нарекъл... как ли не. Както вече споменах, докато четеше репортажа за събитията в съдебната зала, госпожица Бенедик прояви учудващо негодувание. Господин Тръмпър е на мнение, че тя изпитва само приятелски чувства към Лайънел, но мен госпожичката не може да заблуди. Влюбена е в племенника ми... Почти съм сигурна. Тази вечер го очаквам да пристигне тук, а вашата задача е да ги наблюдавате, когато са заедно, и да разберете истината. Не ми се ще да уволня Ан, защото чудесно се справя със секретарската работа, но ако подозренията ми се оправдаят, тя незабавно ще напусне имението.

За щастие на Джеф монологът на госпожа Корк бе доста дълъг и му позволи да се овладее. Новината, че се е озовал в дома на лелята на Грийн Вонята, му бе подействала така, сякаш под него са взривили бомба. Още по-обезпокояваща беше вестта, че тази вечер в Шипли Хол ще пристигне самият Грийн.

Положението беше напечено и изискваше грижливо обмисляне. Едно беше ясно – че ако не попречи на Грийн (как да стори това, изобщо не му идваше наум), бившият му съученик, който със сигурност го недолюбва след последната им среща, ще го изобличи в разстояние на пет минути или още по-вероятно – на пет секунди. Сетне, ако случайно не загине от ръката на госпожа Корк, която след дълги години на ловуване

така е заякнала, че е способна да удуши всичко, по-дребно от хипопотам, Шерингам Ейдър ще бъде принуден да се сбогува с Шипли Хол.

– Искам да си изясним още нещо, преди да приключим темата за Лайънел. Не зная дали госпожица Бенедик ви е обяснила, че съм основала тук малка колония. С моите последователи прилагаме на практика теорията за подчиняване на тялото на волята ни.

Госпожа Корк млъкна и впери изпитателен поглед в младежа, който така усилено размишляваше, че беше изпаднал в транс – състояние, обичайно за лорд Уфнам. За да привлече вниманието му, тя рязко почука по бюрото и повтори:

– Подчиняване на тялото на волята ни. – Отново се втренчи в Джеф, питайки се защо госпожа Молой ѝ е препоръчала детектив, който не само е млад и зелен, ами отгоре на всичко е и глух.

В този момент той дойде на себе си и промърмори:

– О... ами... да... Чух за тези вегетариански... – Сепна се и за миг също млъкна – отчаяно търсеше с какво да замени думата „щуротии“, която му беше на езика, тъй като нещо му подсказваше, че не е препоръчително да я изрича. Спомни си названието на любимото ѝ африканско племе и се хвана за него като за спасителен пояс: – Разбрах, че сте последователи на житейската философия на племето угубу.

– Точно така. Били ли сте в Африка, господин Ейдър?

– Никога не съм стъпвал там. Бил съм във Франция, в Швейцария, но не и в Африка.

– Значи никога не сте виждали хората от това племе. Всички до един имат атлетично телосложение, но по душа са като малки деца. Причината е в природосъобразния живот, който водят – хранят се само със зеленчуци и се отдават на характерните си ритмични танци. Надявам се след време да спечеля много последователи на угубу от цяла Англия, но разбира се, успехът зависи от сериозното отношение и от ентузиазма на първите членове на колонията. За съжаление не всички са достатъчно съзнателни. Например тази сутрин спипах един от тях в бараката да се тъпче с пай с месо.

Джеф изумено възкликна:

– Пай с месо ли?

– Точно така!

– Студен или топъл?

– Студен!

– Заварили сте го в бараката, тъй ли?

– Именно!

– Боже мой!

– Разказах ви всичко това, защото подозирам, че докато гостува в имението, Лайънел възнамерява да отскача до странноприемницата и да се тъпче с месо. Разбира се, взех предпазни мерки. Предупредих собственика на странноприемницата, че ще бъде под постоянно наблюдение, и му напомних, че скоро му предстои подновяване на лиценза от общинския съвет, в който членувам и аз. Мисля, че му взех страха. От вас искам да следите Лайънел да не намери друг доставчик на забранени храни. Искам да ми съобщавате и за най-незначителното му провинение, за да вземам мерки своевременно. И още нещо – той е беден като църковна мишка и е изцяло на моя издръжка, което означава, че съм в състояние да упражня натиск върху него. Да разчитам ли на съдействието ви?

Джеф кимна:

– Безусловно! Преди малко се поинтересувахте дали съм виждал представител на племето угубу. А сега е мой ред да ви попитам дали сте виждали еднорък тапетаджия, болен от копривна треска.

– Не ви разбирам.

– Давам ви го за пример, за да разберете колко зает ще бъда. Заръчват ми да държа под око Кейкбред, добавяте, че трябва да наблюдавам госпожица Бенедик, накрая ми възлагате и проследяването на племенника ви. Ще изпълня желанията ви, госпожо Корк, дори да ми се схване вратът, като си въртя главата ту в една, ту в друга посока. Но това е един от рисковете на професията – трудова злополука, както бихте се изразили вие, – който един детектив трябва да приеме с подобавашо хладнокръвие. А сега – добави Джеф – предлагам час по-скоро да се запозная с вашия племенник. Част от стратегията ми е добре да опозная човека, когото трябва да следя. Спечелвам доверието му и той става като пластелин в ръцете ми. Ето защо, докато съм тук, често ще ме виждате заедно с госпожица Бенедик. Ще се постарая да вляза под кожата и на господин... Грийн, ако не ме лъже паметта. От вас разбрах, че го очаквате тази вечер.

– Влакът му пристига след половин час.

– Ще отида да го посрещна. Вярвам, че по пътя от гарата дотук ще поставим основите на едно сърдечно приятелство. Между другото, как изглежда племенникът ви?

– Има ли значение?

– Мисля, че е препоръчително, когато отидеш да посрещнеш някого на гарата, да можеш да го познаеш.

– О, разбира се. Лайънел е висок, слаб и много симпатичен. Има мустачки като от коприна, а очите му са с лешников цвят и са много нежни.

– Благодаря за изчерпателната информация – избърбори Джеф. – Време е да тръгвам – искам да бъда на перона преди пристигането на влака.

В действителност не се налагаше да бърза и спокойно можеше да побеседва с работодателката си още десетина минути, тъй като гарата се намираше недалеч от Шипли Хол, но не му се оставаше нито миг повече в компанията на човек, според когото мустачките на Грийн Вонята са като от коприна.

Девета глава

Когато един чувствителен млад човек, с високо самочувствие слезе от влака и на перона се сблъска с адвоката, който само преди ден го е направил за смях пред присъстващите в съдебната зала, напрежението помежду им е неизбежно. Рядко се случва при подобни обстоятелства разговорът да потръгне от самото начало.

Когато Лайънел Грийн зърна Джеф, очите му не промениха цвета си, но дори любящата му леля не би могла да ги нарече нежни. Отскочи като човек, който се е натъкнал на змия, изпъна рамене с явното намерение безмълвно да отмине Джеф, който обаче приятелски го хвана под ръка и се провикна:

– Здравей, стари приятелю. Ето че отново се срещнахме.

Лайънел Грийн безуспешно се помъчи да се освободи от хватката му.

– Престани да се гърчиш – посъветва го Джеф. – Май не си настроен за разговори, Воня, и мисля, че знам причината. Сигурно не си забравил малката ни словесна схватка в съдебната зала. Или може би греша, а?

Лайънел го увери, че не греша.

– Подозирах, че може би това е причината за недружелюбното ти отношение към мен. Драги ми приятелю, не бъди толкова дребнав! Разбери, че само си вършех работата – изобщо нямам лоши чувства към теб. Ако бях твой защитник, щях да направя Ърнест Пенифадър да изглежда като глупак. Мисля, че извън съда с теб можем да бъдем добри приятели.

Лайънел отвърна, че не е на същото мнение.

– Тъкмо от това се страхувах. Враждебното ти отношение към мен значително усложнява нещата. Разбираш ли, имаме общи интереси и ако проявяваме взаимна толерантност и отстъпчивост, ще получим всичко от живота и ще бъдем щастливи. Налага се поне временно да обуздаеш омразата си към мен.

– Ако обичаш, пусни ме! Таксито ме чака.

– И аз съм в твоята посока. Ти току-що пристигаш в Шипли Хол, аз вече живея там.

– Какво?!

– Точно това, което чу – леля ти ме покани да й погостувам.

– Нима я познаваш?

– Че как иначе ще ме покани! Между другото, тя е очарователна жена, възхищавам се от качествата ѝ. А сега ще ти кажа нещо, което положително ще те разсмее и ще подобри настроението ти – госпожата ме мисли за частен детектив и ме нае да следя иконома, чието странно поведение е възбудило подозренията ѝ. Предупреждавам те, че за всички обитатели на Шипли Хол аз съм детектив и се казвам Шерингам Ейдър.

Намръсената физиономия на Лайънел Грийн се озари от злорада усмивка:

– Значи си се промъкнал в дома на леля ми под чуждо име!

– Думата „промъкнал“ не ми се нрави, но в общи линии си схванал положението.

– Незабавно ще те изболчи и тя начаса ще те изхвърли като мръсно коте.

– Предчувствах, че ще ти хрумне нещо подобно, след като забелязах отвратителното ти настроение. Но знай, че заканите ти не ме плашат, защото честността е моят щит и те ще преминат край мен като полъх на лек ветрец. Изглежда, не си обърнал внимание, когато казах, че имаме общи интереси. Няма значение, ще ти обясня всичко с най-големи подробности, макар да се боя, че ще бъдеш потресен. Госпожа Корк пожела да говори насаме с мен и обясни, че следенето на иконома е само част от задълженията ми и че ми възлага задачата да държа под око и теб.

– Мен ли? Лъжеш, проклетнико!

– Казвам самата истина. Тя подозира, че си паднал в капана на нейната секретарка, една млада дама, която ако не ме лъже паметта, се казва Ан Бенедик. Зарекла се е да направи всичко възможно да прекрати евентуалното ви обвързване.

Безгрижната усмивка на декоратора помръкна и той доби вид на препикано мушкато. Новината, която му съобщи Джеф, наистина го потресе.

Втренчи се в спътника си като ударен с мокър парцал, а долната му челюст увисна. Разбра, че страховете, които седмици наред не му даваха покой, са били основателни. Богатата му леля, от чийто орлов поглед нищо не убягваше, беше надушила за годежа му с Ан Бенедик и беше избрала най-неподходящия момент да се намеси. „Ех, ако беше изчакала ден-два – разсъждаваше бедният Лайънел, – всичко щеше да се уреди!“

Госпожа Корк не бе преувеличила, когато бе заявила, че племенникът ѝ е изцяло на нейна издръжка. Именно тя отпускате щедрата сума,

която му позволяваше да се храни охолно, да носи елегантни дрехи, да пуши скъпи цигари, да членува в клуба на младите художници и да се придвижва с таксита, шофирани от изнервени водачи като Ърнест Пенифадър. Пак тя плащаше наема на мъничкия магазин за антикварни предмети, намиращ се на Бромптън Роуд, в който Лайънел киснеше по цял ден и от дъжд на вятър продаваше на приятели от студентските години по някой старомоден стол или испанска покривка за олтар.

По всяко време недоволството на госпожа Корк би му се сторило застрашително, но сега беше най-неподходящият момент да си навлече гнева ѝ. Наскоро му бяха предложили съдружие в голяма фирма за вътрешно обзавеждане, ръководена от неговия приятел господин Тарвин, която се помещаваше в сграда в модерен квартал и обслужваше голяма клиентела, не само неколцина приятели от студентските години, робуващи на спомените за доброто старо време.

Вече беше помолвил леля си да му отпусне необходимата сума, но мисълта за посещение в Шипли Хол не го радваше, защото като госпожа Молой и той предпочиташе в чинията му да има нещо, заради което си струва да използва ножа и вилицата. Въпреки мрачната перспектива за вегетарианска диета обаче беше готов да изтърпи лишенията, защото нещо му подсказваше, че ще успее да си осигури финансовата подкрепа на госпожа Корк.

Бъдещето му зависеше от успешното сключване на сделката. Казваше си, че като стане пълноправен съдружник в известната фирма, ще обяви годеща си с Ан, ще се разбунтува срещу тиранията на леля си, ще ѝ каже какво мисли за нея (разбира се, не в лицето, а по телефона) и ще започне нов живот като независим човек. Но ако нейната безпогрешна женска интуиция ѝ беше подсказала, че зад гърба ѝ се случва нещо нередно, очакваха го само неприятности и провал на амбициозните му планове.

– Разбира се, подозренията ѝ са неоснователни – продължи Джеф, – но все пак реших да те предупредя какво се върти в главата ѝ. Съветвам те, докато си в Шипли Хол, по възможност да не се приближаваш до госпожица Бенедик. В подобни случаи е най-добре да не даваш повод да те критикуват. Е, сега навярно разбираш какво имах предвид, като казах, че имаме общи интереси. Какво ще се случи, ако се поддадеш на импулсивното си желание и накараш госпожа Корк да ме изрита от имението? Мястото ми ще заеме друг детектив – не стар приятел от ученическите години, който винаги е изпитвал симпатии към теб, въпреки че на моменти поведението му може би те е карало да мислиш обратното, а

жестокосърдечен професионалист, който, без да му мигне окото, на бърза ръка ще те наклепа пред леля ти. Не забравяй този факт, ако решиш да предприемеш нещо.

Приятелски стисна рамото на Лайънел Грийн, без да се смущава от липсата на положителна ответна реакция. Хрумна му, че е жалко, задето се е отказал от адвокатската кариера, защото безсъмнено притежаваше завидна способност да излага доводите си. После си каза, че не бива да гледа на нещата едностранчиво. Вярно е, че в негово лице правото беше загубило блестящ адвокат, но на литературния хоризонт бе изгряла звездата на велик писател.

– Още нещо, стари приятелю – продължи, когато се настаниха в таксито. – Госпожа Корк нареди да те следя не само заради предполагаемата ти връзка с госпожица Бенедик, а и защото подозира, че не спазваш природосъобразната угубийска диета и тайно отскачаш до странноприемницата, за да похапнеш месо. Предупредила е собственика, че през следващия сезон няма да подновят лиценза му, ако се осмели да ти поднесе дори мижава пържола и пържени картопки... Моля? Каза ли нещо?

Лайънел Грийн не бе изрекъл нито дума, само стенание се бе изръгнало от гърдите му. Когато кроеше планове за престоя си в Шипли Хол, разчиташе на питателната храна, която приготвяха в селската странноприемница. Като в просъница чу гласа на Джеф, който поднови монолога си:

– Ето защо повече от всякога се нуждаеш от помощта ми. Мен никой не следи, ето защо ще бъда идеален посредник между теб и жената, която ти осигурява средствата за съществуване. Довери ми се и аз ще се погрижа желанията ти да се изпълнят.

Лицето на Лайънел Грийн се проясни. Нищо не бе в състояние да му вдъхне топли чувства към бившия му съученик, но бе склонен да приеме, че Джеф Милър притежава неподозирани положителни качества.

– Благодаря, Милър – промърмори.

– Няма защо, за мен ще бъде удоволствие. А сега ми разкажи за онази госпожица Бенедик. Не ме интересуват много подробности, само предпочитаните от нея теми за разговор, книгите, които ѝ допадат, въпросите, които да избягвам, когато си бърбя с нея, и така нататък. За да убедя госпожа Корк, че съвестно си гледам работата, се налага от време на време да беседвам с госпожицата. От опит знам, че разговорът върви по-лесно, когато предварително си набележиш теми за събеседване.

Пет минути по-късно, след като таксито ги остави пред портала на имението, Джеф се раздели със спътника си, уверявайки го за сетен път в добрите си намерения, и бавно тръгна по алеята, потънал в приятни размишления.

Беше безкрайно доволен от успеха на дипломатическите си ходове. Бе елиминирал заплахата да бъде разобличен от Лайънел Грийн, същевременно беше научил много за вкусовете и предпочитанията на Ан и подозираше, че рано или късно тази информация ще му бъде крайно необходима. Не знаеше нищо за истинския Шерингам Ейдър освен факта, че е дребен човечец с напوماдени мустачки, притежаващ способността да изчезва безследно, но нещо му подсказваше, че дори опитният частен детектив не би се справил по-добре при тези обстоятелства.

Наближаваше краят на прекрасния юнски ден, над земята падаше мрак, уханныят въздух беше изпълнен със звуци, които действаша като балсам за душата. Птици морно чуруликаха в храстите, бръмчаха насекоми, от росната трева се разнасяше неземеен аромат. Джеф безцелно се разхождаше по алеите, наслаждавайки се на спокойствието на прекрасната лятна вечер, докато стигна до езерцето, намиращо се недалеч от къщата. Спря на брега и се загледа в поповите лъжички, които плуваха напред-назад с енергичността, присъща на всички попови лъжички по света.

Внезапно чу гласове и като се озърна, видя, че спокойствието му е нарушено от млада жена, надарена с предизвикателна красота, и човек на около четирийсет и пет, който приличаше на американски сенатор.

Бяха господин и госпожа Молой – комбинативните и предприемчиви съпрузи, с които той още не беше имал удоволствието да се запознае.

Десета глава

Когато преди около четвърт час Доли му съобщи, че старият им познайник Туист скоро ще пристигне в Шили Хол, Соупи Молой се стресна и разстрои от новината. Още по-голямо беше учудването му, след като разбра, че именно тя е уредила нежеланото присъединяване на Чимп към малката колония на госпожа Корк, състояща се от сериозни мислители.

– За Бога, скъпа, какво те е прихванало? Защо го направи?

Госпожа Молой вирна нос и с достойнството на оскърбена херцогиня отвърна:

– Защото прецених, че присъствието му е наложително.

– Нима забрави що за човек е Чимп, скъпа? – възкликна Соупи, който изпитваше към „частния детектив“ същата неприязън, каквато последният хранеше към него. – Той е най-непочтеният човек на света, не му вярвам дори когато ми каже „добър ден“.

– Несправедлив си към него...

– Миличка, какво ти става? Не по-зле от мен знаеш, че старият ни познайник има слабост към чуждите вещи. Предчувствам какво ще се случи след пристигането му тук – ще види предмет, който му харесва и не е закован за пода с гвоздеи, ще го пхне в чантата си и ще офейка. Помислила ли си си кого ще обвинят? Нас, разбира се... и по-точно теб, задето си го препоръчала на госпожа Корк. След ден-два и нас ще изхвърлят като мръсни котета.

– А ти не искаш това да се случи, нали?

– Разбира се, че не искам!

– Раздялата със скъпата госпожа Корк ще разбие сърцето ти, затова си се запънал като магаре на мост!

– За какво намекаваш, скъпа? Държиш се особено. Гневът, който от няколко дни тлееше в гърдите на Доли Молой, пламна като буен огън:

– Преструваш се на света вода ненапита, а? Какво безочие! Сигурно си въобразяваш, че не съм забелязала какви ги вършиш! Много се лъжеш, драги, не съм сляпа! Кой се разхождаше с госпожа Корк в градината и ѝ позволяваше да го закичва с уханни рози?

– Ама, миличка...

– Кой днес следобед седеше с нея на терасата и милваше ръката ѝ като някой Казанова? Не подозираше, че съм ви видяла, нали, скъпи

съпруже? Знаеш ли, че като ви зърнах, сякаш ме удариха с железен прът по куфалницата? Никога не съм вярвала, че ще ми причиниш такава болка, Соупи. Спомням си как кимаше, когато на брачната ни церемония свещеникът те наставляваше да не обръщаш внимание на други жени и неотлъчно да бъдеш до мен в дни на радост и на скръб... и прочие...

– Успокой се, малката ми. Станала си жертва на недоразумение.

– Какво ти недоразумение? С очите си видях как галиш ръката ѝ, която, между другото, е досущ като лапа.

– Първо, не погалих ръката ѝ, а насърчително я потупах, второ, знаеш ли защо го сторих? Защото се опитах да ѝ продам акции от моята петролодобивна компания.

– Сериозно ли говориш?

Изречението на господин Молой беше като на сенатор, който току-що е отхвърлил нескоропосано скалъпените обвинения на опозицията.

– Разбира се. Крайно време е да проумееш, че съпругът ти е делови човек, и да възприемеш методите му на работа. Госпожа Корк ми разказа за неприятностите, които племенникът ѝ Лайънел е имал като свидетел на някакво глупаво съдебно дело, и сподели с мен страховете си, че преживяното ще нанесе трайни поражения на нежната му душа, при което сметнах за необходимо да пробутам едно потупване по ръката, за да демонстрирам приятелско съчувствие. Стратегията ми се оказа успешна – само след няколко минути ми се отвори възможност да ѝ предложа акции от „Силвър Ривър“ и госпожата прояви голям интерес. За съжаление се наложи набързо да приключим деловия разговор, тъй като тя имаше неотложен ангажимент, но работата е опечена. Утре госпожа Корк ще ми връчи подписан чек.

Гневното изражение беше изчезнало от прелестното лице на Доли Молой, сякаш някой го бе изтрил със сунгер. Красивите ѝ очи се наляха със сълзи, като осъзна колко несправедливи са били обвиненията ѝ към този достоен човек.

– О, Соупи, каква съм глупачка! Помислих си, че...

– Не ти се сърдя, сладурче.

– Но защо не ми каза?

– Исках да те изненадам с хубавата новина по случай рождения ти ден.

– Колко изкърихме?

– Почти хиляда.

– Долара ли?

– Лири стерлинги.

– Хиляда лири! О, Соупи, ти си гений! – Тя се хвърли в обятията на съпруга си, като развълнувано подсмърчаше. Ала дори в този върховен момент щастието ѝ се помрачаваше от угризенията на съвестта, които още я измъчваха. Упрекваше се, задето е реагирала като глупачка и не е прозряла, че съпругът ѝ за нищо на света не би дарил с ласките си друга жена, освен ако не е в интерес на бизнеса.

След като в продължение на няколко секунди се прегръщаха нежно и се наслаждаваха на съпругеското си щастие, двамата се откъснаха един от друг. Господин Молой промърмори: „Брей!“ и запали цигара. Госпожа Молой промълви: „Божичко!“, и извади от чантата си пудриерата. Сетне се хванаха под ръка и тръгнаха по алеята – изглеждаха напълно доволни от съдбата си. Може би си казваха: „Благословени да са семейните свади, които любящите сърца тъй сближават“... но може би не ги вълнуваха подобни мисли.

– Знаеш ли, скъпи мой – замечтано промълви госпожа Молой, повдигайки интересен въпрос, – понякога се чудя дали наистина съществува петролен кладенец, наречен „Силвър Ривър“...

– И аз често си задавам същия въпрос.

– Нищо чудно да го има, как мислиш?

– Нищо чудно...

– Ще бъде голям майтап, ако е вярно, нали?

– Би било много забавно – съгласи се Соупи. – На това се казва прекалено голямо съвпадение. – Усмихна се, сетне възвърна сериозното си изражение. – Но да се върнем на въпроса за предстоящото посещение на Чимп, миличка. Признавам, че не одобрявам идеята този мошеник да се навърта в имението.

– Не се тревожи, драги.

– Как да не се тревожа! Представям си какво ще се случи, когато той се развихри.

– Казах ти да не се тръшкаш напразно. Нашият приятел си пада по удобствата. Няма да издържи тук повече от един ден, особено като разбере, че сутрин, обед и вечер ще го хранят само със зеленчуци.

– Имаш право – поуспокои се господин Молой, широко се усмихна и смени темата. Увлечени в обсъждане на възможността той да изиграе правилно козове си и да убеди госпожа Корк да купи още един пакет акции от „Силвър Ривър“, стигнаха до края на алеята и излязоха на брега на езерцето, където се натъкнаха на симпатичен младеж, вперил поглед във водата със съсредоточеното изражение на човек, който

наблюдава попови лъжички.

– Здравейте – провикна се Доли.

– Господинът изглежда непознат – промърмори Соупи.

– Сигурно е ново попълнение.

Приближиха се до младия човек и господин Молой, следвайки принципа, че не се знае от коя трънка ще изскочи заекът, поради което се стараше да очарова всеки евентуален купувач на несъществуващите си акции, любезно поздрави Джеф и със замах свали шапката си.

– Добър вечер – отвърна младежът, на когото високото чело на непознатия – досущ челото на Шекспир – беше направило силно впечатление.

– Сигурно сте нов член на нашата малка колония, сър – предположи господин Молой.

– Да. Току-що пристигнах. Тук е прекрасно.

Доли кисело се засмя:

– Природата и къщата наистина си ги бива. Но почакайте, докато удари гонгът за вечеря...

– Това е съпругата ми – побърза да я представи Соупи.

– Приятно ми е да се запознаем, казвам се Молой.

– Здравейте. Името ми е Ейдър – каза Джеф и с изненада забеляза, че любезните съпрузи изглеждат изумени.

– Моля? – избърбори Соупи. – Извинете, не чух името ви.

– Ейдър. Шерингам Ейдър.

Двамата се спогледаха, сетне изпитателно се втренчиха в Джеф. Стори му се, че очите на дамата проникват до дъното на душата му и избличават лъжата му.

– Май има някаква грешка – промърмори господин Молой.

– Ако питаш мен, на този човек не му е чиста работата – съгласи се Доли. Бурният живот, който бе водила, я беше научил на мига да разпознава измамниците. – Каква ти е играта, приятел? – обърна се тя към младежа.

Сърцето на Джеф направи неуспешен опит да изскочи от гърдите му. Когато господин Молой с горделивото изражение на крал, който удостоява с почести покорния си поданик, преди малко му беше съобщил фамилното си име, то му се бе сторило странно познато. Ала едва сега осъзна, че именно жената, която го пронизваше с поглед, е препоръчала на госпожа Корк да използва услугите на Шерингам Ейдър. И през ум не му минаваше, че още с пристигането си в Шипли Хол ще се сблъска с хора, които познават съседа му в Лондон.

След миг се покопити и се окуражи с мисълта, че не е предвиждал и възможността да срещне Лайънел Грийн, а блестящо бе излязъл от затрудненото положение. Събра сили и се подготви да преодолее новото и още по-опасно препятствие.

Въпреки смайването си Соупи продължи да се държи като истински джентълмен. Макар да подкрепяше предположението на съпругата си, че непознатият е пристигнал в Шипли Хол с непочтени намерения, беше склонен да изслуша обясненията му.

– Съпругата ми е изненадана от съпадението – обясни любезно, – тъй като тази вечер очакваме да пристигне наш приятел, който също се казва Шерингам Ейдър...

– И който е частен детектив – намеси се Доли.

– А вие не сте човекът, когото очакваме – прекъсна я съпругът ѝ.

– В никакъв случай! – отсече Доли.

Джеф широко се усмихна. Внезапно му беше хрумнал изход от трудната ситуация.

– Много забавно, нали?

– Изобщо не ми е до смях – скастри го госпожа Молой.

– Нищо чудно, че сте изненадани. Откога не сте виждали приятеля си?

– Разговарях с него тази сутрин.

– Нима не ви предупреди, че продава фирмата си?

– Какво?

– Точно така – пред вас е купувачът, който наследи и клиентелата.

От днес следобед аз ръководя издирванията. Както се постъпва в подобни случаи, реших да използвам името на фирмата, което е нещо като запазена марка.

Госпожа Молой извърна поглед към съпруга си:

– Чимп Туист изобщо не спомена, че възнамерява да се откаже от работата си.

– Така ли?

– Точно така, сър. Не спомена нито дума по въпроса.

– Щом е ваш добър познат, сигурно сте забелязали колко е потаен – подхвърли Джеф. – Направи ми впечатление на човек, който не обича да споделя планове си дори с най-близките си хора. Безсъмнено това е похвално качество.

Ала Доли Молой не се хвана на въдицата и недоверчиво промърмори:

– Изобщо не приличате на детектив.

– Разбира се, че не приличам – отвърна Джеф и за по-голяма правдоподобност реши да използва думичките „драга госпожо“. – Драга госпожо, нима не знаете, че така трябва да изглежда частният детектив, когато иска да приспи подозренията на престъпниците? – Погледна часовника си и възкликна: – Господи, как лети времето! Налага се да отида в стаята си и да се преоблека за вечеря. Довиждане, госпожо Молой. Довиждане, господин Молой. Разбира се, разделяме се за кратко време. Надявам се отново да се срещнем в близко бъдеще.

Побърза да се отдалечи, като мислено се поздравяваше, задето е избрал най-подходящия момент да прекрати разговора. Доли се обърна към съпруга си:

– Какво мислиш, Соупи?

– Може би човекът казва истината...

– Изглежда ми съмнително, че Чимп не ми спомена за намеренията си да продаде фирмата.

– Знаеш, че не е от хората, които споделят плановете си.

– Но защо ще предприема толкова прибързана стъпка?

– Може би е трябвало спешно да напусне Лондон – предположи Соупи. – Нищо чудно да са му духнали под опашката на този мазник, както често се е случвало в миналото.

– Може би имаш право.

Потънали в размисли, съпрузите мълчаливо изминаха краткото разстояние до къщата.

Единайсета глава

Любезна камериерка упъти Джеф към отредената за него стая. Той набързо се преоблече и тъкмо когато запали цигара, за да успокои опънатите си нерви, вратата рязко се отвори, сякаш блъсната от ураганен вятър, и рамката се изпълни от могъщо и някак познато тяло, върху което се мъдреше глава с размерите на базалтов блок. Любезната усмивка, която озаряваше лицето на новодошия, веднага подсказа на Джеф, че е в компанията на лорд Джордж Уфнам, не на Кейкбред. От посетителя не се излъчваше студената надменност, която бе попречила на общуването им при последната им среща.

– Как я караш, младежо? – любезно попита човекът – грамада. – Отбих се да проверя дали не ти липсва нещо. Имаш ли някакви желания?

Младежът отвърна, че не се нуждае от нищо.

– Добре – промърмори лордът. – Много се радвам... Бърбореше машинално, тъй като, макар да не беше изпаднал в обичайния транс, вече не слушаше младия си приятел. Въртеше се из стаята като слон, погълнат от размишления, и погледът му се спираше ту на един, ту на друг предмет. Подложи на задълбочен оглед пижамата на Джеф, взе някаква книга от нощното шкафче, разлисти я и я върна на мястото ѝ. После грабна от полицата изящна порцеланова статуетка и я запрати към решетката пред камината.

Украшението се разби на парчета, а звукът изтръгна лорда от унеса му и го върна към действителността. Той тежко се отпусна на един стол и неочаквано цапардоса Джеф по коляното с масивния си пръст, приличен на палка. Младежът стреснато впери поглед в него и с изненада забеляза, че възрастният джентълмен го наблюдава с блага усмивка, сякаш изпитва бащинска гордост. Ококорените очи му придаваха вид на бухал, изложен на витрината на специалист по препариране на птици.

– Ще ми се да си побъбрим, млади човече – заяви лордът.

Джеф учтиво отговори, че и той с нетърпение е очаквал да останат насаме.

– Спомняш ли си за какво си говорихме в кантората?

Младежът си каза, че ако чичо Джордж очаква той да е забравил разговор, състоял се само преди няколко часа, навярно го подозира в старческо оглупяване. Озадачено го изгледа и промърмори:

– За диамантите, разбира се.

– Да му се не види, колко си късопаметен! Не става въпрос за диамантите, а за това, че си влюбен до уши в моята опърничава племенница.

На Джеф му беше неприятно да наричат „опърничава“ девойката, която обожаваше, но се въздържа да изкаже недоволството си. Благоразумието му подсказваше, че трябва да се държи приятелски и с уважение към стария особняк.

– Така ли? – промърмори, само и само да каже нещо.

– Не си я разлюбил, нали?

Младежът побърза да го увери, че през изминалите два часа и половина чувствата му не са охладнели, дори още повече са се разпалили, при което лорд Уфнам въздъхна с облекчение:

– Слава Богу, защото ѝ казах какво изпитваш към нея и ако я беше разлюбил, щях да се озова в небрано лозе.

Въпреки че се славеше с хладнокръвието си, Джеф неволно подскочи като ужилен:

– Наистина ли ѝ казахте, че я обичам?

– Естествено.

– Разбирам... А тя как прие новината?

– С подобавашо внимание.

– Аха.

– Останах с впечатлението, че ѝ е необходимо малко време да поразмисли.

– Ясно.

– Какво има, млади приятелю? Дали греша, или долавам в тона ти упрек?

– О, не... Питам се обаче дали госпожицата не си е помислила, че изявлението ми е прибързано.

– С момиче като Ан трябва да се действа прибързано. Чуй какво ще ти кажа – добави лордът и отново го цапардоса по коляното с пръста си, наподобяващ палка. – От пръв поглед изпитах симпатия към теб.

– Много благодаря. Уверявам ви, че и аз...

– Не ме прекъсвай, мътните те взели! От пръв поглед ми допадна, и туй то. Да знаеш, че умея да преценявам хората, все едно имам рентгенови очи, и още щом те зърнах, разбрах, че си свестен младеж. Нямам ни коте, ни дете... поне така мисля – добави лордът след миг колебание – и те приемам като собствен син. Като син, мътните те взели! Ти си идеалният съпруг за Ан. Напомняш ми за моята младост, когато бях

огън-момче като теб. Нашият вид е вече на изчезване. Повечето съвременни младежи са мухльовци и безделници. Познаваш ли Лайънел Грийн, племенника на госпожа Корк?

– Бегло.

– Този господинчо е типичен пример за мухльо и безделник, а скъпата ми Ан взела, че се сгодила за него!

– Какво?

– Каквото чу! Можеше да има който мъж си пожелае, но тайно се е сгодила за Лайънел Грийн.

Джейк беше потресен до дъното на душата си. Ужасната новина го завари напълно неподготвен. Нито за миг не си беше представял подобно развитие на събитията.

Всъщност госпожа Корк бе намекнала за предполагаема връзка между племенника ѝ и госпожица Бенедик, но естествено той не беше обърнал внимание на абсурдните ѝ предположения. Казал си бе, че дори да е забелязала нещо подозрително, то вината е само и единствено на нищожеството Лайънел Грийн, който е натрапил вниманието си на красивата девойка. Нито за миг не беше повярвал, че очите на Ан гневно са проблесвали, докато е четяла как той, Джеф Милър, безмилостно се е разправил с гореспоменатия декоратор. Навярно погледът ѝ е изразявал възторг – нормална реакция на всяко момиче, прочело във вестника, че досадникът, който го преследва с ухажванията си, е бил поставен на място от един млад, но блестящ адвокат с хаплив език.

Втренчи се в лорда и прошепна:

– Не говорите сериозно, нали?

Въпросът сякаш озадачи събеседника му, който се сопна:

– С тези неща шега не бива!

– Не може да бъде! Ужасно е...

– И аз съм на същото мнение.

– Трябва да я избавим от този тип.

– Точно така. Искам да го изместиш от сърцето ѝ.

– Разчитайте на мен.

– Какво възнамеряваш да сториш?

– Ами...

Лорд Уфнам вдигна ръка като регулировчик, направляващ уличното движение:

– Достатъчно! Ясно е като бял ден, че концепцията ти е погрешна. Ако беше избрал правилния подход, нямаше да измрънкаш „Ами...“, а щеше да заявиш: „Какво мисля да сторя ли? Ще ви кажа какво ще

направя – ще завладее сърцето ѝ, мътните го взели!“ . Ето как трябва да постъпиш, друг начин няма. Сграбчи я! Притисни я в прегръдките си, и то така, че ребрата ѝ да изпращат! И да не пропуснеш целувките! Целувай я страстно и между целувките повтаряй: „Ти си моята спътница в живота!“, или нещо от този род, мътните го взели! Успехът ти е в кърпа вързан. Гарантирам, че ще я накараш да забрави онзи бояджия.

Внезапно пороят от думи секна. Очите на лорд Уфнам помръкнаха и се изцъклиха като на мъртвец – гледка, която вече беше позната на Джеф. Възрастният джентълмен се бе върнал в далечната 1911 година при девойката с пишна украса на шапката, чието име, ако не го лъжеше паметта, бе Моди.

Джеф се възползва от паузата в разговора и с усилие преглътна – повдигаше му се от лекцията, която току-що бе принуден да изслуша. Макар че се бе запознал с лорд Уфнам едва преди няколко часа, вече изпитваше топли чувства към него, но му беше ясно, че по душа (ако чичо Джордж изобщо притежаваше такъв атрибут) двамата са диаметрално противоположни личности. Възгледите им за любовта и за начина, по който е редно да изразиш чувствата си към обичаната жена, бяха коренно различни. Човек от простолюдието, който в неделните дни се разхожда по брега на Темза с възлюбената си, вероятно би одобрил стратегията на лорда. Ала Джеф, който след запознанството си с Ан Бенедик се бе извисил духовно, намираще гореспоменатия подход просташки и отблъскващ. Идеята да опетни с дебелашко ухажване сияйния образ на неземното същество подежда на възвишените му чувства като удар с тежка палка и ако благородникът с размътеното съзнание не беше в транс и на Джеф не му се налагаше да поддържа приятелски отношения с него, щеше да го изгледа с презрение и ненавист.

Лорд Уфнам ненадейно се върна към живот, сякаш беше Галатей³ от мъжки пол.

– Имаш ли пари? – попита.

Неочакваният въпрос постресна младежа, но той мигом се окопоти и се подготви да влезе в ролята си. Дойде му наум, че при сегашните необикновени обстоятелства ще бъде редно преди заминаването си да даде бакшиш на мнимия иконом. Навярно лорд Уфнам бе решил авансово да си прибере лептата.

– Каква сума ви е необходима?

3. Според легендата скулпторът Пигмалион сътворил статуя на гръцката богиня Галатей и се влюбил в нея. Афродита се смилила над бедния младеж и съживила статуята. – Б.пр.

– Интересувам се дали имаш достатъчно пари да издържаш семейство.

– О, такава ли била работата – поуспокои се Джеф. – В интерес на истината не съм богат – моят кръстник ми завеща известна сума и годишният ми доход е неколкостотин паунда. Изкарвам по нещичко и от писателската си дейност.

– Какви книги пишеш?

– Най-вече криминални романи. След като приключо с работата си тук, ще започна новото си произведение. Четете ли криминални романи?

– Разбира се.

– Тогава следващата ми книга ще ви хареса. Сюжетът се отличава с изключителна оригиналност.

– Не думай!

– Може би ви е направило впечатление, че при много автори на кримки ухото на главния герой е деформирано – навярно с този похват целят да предизвикат страха на читателя. Аз ще приложа съвършено различен подход към обрисуване на образа и ще даря моя главен герой с две деформирани уши. Хитро, нали? Потръпваме при вида на дявол в човешки образ, единият слухов орган на когото изглежда като изгрizan от хищен звяр. А ако той има деформирани уши отляво и отдясно, кръвта ни буквално ще се смръзне.

Ала гениалната му концепция не предизвика очаквания възторг. Лорд Уфнам само свъси вежди и промърмори:

– Струва ми се ужасно глупаво, освен това съм чувал, че от тази дейност не се изкарват пари. Госпожа Корк е написала книга за приключенията си в Африка и доколкото ми е известно, от целия тираж са продадени едва дванайсет екземпляра. Тя дори не може да подари някому шедьовъра си, без да приложи насилие. Виждал съм я да тика екземпляри от книгата в ръцете на гостите си независимо от възрастта и от пола им, сякаш е медицинска сестра, която насилва дете да изпие горчивото лекарство. Е, драги мой, щом не си богат, не остава друго, освен да намериш диамантите.

– Ще се постарая.

– Знаеш ли, случи се нещо необяснимо – замислено продължи лордът. Одеве рових из документацията си и се натъкнах на дневник, за който мислех, че е изчезнал, и като го разлистих, видях, че на страницата за 4 април съм записал думата „банка“. Умът ми не го побира! И знаеш ли защо? Навремето имах обичай да си записвам къде съм оставил

пустите му диаманти, когато ги скрия на невероятни места. На друга страница открих думичката „Ровър“ и си спомних, че предишната нощ бях скрил скъпоценните камъни на дъното на кутията с бисквити за кучето Ровър. Но да пукна, ако разбирам какво означава думата „банка“. Вече знаеш какво е отношението ми към тези финансови институции – не им се доверявам и държа в банка само незначителни суми. И все пак тази дума е записана в дневника ми на страницата за 4 април, а на 5 април претърпях тежката автомобилна катастрофа.

– Хм, странно...

– И то много! Единственото ми предположение е, че съм записал думата по друг повод. Може би управителят на банката ме е помолил да го посетя... Ако случайно откриеш скъпоценностите, ще се убедиш, че съм ги скрил на място, на което никому няма да хрумне да ги търси. Най-важното е, че не бива да се отчайваме – никога не забравям нещо задълго. Например още си спомням интонацията, с която преди петдесет години една девойка ми казваше „Недей!“.

– Навярно преди петдесет години много девойки са ви казвали „Недей!“.

– В интерес на истината така си беше... да, точно така. Като заговорихме на тази тема, ми хрумна, че и Ан ще ти каже „Недей!“, но не ѝ обръщай внимание. Постарай се да я свалиш, както казвате сега вие, младите... Хей, защо ме гледаш толкова злобно?

Джеф на бърза ръка заличи от лицето си изражението на неприязън и отвращение, които така безразсъдно бе позволил да се появят там, и широко се усмихна, за да поправи грешката си.

– Мислех си – подхвана смирено, за да не обиди възрастния дженгълмен, – че методът за ухажване, който предлагате, вероятно действа безотказно при... как да се изразя... при определен тип дами и се питах дали няма да има обратен ефект в нашия случай.

– Не те разбирам.

– Госпожица Бенедик е толкова духовно извисена...

– Дрън-дрън – прекъсна го лордът. – Племенницата ми не се различава от другите девойки на нейната възраст и също има вкус към романтичните преживявания.

– Именно затова си зададох въпроса – дали в тактиката, която предлагате, се съдържа елемент на романтика и стигнах до заключението, че отговорът е отрицателен. Подходът е безпогрешен, ако се опитваш да спечелиш сърцето на танцьорка от някой бар, но... Накратко, стигнах до извода, че госпожица Бенедик би предпочела за ухажор трубадура пред

пристанищния хамалин.

– Трубадур ли? Това пък откъде ти хрумна?

– Трубадури са наричали поетите през Средновековието. Всеизвестно е, че са печелели сърцата на дамите с изящните си стихове и с нежни слова, не чрез демонстрация на мъжка сила. Честно казано, и аз смятам да заложа на нежните слова.

– Ще направиш най-голямата глупост в живота си.

– Не мислите ли, че ако словата са много нежни...

– Не, не мисля! Познавам Ан от времето, когато беше ей такава дребосъче.

– Разкажете ми нещо повече за този период от живота ѝ, когато е била ей такава дребосъче.

– Друг път – сега нямам време. Току-що си спомних, че трябва да предам на онзи Молой една телеграма, която пристигна преди половин час. Бях тръгнал да му я занеса, но пътьом се отбих при теб. Хубаво си помисли върху онова, което ти казах. По-възрастен съм от теб и имам богат житейски опит. Трубадури – как ли пък не! Започвам да си мисля, че чавка ти е изпила ума!

След като изрече унищожителните си думи, лорд Уфнам се надигна от стола и с бавни стъпки излезе от стаята, оставяйки насаме с мислите му един млад човек, изпълнен с негодувание. По душа Джеф беше скромен и свенлив младеж, който бе склонен да идеализира представителките на нежния пол, а пред Ан буквално благоговееше. Разбира се, ако останеха насаме, благоговението нямаше да му попречи свободно да разговаря с нея – напротив, любовта щеше да разпали красноречието му, – но в никакъв случай нямаше да му позволи да се нахвърли върху младата жена като хрътка върху заек.

Отново запали цигара и се запита какво е накарало своеволната девойка да се сгоди за онзи цирей с човешки образ Лайънел Грийн.

Междувременно лорд Уфнам предаде (макар и с малко закъснение) телеграмата на Суопи Молой и с присъщото си достолепие се оттегли в покоите си. Господин Молой отвори съобщението, прочете го и изненадано възкликна:

– От Чимп е! Настоява утре да се срещнем и чака отговор на адрес: „Холси Билдингс, Мейфър“.

Подаде телеграмата на съпругата си, която също я прочете и очите ѝ се разшириха от учудване:

– Значи не е напуснал кантората си!

– Така изглежда.

– И не е продал фирмата си на друг детектив!

– Не е.

– Знаех си! – скръцна със зъби госпожа Молой. – През цялото време имах усещането, че оня тип ни баламосва.

Дванайсета глава

Хубавото време се задържа и на другия ден, но – както винаги – лъчите на слънцето не проникваха в задънената уличка „Холси Корт“, която изглеждаше по-неугледна от всякога, а броят на хората, приготвящи варено зеле за обяд, сякаш се беше увеличил.

Семейство Молой се изкачиха по мръсното стълбище до кантората на частния детектив Шерингам Ейдър.

Чимп Туист ги посрещна с тържествуващото изражение на човек, който се готви да съобщи сензационна новина:

– Заповядай, Доли, настани се удобно. Здравей, Соупи. Намери стол и седни. Забелязвам, че и двамата сте тук. Откровено казано, очаквах да видя само Соупи.

На красивото лице на господин Молой се изписа изненада, а съпругата му побърза да обясни:

– Миличък, вчера се оплаках на Чимп, че сваляш онази Корк, и той сигурно е решил, че между нас всичко е свършено. Били сме несправедливи към Соупи, драги ми Чимп. Оказа се, че не е ухажвал госпожата, само се е опитвал да ѝ продаде акции от компанията за добив на петрол.

– Тъй ли? – повдигна вежда господин Туист. – Сигурна ли си? – добави и изгледа стария си познайник с ехидна усмивка, сякаш се възхищаваше от способността му да мами наивни съпруги, поради което Доли се почувства длъжна да защити половинката си:

– Сигурно си мислиш, че ме е преметнал, обаче грешиш. Соупи, кажи ми голямата новина.

– Вчера продадох на госпожа Корк пакет акции от „Силвър Ривър“ – гордо обяви господин Молой. – Днес ще ми връчи чека.

– За хиляда лири – не пропусна да подчертае Доли.

– Да, за хиляда лири – повтори съпругът ѝ, като произнасяше с наслада всяка дума.

Чимп Туист потрепна и направи кисела гримаса. Новината, че друг човек, и то неприятен тип като Соупи Молой, когото той ненавиждаше, се е добрал до такава крупна сума, му подежда като силен зъбобол. Само мисълта, че подготвя удар, който ще донесе сума, в сравнение с която хиляда лири ще изглеждат като пари за семки, му помогна да запази самообладание.

– Не е зле – пренебрежително промърмори той, махна с ръка, за да

покаже, че такива дребни сделки са под неговото достойнство, и пристъпи към същността на въпроса: – Подозирам, че вчера сте преживели неприятна изненада.

– Сигурно говориш за русолявия младок. „Изненада“ не е точната дума, направо бяхме шашнати! – разпалено възкликна госпожа Молой. – С перца да ни бутнеше някой, щяхме да паднем, когато онзи нахалник се представи като Шерингам Ейдър. Кой е този мошеник?

– Да пукна, ако знам. Известно ми е само, че ми има зъб за нещо – промърмори Чимп и потрелери, като си припомни бомбардировката с неидентифицираните летящи обекти.

– Ако обичаш, бъди по-конкретен – намръщи се Доли, според която такава характеристика отговаряше на поне неколкостотин души в Чикаго и в Лондон, имащи му зъб поради една или друга причина.

Той поклати глава:

– От вчера напразно се мъча да си спомня дали съм имал вземане-даване с него. Но когато някой те обстрелва с твърди предмети, след което запъхтян пристига в кантората ти, за да те довърши, определено добиваш впечатлението, че този някой не храни добри чувства към теб.

Господин Молой вдигна вежди:

– Обстрелва те с предмети ли? Какви по-точно?

– След внимателен оглед установих, че напомнят на камъни. Ако щете, вярвайте, но като го видях да тича нагоре по стълбището, като стрела се шумгнах в шкафа. Докато се спотайвах в скривалището си, чух невероятна история, разказана от някоя си Ан Бенедик.

– Каква история?

– За едни диаманти.

– Престани да увърташ и не ме карай да ти вадя с ченгел думите от устата! Какви диаманти?

– Тъкмо заради тях ви повиках – самодоволно се усмихна дребният човечец. – Понеже сте ми приятели, ще споделя всичко с вас. Слушайте внимателно.

Предупреждението беше излишно – като чуа, че става въпрос за диаманти, посетителите му наостриха уши. Когато Чимп приключи разказа си, очите на Доли блестяха, а Соупи се задъхваше като сенатор, получил астматичен пристъп. Новината, че обитават къща, напомняща на пещерата на Али Баба, в която всеки миг може да се натъкнат на торбичка с диаманти, ги беше разтърсила из основи.

– Да му се ненадяваш на този Кейкбред! – възкликна Доли, нарушавайки благоговейната тишина. – Кой би повярвал, че е истински лорд?

Хрумна ми гениална идея, Соупи. От днес започвам да ухажвам стария откачалник. Ако спомените му случайно възкръснат, искам да бъда най-близката му приятелка, с която да сподели радостта си.

Съпругът ѝ, който още имаше проблеми с гласните си струни, само изхриптя.

– Междуременно ти ще слухтиш и ще си отваряш очите на четири – продължи наставленията си оправната дама.

– Става – прошепна Соупи, който междуременно се беше посъвзел.

– Торбичката със скъпоценностите трябва да е някъде из къщата.

– Сто на сто е в къщата.

– Надявам се да я намериш.

– Ще направя всичко възможно да се доберем до съкровището.

Много си падам по диамантите.

– Аз също.

– Остава да обсъдим деловите въпроси – каза господин Молой, чието дишане най-сетне се беше нормализирало.

– Какви делови въпроси? – изненада се съпругата му.

– Разпределянето на печалбата. Май забравяш, скъпа, приноса на Чимп – ако не беше той, нямаше да знаем за скритото съкровище.

– Добре де – измънка Доли, която наистина беше забравила тази незначителна подробност. – Ще му дадем нещичко, задето ни отвори очите за тая далавера.

– Точно така – одобрително каза Соупи. – Полага му се малко възнаграждение за помощта. За неocenимата помощ – добави и самодоволно се усмихна – невъзможно е да не проявиш поне мъничко самодоволство, когато постъпваш благородно към някого. – Според мен той трябва да получи своето.

– Може би – промълви госпожа Молой, която смяташе предложението на съпруга си доста донкихотовско, но беше готова да направи мъничка отстъпка. – Какво ще му дадем? Двайсет и пет процента от печалбата ли?

– Полагат му се поне трийсет. Бъди по-обективна, скъпа – ако не беше добрият стар Чимпи, никога нямаше да научим за диамантите.

– Както кажеш, миличък. Трийсет – трийсет!

– Смятам, че напълно си е заслужил парите.

– Хм, сумата е доста голяма, не мислиш ли?

– Така си е.

– От друга страна, той е наш стар приятел.

– Вярно е.

– Освен това е симпатяга – винаги съм го харесвала.

– И аз – заяви господин Молой и отново благосклонно се усмихна.

– Не познавам човек, когото да ценя повече от добрия стар Чимпи.

Неприятен дрезгав звук наруши тишината, която настъпи след тези хвалебствени слова – добрият стар Чимпи се беше прокашлял.

– Един момент! – възкликна той. – Само един момент!

Неочакваната намеса на господин Туист бе в дисонанс с атмосфера на доброжелателност и благоразположение, която витаеше в стаята. Заядливият му тон сякаш поля със студен душ двамата му почитатели. Невъзможно бе и да си затворят очите пред факта, че той ги наблюдаваше подозрително като маймуна, дебнеша двамина свои събрата, които се опитват да ѝ отмъкнат банана.

– Какво се е случило, Чимпи? – загрижено попита госпожа Молой.

– Изглеждаш разтревожен.

Дори напомадените мустачки на господин Туист сякаш бяха настърхнали от възмущение.

– И още питаш! – извика заядливо. – Не ми харесват изчисленията ти, миличка!

Само преди минути Доли Молой бе провъзгласила на всеослушание симпатиите си към добрия стар Чимпи, ала през краткото време, което бе изминало оттогава, очевидно беше променила мнението си. Съвси изкубаните си вежди и възкликна с нескрито раздражение:

– Писна ми от този човек! Ето че пак започва със старите си номера! Всеки път, когато обсъждаме делови въпроси, отваря ей такава уста – цяло чудо е, че още сам не се е погълнал! Защо роптаеш срещу трийсетте процента?

– Съпругата ми е права – намеси се Соупи, които имаше вид на сенатор, оскърбен от несправедливо обвинение. – Защо мърмориш, приятелю? Трийсет процента от печалбата представляват солидна сума.

– Деветдесет процента представляват още по-солидна сума.

– Деветдесет ли? – изстена господин Молой, като че родният му брат го беше ухапал по крака.

– Деветдесет ли? – повтори като ехо госпожа Молой, която също изглеждаше така, сякаш е усетила зъбите на скъп роднина да се впиват в долния ѝ крайник.

Чимп Туист поглади мустачките си, все едно ги уверяваше, че нямат повод за безпокойство, след което заяви:

– Да, деветдесет процента, скъпи мои. Ако не бях аз, нямаше да

подозирате за скритото съкровище. Измислил съм план за действие, а от вас очаквам да свършите черната работа срещу обичайните десет процента от печалбата.

Настъпи гробна тишина.

– Ще имаш да вземаш – обади се най-сетне госпожа Молой. – Не знам да плача ли, или да се смея, но предпочитам да се изсмея в лицето ти, добри ми стари приятелю.

Тя подкрепи думите си с дела, а Чимп Туист злобно я изгледа и процеди:

– Смешно ли ти се струва?

Доли отговори, че именно това настроение се е опитала да пресъздаде, а усмивката на съпруга ѝ бе доказателство, че и той намира предложението на господин Туист за забавно.

– Не е честно да ни подхвърляш трохи, Чимпи. Извинявай, че ти напомням, но май забравяш най-важното – че със съпругата ми живеем близо до скритото съкровище, а ти нямаш достъп до къщата.

– Да, забравяш го, бедни ми глупчо – повтори като ехо госпожа Молой. – Благодарни се на златните ни сърца, иначе нямаше да видиш и шилинг от печалбата...

– Май вие забравяте нещо! – прекъсна я довчерашният ѝ съюзник. – Ако телефонирам на госпожа Корк и я информирам, че изисканият господин Молой продава акции от несъществуващи предприятия, ще ви изритат от имението само след половин час... а може би и по-бързо. Зависи дали госпожата ще ви разреши да си стегнете багажа. Помислете по въпроса, скъпи мои приятели.

– Няма да го направиш! – възкликна господин Молой, който беше потресен от черната неблагоприятност на човека, към когото възнамеряваше да прояви небивала щедрост.

– Ще го направя, и още как!

– Не вярвам, че си способен на такава постъпка, под достойнството ти е.

– Нима? Напоследък редовно правя утринна гимнастика и вече съм способен да се наведе под достойнството си.

Госпожа Молой, която в продължение на една-две секунди бе онемяла от тази проява на човешка низост и безочие, процеди през зъби фраза, така наситена със съдържание, че макар да се състоеше едва от десетина думи, подлагаше на унищожителна критика външността, маниерите, морала, мустачките и потеклото на Чимп. Човек с по-чувствителна натура навярно би се засегал, но господин Туист беше свикнал да

хвърлят кал по него и изобщо не се трогна.

– Доникъде няма да стигнеш с тези обиди – промърмори с укор.

– Има право – с половин уста промълви господин Молой. – Няма да получим повече пари, ако се нахвърляш с обидни думи върху стария ни приятел, миличка.

– Нали няма да му позволиш да ни преметне с дрънканиците за обичайната комисионна? – изстена Доли и потрепери.

Съпругът ѝ, който не принадлежеше към категорията на хората, които смело отстояват принципите си, печално я изгледа:

– В безизходица сме, сладурче. Ръцете ни са вързани.

– Аз пък съм на друго мнение!

– Скъпа моя, той ни е хванал натясно. Ако ни наклевети пред госпожа Корк, незабавно ще ни изхвърлят от Шипли Хол. Тя се хвана на въдицата ми и с удоволствие слушаше моите приказки от хиляда и една нощ, но още чавка не ѝ е изпила акъла и съм сигурен, че ще се усъмни и ще започне да разпитва за мен. А тъкмо това не бива да позволим – не забравяй, че още не ми е връчила чека.

– Bravo! – изръкопляска Чимп. – Приятно ми е да те слушам!

– Тогава чуй това! – пискливо изкрещя Доли. – Как мислиш да се докопаш до камъните, ако не ти помогнем?

Господин Туист победоносно засука мустачките си:

– Фасулска работа, драга. От теб научих за шантавата колония на онази жена, а докато бях в шкафа, девойката обясни на моя непознат враг как да стигне до имението. Разбираш, че безценната ви помощ изобщо не ми е необходима – и сам ще се справя. Ще наема кола, ще цъфна пред вратата на онази смахната жена и ще обявя, че съм американски милионер, който е чул за нейната колония за природосъобразен живот. Бас държа, че ще ме посрещнат с почести, както са посрещнали Соупи. Е, какво мислиш?

– Че никога не съм чувала по-голяма глупост.

– Моля?

– Никога няма да се докопаш до диамантите.

– Защо? Кой ще ми попречи?

По време на диалога им господин Молой си задаваше същия въпрос. Струваше му се, че битката е загубена и че няма смисъл повече да се съпротивлява. В гърдите му бушуваше смесица от чувства, които изпитва човек, попаднал в капан, и не проумяваше на какво се дължи очевидната самоувереност на нежната му половинка. Но тъй като Доли често беше намирала изход от ситуации, които според него бяха

неспасяеми, той обнадеждено я изгледа.

– Ще ти кажа кой ще те спре – продължи тя, оправдавайки за пореден път доверието на съпруга си. – Онзи русоляв тип, дето ти има зъб. Обзалагам се, че като пристигнеш в Шипли Хол, веднага ще налетиш на него и знаеш ли какво ще се случи? Ще ти откъсне главата като на пиле, ето какво!

Чимп зяпна от изненада, засуканите му мустаци провиснаха. Съвсем беше забравил непознатия преследвач, който бе устроил бомбардировката с твърдите предмети.

– Лично аз – продължи Доли – от сърце се надявам да пристигнеш в имението и да се престориш на американски милионер, защото така ще разчистиш терена за нас със Соупи. Ще купим венец и ще присъстваме на погребението ти, след което необезпокоявани от никого ще се посветим на търсене на диамантите. Съветвам те да побързаш. През целия ден има удобни влакове за Шипли.

Настъпи тишина. Чимп Туист отново пригладдаше мустачките си, но този път жестът му издаваше безпокойство, сякаш беше изпаднал в затруднено положение герой от старомодна мелодрама. Господин Молой вече не изглеждаше отчаян, очите му блестяха от възхищение към любимата му съпруга. Доли извади пудриерата си и със замах начерви устните си, след което се обърна към Соупи:

– Спомняш ли си, че вчера видяхме край езерото онзи тип? Никога няма да забравя как могъщото му тяло се очертаваше на фона на притъмняващото небе, а мускулите му бяха като гърчещи се змии!

– Аха – измънка съпругът ѝ, който вече разбираше накъде бие неговата умница.

– Веднага си помислих, е сигурно е борец или нещо подобно.

– Според мен се занимава с кеч – поправи я Соупи.

– Именно. Със сигурност е от ония момчета, дето късат парчета месо от противниците си.

Последната реплика напълно довърши Чимп Туист и той примирено попита:

– Щом не си съгласна на десет процента, какво предлагаш?

– Да делим наполовина. Съгласен ли си?

Въпреки че изобщо не беше съгласен, господин Туист промърмори, че ще приеме условието, след което господин и госпожа Молой напуснаха кантората му. Доли сияеше и беше олицетворение на любезността, съпругът ѝ не изглеждаше толкова щастлив.

– Прекалено лесно му отстъпи, скъпа – промърмори, докато

прекосяваха вътрешния двор, из който се носеше обичайната миризма на варено зеле. – Беше го хванала натясно и с още малко усилие щеше да го принудиш да приеме първоначалното ни предложение.

– Да му се не види, как може да съм толкова глупава!

– Не ти се сърдя – побърза да добави съпругът ѝ. – Справи се страхотно. Само дето не мога да се примиря, че се налага да делим поравно с онзи лешояд.

– За Бога, нима си толкова наивен? – изумено възкликна госпожа Молой. – Той няма да получи пукната пара. Само да се доберем до диамантите, ще ги приберем и дим да ни няма. Обещах му половината от печалбата, за да го залъжа и да не ни създава неприятности.

Високото шекспировско чело на господин Молой се проясни. Той мислено се упрекна, задето дори за миг се е усъмнил в мъдростта на жената-чудо.

Обикновено заседанията на директорските съвети са доста продължителни, дори ако протичат много по-гладко от съвещанието, състояло се в кантората на частния детектив, ето защо приближаваше пладне, когато съпрузите Молой слязоха на гарата в Шипли. След вълнуващите събития, разиграли се в Холси Билдингс, двамата бяха изгладнели като вълци.

Ако вземеха такси, навярно щяха да бъдат в Шипли Хол няколко минути преди гонгът да призове на обяд членовете на малката колония, но Соупи не изгаряше от желание да седне на трапезата на госпожа Корк. И той като Юстас Тръмпър от юношеските си години се радваше на добър апетит, поради което намираше, че менюто на угубийците е отвратително, а те самите са малоумни диваци. Без особено усилие убеди съпругата си да се възползват от възможността и поне веднъж да се спасят от вегетарианските буламачи. Речено-сторено – в два следобед вече седяха в странноприемницата „Рогатият елен“, намираща се на главната улица на Шипли, на масата пред тях стоеше блюдо с шунка и яйца, от което се вдигаше ароматна пара, а готвачът приготвяше втора порция.

Известно време мълчаливо се наслаждаваха на прекрасната храна. Едва когато позадоволиха глада си, поведоха разговор – съвсем естествено бе при дадените обстоятелства да обсъждат как да постъпят с кукувичето, което се бе настанило в тяхното гнездо.

– Предлагам първо да отстраним онзи русоляв тип, после да се захванем за нашата работа – каза Доли, след като съпругът ѝ замечтано си пожела младежът да се задави със спаначено пюре и да пукне на масата на госпожа Корк. – Ако натрапникът се мотае в краката ни, няма да

свършим нищо полезно.

– Тъх – измънка господин Молой и тържествено поднесе към устата си поредното парче шунка – приличаше на сенатор, който полага основния камък на обществена сграда. – Но как ще се отървем от него?

– Фасулска работа. Ще съобщим на онази Корк, че е измамник.

– Гениална си... обаче тя ще се запита защо не сме го разконспирирали още вчера.

– Помислила съм и за това. Отначало е успял да ни заблуди с историята за откупуването на детективската фирма. После са започнали да ни измъчват съмнения, ето защо днес сме заминали за Лондон и сме посетили кантората на Шерингам Ейдър, който е бил изненадан, потресен и ужасен, че някой се представя от негово име. Е, какво ще кажеш?

– Нямах грешка!

– Веднага щом се приберем, ще поговоря с госпожата. Бас държа, че след по-малко от половин час натрапникът ще си обере крушите. Одобряваш ли плана ми?

– Щастие мое – подхвана господин Молой, възнамеряващ да произнесе хвалебствена реч за светлината на неговия живот, но красноречието му внезапно секна, като видя, че сервитьорката носи втора грамадна порция шунка с яйца. Тъкмо когато той ентусиазирано грабна ножа и вилицата, вратата се отвори и в ресторанта влезе русокосият младеж, който допреди малко беше тема на разговора им.

Джеф, който винаги държеше на думата си, бе дошъл в „Рогатият елен“ да осигури прехрана за Лайънел Грийн. По време на току-що приключилия обяд в Шипли Хол той тайно наблюдаваше как елегантният младеж с погнуса се взира в порцията моркови с грах и беше трогнат от измъченото му изражение. Реши, че веднага трябва да се притече на помощ на ближния си – всяко забавяне би означавало сигурна гладна смърт за бившия му съученик. Никога не беше изпитвал топли чувства към Лайънел Грийн и едва ли в бъдеще щеше да промени мнението си за него, но при определени обстоятелства човеколюбието надделява над прездразсъдците.

Освен това акцията за спасяването на гладувания декоратор не беше съвсем безкористна. В съзнанието му се мерзелееше идеята да се подкрепи с истинска храна. След като беше имал „удоволствието“ за пръв път да седне на трапезата в Шипли Хол и той като господин Молой се учудваше на вкусовете на угубийците. Не се съмняваше в твърдението на госпожа Корк, че те никога не боледуват и до един са надарени с атлетично телосложение, но цената за сдобиване с яки мускули му се

струваше прекалено висока.

Поръча цяла камара сандвичи с говеждо. Докато чакаше да ги приготвят, долови вълшебното ухание на шунка с яйца, разнасящо се от малкия салон, и краката му сами го понесоха в тази посока. Като го зърна, в очите на Доли Молой заблестяха хищни пламъчета, предвещаващи, че тя се подготвя за люта битка. Съпругът ѝ, който се взираше в блюдото с шунка като човек, изправил се за пръв път пред Тадж Махал, не забеляза реакцията ѝ, макар че очите ѝ блестяха като маяци. Едва когато Доли възкликна: „Хей!“, той установи, че вече не са сами.

Взклицанието „Хей!“ само по себе си е безцеремонно, а госпожа Молой не си направи труда да смекчи тона си. Думата излетя от устата ѝ като куршум и незабавно привлече вниманието на Джеф.

Той се приближи до масата и от пръв поглед разбра, че младата дама не е приятелски настроена към него. По време на предишния им разговор край езерцето беше изпитал същото усещане, но после реши, че е приспал бдителността ѝ с историята за продажбата на детективската фирма. Оказа се, че се е лъгал, тъй като сега в очите ѝ се четяха подозрение и враждебност. Дори да не притежаваше способността да разгадава мислите на хората по погледите им, първите думи на Доли бяха показателни за чувствата ѝ към него.

– Ето го и господин Умник! – язвително подхвърли тя. – Господин Умник от плът и кръв!

Изкривеното ѝ от гняв лице и очите ѝ, проблисващи като стомана, биха попречили дори на най-дебелокожия човек да приеме възклицанието като комплимент или поне като шеговита закачка. Госпожа Молой беше привлекателна жена, но понякога имаше по-голяма прилика с кобра, готова да ухапе жертвата си, отколкото повечето кобри.

В първия миг Джеф се постресна, но за секунди възвърна самообладанието си. Беше достатъчно интелигентен да схване, че нещата са се объркали. Помисли си, че трябва да се мобилизира, за да посрещне неприятностите, любезно се усмихна и каза:

– Добър ден. Ето къде сте били. Забелязахме отсъствието ви по време на обяда.

– Нима? – изсъска Доли.

– Честна дума. Питаме се къде сте.

– Тъй ли? Искате ли да задоволя любопитството ви?

– Разбира се.

– Бяхме в кантората на Шерингам Ейдър и си побъбрихме с Шерингам Ейдър. А когато съобщих на Шерингам Ейдър, че в Шипли Хол

се подвизава един тип, който твърди, че е откупил фирмата му, Шерингам Ейдър възкликна: „Мамка му!“.

– Не одобрявам нецензурните думи – опита се да я парира Джеф, но тя не му обърна внимание, а продължи с пълна пара:

– Заяви още, че не е продавал фирмата си никому. Да знаеш нещо по въпроса, драги господинчо? И това ако не е опит за измама, здраве му кажи!

Джеф се замисли. При така създадите се обстоятелства отговорът го затрудняваше – каквото и да кажеше, щеше да сгреша. Затова реши да увърта и да опипва почвата.

– Честно казано, страхувах се, че ще се случи подобна неприятност – започна.

– Е, вече можеш да се успокоиш, защото се случи. Отивай да си събереш багажа.

– Да си събера багажа ли? Защо?

– За да бъдеш готов да си вдигнеш чукалата, след като изпея всичко на госпожа Корк.

– Няма да го направиш!

– Дълбоко греша, сладурче. Още сега отивам да те наклепам.

– Ще изтъкна поне две причини, поради които не те съветвам да го правиш. Първо, ще се лишиш от приятна и забавна компания. По време на краткия си престой в този дом установих, че обитателите му са предимно изкуфели старци. Представи си как ще се чувстваш, ако няма с кого да си поговориш.

Господин Молой се засегна и побърза да се намеси:

– Мери си думите, приятел. Доли никога няма да скучае, защото има мен.

Джеф се замисли и колебливо промърмори:

– Хмм... да. При все това...

– Не бери грижа за мен, малкия – прекъсна го госпожа Молой. – Изобщо няма да скучая. Имам две препоръки към теб. Едната е „Чупката отгук!“, другата – „Веднага!“.

– Не проумявам защо бързате да се отървете от мен. Нима ви преча?

– Какъв шегобиец, а, Соупи?

– Страхотен шегобиец, миличка.

– Ще ти обясня защо не искаме да ни се мотаеш в краката – обърна се тя към Джеф. – Знаем за камъните.

– Какви камъни? – недоумяващо я изгледа младежът.

– За диамантите! – сопна се Доли. – И ние ги търсим.

– Но те не са ваши...

– Скоро ще бъдат.

– Да му се не види! Това се нарича кражба!

– Наречи го както си щеш! – озъби се младата жена.

– Брей! – замислено промърмори Джеф, замълча и повтори: – Брей!

Взираше се в съпрузите като внезапно прогледнал слепец. Нито Доли, която нагло го гледаше в очите, нито Соупи, който бе посветил цялото си внимание на шунката в чинията си, имаха по едно деформирано ухо, камо ли по две, но беше ясно като бял ден, че пред него стоят Наполеоновците на престъпния свят. Хвана го яд на самия себе си, задето порано не е прозрял какво се крие под привидната им почтеност. Инспектор Първис, главният герой от неговите романи, щеше да ги разконспирира още при първата им среща.

Доли прекъсна мрачните му размишления, като се върна към същността на въпроса:

– Ясно ли ти е защо трябва да ни освободиш от присъствието си, малкия?

– Наистина ли ще ме изобличиш пред госпожа Корк?

– Няма причина да не го направя.

– Според мен няма да го сториш, защото имаш златно сърце... което в момента май е престанало да бие.

– Позна, мой човек.

– В такъв случай съм принуден да насоча вниманието ти към факта, че ако ме изобличиш пред любезната домакиня, аз незабавно ще ѝ съобщя как съм видял двама ви да се тъпчете с шунка в странноприемницата. Знаете какво е отношението ѝ към онези, които не спазват строгите правила в колонията – подозирам, че заедно с вас ще отпътуваме обратно за Лондон.

Ударът беше съкрушителен и за миг Доли загуби дар-слово. За разлика от нея съпругът ѝ не онемя, но тъй като устата му беше пълна с шунка, събеседниците му доловиха само последните му думи:

– ... ще отречем!

Съпругата му светкавично се окопоти и възнагради брачния си партньор с поглед, изпълнен с благодарност заради своевременната му намеса:

– Точно така! Ще отречем, че сме били в странноприемницата. Госпожа Корк няма да повярва на думите на един голобрад измамник!

– Може би на мен няма да повярва, но съдържателят на това

прекрасно заведение, което спасява от гладна смърт обречените на зеленчукова диета, ще ме подкрепи. Госпожа Корк изрично му е наредила да не сервира протеини на пациентите в частната ѝ лудница и той ще бъде потресен от новината, че двама души, които е помислил за обикновени пътници, всъщност гостуват в Шипли Хол. Тъй като госпожата го е заплашила с отнемане на лиценза му, ако пренебрегне забраната ѝ, бъдете сигурни, че ще ви наклевети.

Доли изпод око погледна съпруга си, надявайки се на друга спасителна идея, но явно вдъхновението му се беше изчерпало. Изражението му подсказваше, че се е примирил с поражението. Въпреки че цялото ѝ същество се бунтуваше, тя също беше длъжна да го приеме.

– Печелиш – процеди през зъби.

– По-скоро бих казал, че резултатът е равен. Ние тримата приличаме на буйни младежи, които след юнашки запой са се сбили и взаимно са си причинили смъртоносни наранявания. Не мога да ви издам пред госпожа Корк, вие също не можете да ме изобличите. Ето защо предлагам да проявим взаимна търпимост и добра воля. А сега със съжаление ще ви напусна. Дългът ме зове.

Спомнил си бе, че сандвичите сигурно са готови, а не искаше сърузите да видят, че и той нарушава строгите правила на смелата ловджийка.

След излизането му господин и госпожа Молой дълго мълчаха, всеки бе погълнат от мислите си. Най-накрая Соупи унило промърмори:

– Невъзможно е да си затворим очите пред факта, че този младок е предвидил всичко и ни държи в ръцете си. – Въпреки че изглеждаше опечален като човек, който е загубил скъпо същество, в гласа му се долавяше уважение към русокосия младеж.

Красивото лице на Доли беше изкривено от гняв. Преди да излезе, Джеф се обърна и я удостои със сияйна усмивка, която ѝ подежда като нож, забит в сърцето.

– Ще го прекарам този нахалник – промълви тя, задавяйки се от вълнение, – дори ако ми струва живота.

– Как ще го постигнеш, малката ми? – попита господин Молой – беше от мъжете, които непрекъснато задават въпроса „как“.

– Не бери грижа. Ще го отстраня.

Соупи стреснато я изгледа. Имаше слаби нерви, освен това знаеше колко импулсивна е любимата му Доли. Захванеше ли се с онова, за което намекваше, нищо не можеше да я спре.

– Какво възнамеряваш да правиш? – попита я плахо.

– Ще го отстраня – повтори тя.

– Ама... нали няма да го пречукаш?

Доли, която вече беше възвърнала доброто си настроение, звънливо се засмя на нелепото му предположение:

– Не се безпокой, глупчо!

– Гледай да не се увлечеш – загрижено промърмори Соупи и яростно набучи на вилицата си едно пържено яйце, което до този момент беше убягнало от вниманието му.

Тринайсета глава

Ан Бенедик излезе на терасата, за миг се полюбува на прекрасната гледка, сетне бавно тръгна по алеята, водеща към езерцето, в което преди седмица Джеф беше наблюдавал състезанието на поповите лъжички.

От малка обичаше да се усамотява там, когато бе тъжна или в лошо настроение, каквото я измъчваше в момента. Ще бъде преувеличено, ако кажем, че мъка тегнеше като камък на сърцето ѝ, но усещането, че нещо куца в отношенията с бъдещия ѝ съпруг, не ѝ даваше покой.

Нямаше по-щастлива от нея, когато научи за предстоящото посещение на Лайънел Грийн. Представяше си как заедно ще се разхождат по сенчестите алеи, а тихият ветрец романтично ще шумоли в листата на вековните дървета, които изобилстваха в парка, заобикалящ старинния дом на фамилията Уфнам – ето защо бе неприятно изненадана от желанието на Лайънел да се преструват, че не се познават.

Въпреки че ѝ беше обяснил мотивите си и тя ги бе одобрила като основателни и разумни, все пак ѝ се струваше доста подло от негова страна да поставя любовта им на второ място след материалните си интереси. Доскоро го смяташе за най-прекрасния и най-благородния човек на света, ала сега сияйният му образ сякаш беше помрачен.

Освен това я измъчваше проблемът с препарираната антилопа.

Втренчи се във водната повърхност и дълбоко се замисли, опитвайки се да прогони чувството за самота и разочарование. Не усети кога до нея застана Джеф, който идваше от гарата и беше избрал по-прекия път през парка.

Заминаването му за Лондон, където беше прекарал цялата сутрин и почти целия следобед, беше наложено от няколко причини. Първо, внезапно беше изпитал угризение на съвестта, задето не се е свързал с частния детектив Шерингам Ейдър. Реши да му изпрати по куриер писмо, което беше за предпочитане пред перспективата лично да му поднесе извиненията си. Много по-лесно беше да съчини писмено послание, отколкото да импровизира и да пелтечи под недружелюбния поглед на потърпевшия от бомбардировката с кексчета, който едва ли ще го посрещне с отворени обятия.

Освен това трябваше да се снабди с копие от книгата на госпожа Корк „Една жена сред африканската пустош“, за която беше научил от лорд Уфнам – искаше да му е подръка в случай на извънредни

обстоятелства. Наумил си беше да купи и голяма кутия шоколадови бонбони за Ан, но пътуването му до Лондон беше наложително най-вече заради посещението на застрахователното дружество.

Идеята да сключи застраховка „живот“ му хрумна няколко дни след приятелския разговор със съпрузите Молой в „Рогатият елен“. Импулсивното му решение беше предизвикано от падането на тежкия позлатен часовник, който прелетя на сантиметри от главата му, докато той пушеше цигара във фоайето, очаквайки Ан, за да се разходят в парка. Инцидентът му отвори очите за факта, че се намира в състояние на война с неуморната и изобретателна госпожа Молой и че ежеминутно животът му е изложен на опасност.

Познаваше Доли едва от няколко дни, но постепенно започваше да изпитва все по-голямо уважение към тази велика жена. Напереният ѝ съпруг всъщност беше само едно нищожество, което си придава важност, но тя му вдъхваше страхопочитание. Колкото и да си блъскаше главата, не проумяваше по какъв начин е научила за съкровището, скрито някъде в Шипли Хол. Често се питаше дали не е надарена със свръхестествени способности. Не стига че беше медиум, ами сега бе доказала способността си да действа бързо и решително и да не подбира средствата за постигане на целта си.

След като тежкия предмет премина на сантиметри от главата му, той едва не погълна запалената си цигара, после рязко вдигна глава, рискувайки да изкълчи врата си, и естествено не видя госпожа Молой да се надвесва над перилото на стълбището, но по пътя на логиката стигна до извода, че часовникът, който за последен път беше зърнал върху старинния шкаф на площадката на първия етаж, не се е сдобил с крила, а е бил хвърлен от нежната ръчичка на Доли. За миг се запита дали не я обвинява несправедливо, после си отговори, че е невъзможно да греши. Откакто беше скъсал дипломатическите си отношения със семейство Молой, прекалено много тежки предмети – вази, тухли и лейки за поливане – падаха в непосредствена близост до него. Нито за миг не се усъмни, че вражеска ръка е разхлабила металната пръчка, прикрепваща пътеката на стълбището, в резултат на което той едва не полетя с главата надолу, когато тичешком слизаше за вечеря – още едно доказателство, че някой го държи под око и непрекъснато му залага капани.

С всеки изминал ден все повече се убеждаваше, че след като съдбата го е изправила срещу жена, притежаваща темперамента и кръвожадността на лейди Макбет, непрекъснато трябва да се движи с шлем на главата или да избира между две възможности – първата, която изобщо

не му допадаше, беше да изпълни желанието на Доли и да напусне Шипли Хол, а втората – незабавно да замине за Лондон и да потърси услугите на някоя солидна застрахователна компания.

Съобщи на госпожа Корк, че е успял да вземе отпечатъци от пръстите на Кейкбред и че възнамерява да потърси помощта на старите си приятели от криминологичния отдел на Скотланд Ярд, след което се качи на влака за метрополията и със задоволство си каза, че дори да не успее да осуети плановете на семейство Молой, то поне ще извлече някаква полза, ако Доли подобри мерника си.

След няколкочасовия престой в Лондон отново беше в Шипли Хол и първият човек, на когото се натъкна, бе любимата му девойка. Беше в добро настроение, но като видя Ан, буквално засия. Каза си, че съдбата явно е оценила добродетелите му и го награждава, устройвайки му среща с нея.

През изминалата седмица няколко пъти беше имал удоволствието да разговаря с Ан (вече се смятаха за стари приятели и бяха изоставили учтивата форма на обръщение) и приятните мигове, прекарани в компанията ѝ, бяха затвърдили убеждението му, че атакувайки я с нежни слова, ще спечели сърцето ѝ. Ето защо, щом я зърна, затича към нея с намерението да приложи теорията на практика.

– Много съм щастлив, че се срещнахме! – възкликна. – Страхувах се, че след като дълго те издирвам из къщата и из парка, ще те открия в кабинета на госпожа Корк, която ти диктува досадните си наблюдения върху живота и обичаите на слоновете.

Приблужи се до Ан и забеляза, че тя настойчиво се взира в него, както по време на първата им среща в кантората на Шерингам Ейдър.

– Странно – промълви тя. – Когато хукна към мен, замалко да си спомня къде съм те виждала и преди.

– Още ли си въобразяваш, че сме стари познайници?

– Лицето ти ми е познато отнякъде.

– И като си ме видяла да тичам, в съзнанието ти е проблеснал смътен спомен, така ли?

– Наистина беше смътен и изчезна след миг.

– Предлагам да потичам още малко – може би ще възкреся спомените ти.

– В никакъв случай. И без това не е важно.

– Аз пък съм на обратното мнение. Важно е, защото си лишена от най-прекрасния спомен. Първата им среща с мен бележи началото на нов етап в живота на повечето мои познати. Когато ги налегне тъга,

достатъчно е да си припомнят щастливия миг на запознанството ни и мигом настроението им се подобрява. Сигурна ли си, че не си била във вечния град Рим?

– Разбира си, че съм сигурна. Наистина ли е красив, както го описват?

– Наистина. Времето е прекрасно, небето е синьо, улиците гъмжат от туристи, разлистващи пътеводители.

– Щом Рим е толкова красив, едва ли е възможно да забравя, че съм го посетила. Още по-невероятно е от паметта ми да се заличи споменът за нашата среща в този град.

– Хм, последният аргумент е много убедителен. Остава предположението, че сме се запознали в някое от предишните си съществувания.

– Нищо чудно.

– Съществуване, в което непрекъснато съм тичал напред-назад.

– Може би. Денят, в който си спомня откъде те познавам, ще бъде радостен за мен.

– Да, ще бъде велик ден – усмихна се Джеф. Будната съвест му подсказваше, че флиртува с Ан, макар че след щастливото си избавление от Мъртъл Шусмит се бе зарекъл никога повече да не подхваща шеговит разговор с девойка, водещ до непредвидими последствия. Опитвайки да успокои съвестта си, мислено изтъкна, че всъщност това не е флирт, че по-важно от самите думи е скритото послание, което носят. „Когато обичаш една жена с цялата си душа, не е фатално, ако привидно флиртуваш с нея, нали?“ – обърна се той към будната си съвест, която му отвърна да престане да я баламосва.

Докато той беседваше с второто си „аз“, Ан с изненада откри, че настроението ѝ се е повишило, както се случваше винаги когато беше заедно с Джеф. Досега не беше срещала мъж, с когото да имат толкова общи интереси. Понякога ѝ се струваше, че някой му е подсказал кои са предпочитаните от нея теми за разговор, любимите ѝ книги и така нататък. Едва сега си даваше сметка, че лошото ѝ настроение донякъде е било предизвикано от внезапното изчезване на младежа след оскъдната закуска.

– Къде се губиш цял ден? – попита. – Изплаших се да не си решил, че диетата на угубийците не ти понася.

– Не се безпокой, не съм от хората, които лесно се предават – отвърна Джеф. – Всъщност аз съм толкова духовна личност, че храната изобщо не ме съблазнява. Наложил се спешно да отпътувам за Лондон, но сега проблемът е решен. Донесох ти шоколадови бонбони.

– Божичко, колко си мил! Известно ли ти е, че и бонбоните са в списъка на забранените храни?

– Подозирах, че са под възбрана, но реших, че нищо не ти пречи тайно да ги изконсумираш в стаята си. Тъкмо ще си припомниш ученическите години, когато с приятелките сте си похапвали шоколад в спалнята на общежитието.

– Не съм ходила на училище. Имах частни възпитатели, както се казва в справочника „Кой кой е“. Защо така неочаквано замина за Лондон?

Джеф, който с ужас очакваше всеки неин въпрос, си отдъхна – този път имаше готов отговор. Отвърна, че внезапно са възникнали известни служебни проблеми, които са изисквали присъствието му в кантората. Много по-трудно му беше да реши дали да й съобщи за престъпните намерения на съпрузите Молой, или благоразумно да си замълчи.

Страхуваше се, че събитията ще приемат неочакван обрат. На два пъти беше отишъл в стайката на лорд Уфнам, за да се подкрепи с портвайн, и двата пъти го беше заварил в компанията на госпожа Молой. Изглежда, се разбираха чудесно и по всичко личеше, че ако някога старият особняк си спомни къде е скрил диамантите, първо ще сподели новината с русокосата си приятелка.

Незабавно трябваше да предупреди лорда, че Доли Молой е измамница. Но това означаваше да признае пред Ан, че и той се е представил под чуждо име, а не беше сигурен каква ще бъде реакцията ѝ. Ето защо реши, че е по-добре да си мълчи.

– Как мина денят ти? – попита, за да смени темата.

– Горедолу.

– Само не ми казвай, че великата ловджийка те е задържала в кабинета си след определеното работно време и си пропуснала възможността да се насладиш на прекрасния ден.

– Не, приключихме още преди обяд.

– Тогава какво се е случило?

– Чичо Джордж пак го прихванаха, в резултат на което последва серия от неприятности. Честно казано, денят беше отвратителен.

– Навярно лорд Уфнам е бил споходен от поредното вдъхновение – промърмори Джеф.

– Точно така. Наумил си е, че диамантите сигурно се намират в препарираната антилопска глава в кабинета на госпожа Корк.

– Не може да бъде!

– Защо? Онзи ден той сподели с теб, че предпочитал да крие

диамантите на най-невероятни места. Какво по-невероятно място от главата на препарирана антилопа?

– Но тази мъртва представителка на африканската фауна едва ли е била в кабинета по времето, когато той е бил пълноправен господар на Шипли Хол. Предполагам, че е пристигнала в комплект с госпожа Корк.

– О, разбрах мисълта ти. Не, антилопата не е една от жертвите на моята работодателка. Помня я още от – детството си. Чувала съм, че дядо ми я бил застрелял.

– И той ли е бил ловец?

– Да, и то прочут с точния си мерник. Като го видели, антилопите презглава хуквали да бягат, защото знаели, че ги очаква сигурна смърт.

– Навярно животът им е бил същински ад – промълви Джеф. – Вечно са бягали от преследвача си и не са имали нито миг спокойствие. Сигурно взаимно са се утешавали и са си казвали, че макар дядо ти да е истинска напаст, рано или късно ще хвърли топа. А когато надеждите им най-сетне са се сбъднали, не щеш ли, появила се госпожа Корк.

– Уви, това е вярно.

– Кара те да се замислиш за смисъл на живота, нали?

– Много често се сещам за горките антилопи.

– И сигурно се натъжаваш.

– Ужасно.

– И на мен историята ми действа потискащо. Да се помъчим да я забравим. Къде е бележникът ми? Искам да си запиша непосредствената си задача: „Обискирай антилопата!“.

– Не те ли е страх да се промъкнеш в кабинета на госпожа Корк и да ровичкаш из главите на разни антилопи?

– Не, разбира се.

– Нима хората на име Ейдър не знаят що е страх? – промърмори Ан и настроението ѝ отново се помрачи. Преди няколко часа беше помолила Лайънел Грийн да извърши този акт на безпаметна храброст, но последният категорично беше отказал да се приближи до кабинета на лея си. Той знаеше историята с диамантите и като всички съвременни младежи предпочиташе да склучи брак с богата жена, но не беше склонен за поема риск дори заради нея. Самата Ан беше надарена със смелост и ненавиждаше мъжете със заешки сърца.

За миг в съзнанието ѝ проблесна предположението, че чичо ѝ с основание критикува Лайънел, и макар веднага да прогони предателската мисъл, още беше под влиянието ѝ.

След като Джеф с готовност се съгласи да предприеме опасното

начинание, тя неволно направи сравнение между него и годеника си и се намръщи. Обяснима е тревогата на девойка, която разбира, че не избраникът ѝ, а друг мъж притежава качествата, от които тя се възхищава.

– Не си прави труда – кисело промърмори. – Вече изпълних желанието на чичо си.

– Сериозно ли говориш?

– Да... после дойдох тук.

Джеф реши, че е настъпил подходящият момент да прояви малко строгост. Внезапно се бе почувствал като рицар, който се подготвя да спаси девицата от дракона, а когато се приближава, забелязва, че тя е халосала чудовището с хурката си и то е изпаднало в несвяст.

– Друг път не прави така. Остави черната работа на мен.

– Теб никакъв те нямаше!

– Но нали знаеше, че ще се върна? Трябваше да си кажеш: „Когато маргаритките по поляните се белнат, той в родния дом ще се върне“... По изражението ти разбирам, че напразно си поела този голям риск.

– Имаш право. Но още не знаеш най-лошото – докато ровичка из пълнежа на препарираната глава, госпожа Корк влезе в кабинета.

– Божичко! Беше ли си измислила алиби?

– Наложих се да импровизирам. Казах, че проверявам дали молци не са изгризали антилопата.

– Госпожата едва ли ти е повярвала.

– И аз съм на същото мнение.

– На твоето място щях да измисля по-правдоподобно обяснение.

– Много се съмнявам!

– Искаш ли да се обзаложим?

– Какво щеше да кажеш?

– Щях небрежно да се усмихна и да подхвърля: „Госпожо Корк...“

– Продължавай.

– „Госпожо Корк...“ – повтори Джеф, замисли се и промърмори: – Не, не се получава. Всъщност не съм сигурен, че щях да се справя по-добре от теб. Тя хвана ли се на лъжата?

– Престори се, че приема обяснението ми. Обаче останах с впечатлението, че ме смята за зарамена с ексцентричността на чичо Джордж. Учудвам се, че не ме уволни незабавно. Едва ли се е зарадвала, като е разбрала, че не само икономът, ами и секретарката ѝ са пълни откачалки.

– Според мен изобщо не ѝ е направило впечатление, тъй като е заобиколена от ненормалници. Ако някой непосветен попадне в имението,

докато членовете на колонията изпълняват танц на племето угубу, още преди да е видял първите десет стъпки, ще хукне да вика по телефона психиатър от най-близката болница. Забелязала ли си колко странен е погледът на онзи върлинест тип с пенснето?

– За господин Шепърдсън ли говориш? Тръпки ме побиват от него.

Понякога дори го сънувам.

– Аз също.

– С госпожа Барлоу са от един дол дренки.

– Коя е тази Барлоу?

– Една дебелана с двойна брадичка. Няма начин да не си я забелязал.

– Разбира се, че съм я забелязал. Създание като нея се набива на очи. Истински бисер е. Всеки път ми навява асоциации за свеж ветрец, полъхващ от безбрежния океан. Даа, човек може да се извиси духовно, да не говорим, че ще изпита съжаление и страх, докато наблюдава сегашните обитатели на Шипли Хол. Много съжалявам, че икономът не участва във веселбата. С удоволствие щях да го наблюдавам как подскача в такт с останалите безумци. Каквито са му големи стъпалата, ще бъде по-смешен от шут.

– Браво, продължавай да се подиграваш с чичо Джордж!

– Благодаря за разрешението. Хайде и двамата да се посмеем за сметка на стария мошеник. Наистина съвсем си е загубил ума, след като те е подложил на подобно изпитание.

– Мислиш ли, че вече сме достатъчно близки, за да си позволиш да обиждаш чичо ми?

– Струва ми се, че съм те познавал през целия си живот. Сигурен съм, че и ти изпитваш същото чувство. Нищо чудно да се окаже, че сме женени от години, без да го подозираме.

Думичката „женени“ подеждва отрезвяващо на Ан. Временно беше прогонила от съзнанието си изявлението на лорд Уфнам, че младежът е влюбен в нея и се наслаждаваше на размяната на шеговити реплики с него. Напоследък рядко ѝ се случваше да води подобен разговор. Мъжете, които пребиваха в Шипли Хол, бяха прекалено сериозни и отдадени на мисията си да усвоят философията на племето угубу и нямаха време за празни приказки. А Лайънел, който приличаше на древногръцки бог, бе доста скупен събеседник.

Ала сега осъзна, че не е трябвало да премахва бариерата, разделяща я с Джеф. Ако живееше в друга епоха, злите езици щяха да я обвинят, че с поведението си е насърчила младежа и да я обявят за жена с леко

поведение.

Мисълта, че е постъпила безразсъдно, я накара да потрепери.

– Студено ли ти е? – попита Джеф, както беше очаквала.

– Да...

– Да се прибираме. И на закрито говоря все така красноречиво, дори някои твърдят, че ставам още по-добър оратор.

Тръгнаха към градината, отделена с ниска стена от алеята. Внезапно Джеф зърна Доли, която се любуваше на някакво увивно растение, засадено в старинна каменна ваза. Хрумна му, че моментът е подходящ да предупреди Ан за задкулисните игри на златокосата красавица.

– Забеляза ли госпожа Молой? – прошепна на спътницата си.

– Да.

– Не гледай към нея! Какво е мнението ти за тази жена?

– Изглежда симпатична.

– Не мислиш ли, че в нея има нещо подозрително?

– Ни най-малко.

– А пък на мен ми се струва, че не й е чиста работата.

– Навярно професията ти те е направила прекалено мнителен.

– Естествено е като опитен детектив да виждам онова, което другите не забелязват. Нищо не ни убягва на нас, последователите на Шерлок Холмс. Нещо ми подсказва, че трябва да държа под око семейство Молой. Нищо чудно да са измамници.

– И господин Тръмпър е на същото мнение.

– Не думай! Значи мъникът не е съвсем изкуфял.

– Онзи ден дойде при мен и ме помоли да убедя работодателката си да не купува акции от петролодобивната компания на господин Молой. За съжаление тя пет пари не дава за мнението ми и дори няма да ме изслуша. Но дори тези хора да са мошеници, едва ли могат да ни създадат неприятности.

– Ами диамантите?

– Какво диамантите?

– Може би целта на измамниците е да се доберат до семейното богатство.

– Но те не подозират за съществуването му.

– Всеки момент могат да научат. Госпожа Молой често посещава скромната обител на лорд Уфнам – нищо чудно той да се изпусне пред нея.

– Няма!

– Съществува голяма опасност...

– Няма да издаде нищо – повтори Ан. – Чичо Джордж не е слабоумен.

– Кой ти каза?

В този момент чашата на търпението ѝ преля и тя си каза, че е време да смачка фасона на самоуверения младеж. Вярно, че ѝ беше много симпатичен, всъщност никога не беше изпитвала такава симпатия към почти непознат човек, но той явно имаше нужда от твърда ръка. Направи няколко крачки, спря, измери с леден поглед младежа и понечи да заговори.

В този миг каменната ваза сякаш оживя. Полетя от ниската стена и падна до Ан, която изпищя и за неопределен срок отложи обяснението си с Джеф.

Той пък горчиво се обвиняваше заради лекомислието си. Трябваше да се досети, че не бива да се приближава до госпожа Молой и старинната каменна ваза – една от най-опасните възможни комбинации, – особено когато е придружаван от Ан. Вече не се съмняваше в чувствата си към нея и щеше да се разтревожи дори ако листенце от роза бе полетяло към главата ѝ. Мисълта, че тежката ваза едва не е убила любимата му, го разтърси, пред очите му сякаш се спусна плътна завеса, не знаеше какво прави.

Като в просъница чу познат глас, в който се долавяха студени нотки:

– Пусни ме, ако обичаш.

Едва сега осъзна какво прави – държеше Ан в прегръдките си с очевидното намерение да я предпази от бъдещи посегателства на отмъстителната Доли.

– Извинявай – промълви и разхлаби хватката си.

Ан, която допреди секунда беше бледа като платно, внезапно се изчерви.

Последва продължително мълчание. Джеф изненадано установи, че не му стига въздух. За пръв път му хрумна, че в теорията за ухаждането, развита от лорд Уфнам, има известна доза истина, и се запита дали да не последва мъдрите му съвети. Докато държеше в прегръдките си крехката девойка, бе почувствал странно удовлетворение, което сякаш задоволи някаква вътрешна потребност.

В този момент към тях с бързи стъпки се приближи госпожа Молой, която беше преминала през вратичката в стената. Изглеждаше развълнувана и разтревожена.

– Божичко! – възкликна. – Дано не сте пострадали! За нищо на

света не бих искала да ви нараня!

Загрижеността и разкаянието ѝ бяха трогателни, ала Джеф я изглежда с отвращение, сякаш беше отровна змия – влечугото, към което той изпитваше особена неприязън.

– Едва докоснах проклетата ваза, а тя взе че падна. Много съжалявам...

– Не се безпокойте – промълви Ан. – Невредима съм, само се поизплаших.

– Как да не си изкарате акъла! – пламенно възкликна Доли. – Ако бях на ваше място, щях да си глътна езика от страх.

– За щастие това не се случи. Извинете, но трябва да се върна на работа. Госпожа Корк сигурно се пита къде съм.

Рязко се извърна и с бързи крачки се отдалечи по алеята – страните ѝ все още горяха. Доли изпод око погледна Джеф и видя, че лицето му е изкривено от ярост.

– Браво на теб! – процеди той.

Госпожа Молой се засмя. Смехът ѝ беше мелодичен като звън на сребърни камбанки, ала на Джеф се стори отблъскващ като скърцане на несмазана панта.

– Ах, ти, жълтокоса вещице! – възкликна.

Доли изобщо не се стресна от неприкритата му враждебност, а продължи да се усмихва.

– Стегна ли си багажа, малкия? – попита. – Съветвам те да побързаш. С всеки опит мерникът ми става по-точен. Рано или късно ще си получиш заслуженото.

– Брей! – каза Джеф, обърна се кръгом и се отдалечи. Осъзнаваше, че отговорът му не е достатъчно убедителен, но в момента не му хрумваха по-язвителни думи. Горчиво съжаляваше, че е възпитан като джентълмен и че правилата на доброто поведение забраняват насилието върху жени, иначе хубавичко щеше да подреди жълтокосата мошеничка, загрозяваща идиличния провинциален пейзаж, която заслужаваше един хубав пердах.

Доли, която изглеждаше безкрайно доволна от себе си, се отправи обратно към къщата. Очакваше да завари Соупи на терасата, където обикновено дремеше над някакъв детективен роман, и се изненада от отсъствието му. Зърна наблизо госпожа Барлоу, жената с двойната брадичка, която правеше дихателни упражнения на моравата, и се провикна:

– Виждали ли сте мъжа ми, госпожо Барлоу?

– Мисля, че го повикаха на телефона, госпожо Молой.

В този момент издирваният съпруг отвори френския прозорец и излезе на терасата. Изглеждаше разтревожен и объркан.

– Скъпа! – промърмори, като видя нежната си половинка.

– Какво има, миличък?

Господин Молой извърна очи към госпожа Барлоу, която беше подновила дихателните упражнения, но това едва ли се отразяваше на слуха ѝ. Той придърпа Доли встрани и прошепна:

– Току-що разговарях по телефона с Чимп.

– А, ето кой те е търсил! Предполагам, че нашият алчен приятел е размислил и иска по-голям дял от печалбата. Затова ли си разтревожен?

Соупи печално поклати глава и за миг замълча – мразеше да съобщава лоши новини.

– Не... проблемът е много по-сериозен – промълви колебливо. – Боя се, че те очаква неприятна изненада, мъничката ми. Чимп е отседнал в странноприемницата и възнамерява утре сутринта да цъфне в Шипли Хол!

Четиринайсета глава

Доли втрещено изгледа съпруга си. Предвижданията му се бяха оправдали – новината наистина я извади от равновесие. Междувременно госпожа Барлоу приключи с дихателните упражнения и започна да упражнява сложните стъпки на угубийски танц. По всяко друго време незабравимият спектакъл щеше да привлече вниманието на двамата съпрузи, ала сега тромавите ѝ подскачания останаха незабелязани.

– Какво? – изхриптя Доли.

– Каквото чу.

– Щял да дойде тук ли?

– Още утре сутринта.

– Ама... как така? Нали го е шубе от русокосия младок.

Изражението на съпруга ѝ стана още по-мрачно, ако това изобщо бе възможно.

– Май късметът започна да ни изневерява, сладурче. Работата се зачуци. Чимп вече пет пари не дава за русокосия. Знаеш ли какво е направил онзи? Да вземе да изпрати писмо на Чимп, с което се извинява за обстрела! Вследствие на което нашият приятел се е успокоил, че не го преследва някой от многобройните му врагове! Историята е прекалено дълга, за да ти я разкажа цялата, но според Чимп младежът не го е замервал с тухли, а с някакви кексчета, от които е искал да се отърве, за да не обиди готвачката, после хукнал към кантората на потърпевшия да се извини. Не съм чувал по-шантава история, но може и да отговаря на истината.

– Да му се не види!

– И аз съм на същото мнение. Не ни стигат неприятностите, които ни създава русокосият, ами сега ще берем ядове и с Чимп. Няма начин бързо да се докопаме до диамантите, ако той се лепне за нас. Знаеш го какъв е – има очи и на тила!

Доли се замисли. На бърза ръка се беше окопитила от удара, нанесен ѝ от безмилостната съдба, и вече кроеше планове за бъдещето.

– Налага се да разкараме Чимп, това е всичко – промълви най-накрая.

– Съгласен съм, умницата ми, но как?

– Ще намерим начин. Разходи се малко и ме остави да помисля.

Супи покорно се подчини. Закрачи напред-назад по моравата, като

час по час поглеждаше към съпругата си, за да разбере как върви мисловният ѝ процес. Смяташе я за жена с неограничени възможности и твърдо вярваше, че ще намери изход от задънената улица, в която бяха попаднали. Никога не си беше затварял очите пред факта, че тя е мозъчният тръст на едноличната им фирма. Неговите способности бяха, тъй да се каже, ограничени. Можеше да направи чудеса, ако разполага с отзивчив слушател (за предпочитане човек, който в ранното си детство е бил ритнат по главата от муле), с половин час, за да рекламира несъществуващите си петролопреработвателни предприятия, и с достатъчно голямо пространство, за да ръкомаха на воля, но с това се изчерпваше скромният му талант. Когато подхвана шестата обиколка, видя, че Доли прекосява моравата и се приближава към него. Сърцето му подскочи от радост, като видя, че лицето на любимата му съпруга е озарено от ярката светлина на вдъхновението. Това му подсказа, че блестящият ѝ интелект е открил изход от безнадеждното положение. Както обикновено, изпита едва ли не благоговение при мисълта, че е имал щастието да спечели любовта на такава жена... или по-скоро на такава вълшебница, която благодарение на сърчните си пръсти се снабдяваше безплатно с ръкавици, носни кърпички, парфюми, тоалетни принадлежности, гримове и дори с бижута, а в кризисни моменти, каквито понякога настъпваха в живота им, с лекота разрешаваше най-сложните проблеми.

– Да не би вече да си измислила нещо? – попита я почтително.

– Естествено. Просто ми трябваше малко време да си размърдам мозъка.

– Скъпа моя – прочувствено възкликна господин Молой, – днес вече не се раждат жени като теб! Сподели всичко със съпруга си, миличка. Целият съм слух.

Доли поруменя от щастие. Обичаше този човек и похвалите му стопляха сърцето ѝ.

– Ето какво – подхвана. – Чимп е отседнал в странноприемницата, така ли?

– Точно така, щастие мое.

– Трябва да отидеш него, и то час по-скоро – всяка минута е ценна. Искам да изгледаш като човек, който е изживял стрес. Я да видим можеш ли да се разтрепериш.

– Така добре ли е?

– Не те бива за артист! Не искам Чимпи да си помисли, че страдаш от паралич в напреднал стадий. Престори се, че си откачил от тревога, както би се случило в действителност, ако беше разбрал, че старият

Кейкбред е набарал камъните и възнамерява рано сутринта да офейка със съкровището.

– Тази версия ли да разкажа на Чимп?

– Именно.

– Не ми е ясно каква е ползата за нас, мъничката ми.

– Използвай сивото си вещество, Соупи. Ако старият Кейкбред наистина беше намерил диамантите и възнамеряваше утре да напусне имението, би трябвало да предприемем спешни мерки, за да не изпуснем плячката, нали така?

– Безспорно.

– А за да се доберем до съкровището, е необходимо един от нас да претършува стаята му.

– Точно така.

– Ти не можеш да го направиш, защото имаш слаби нерви и ще се разтрепериш от страх само при мисълта за опасното начинание.

– Какво?

– Не се обиждай, глупчо, поучавам те какво да кажеш на Чимп.

– Ааа, ясно – това е част от играта.

– Позна. Може би нашият приятел ще се запита защо аз не обискирам леговището на стария откачалник.

– Няма да се хване, ако му кажа, че имаш слаби нерви.

– Естествено. Затова ще му обясниш, че се каниш да ме преметнеш.

Лорд Кейкбред е споделил с мен радостта си от откриването на камъните, аз съм ти съобщила новината, а ти моментално си загрял, че се отваря възможност да ме извозиш. Предложи на Чимп двамата с него да свие диамантите и да ме излъжете, че не сте ги намерили.

Господин Молой кимна:

– Хитро си го измислила. Той със сигурност ще се хване. Най обича да извози някого или да му забие нож в гърба. Дотук всичко ми е ясно. Какво следва по-нататък?

– Много просто – ще му кажеш, че той трябва го направи.

– Да проникне с взлом в стаята на Кейкбред ли?

– За взлом и дума не може да става! Излъжи го, че почти по всяко време може да влезе в скромната обител на иконома, но най-удобно е преди вечеря, когато Кейкбред е много зает и няма опасност да се върне в стаята си и да провали плановете ни. И не забравяй да му обясниш къде се намира въпросната стая.

– Ама... аз не знам къде е.

– Намира се на партера и е откъм гърба на сградата, с изглед към

задния двор, където спират колите на доставчиците. Няма начин Чимп да се обърка – под прозореца има метален варел, а встрани се издига надгробен камък с надпис: „В памет на Понто, заедно беше верен приятел до края на живота си“. Сигурно там е погребано куче – обясни Доли дълбокомядро, заключавайки, че тленните останки на членовете на семейството едва ли са разхвърляни по цялата територия на имението.

Съпругът ѝ буквално се втрещи:

– Божичко, откъде знаеш тези подробности?

– Ако си спомняш, онзи ден станах рано-рано и отидох да се поразходя. Тогава видях стария перко да прави утринна гимнастика на отворения прозорец на стаята си. Беше само по панталон и тиранти – добави тя и неволно снижи глас, тъй като гледката на голия до кръста лорд Уфнам, върху чиито масивни рамене бяха опънати широки лилави тиранти, ѝ беше направила силно впечатление. – Бога ми, приличаше на Кинг Конг! Е, много се разприказвах, а нямаме време за губене. Да обобщим нещата. Съобщаваш на Чимп, че старият малоумник е скрил камъните в стаята си, обясняваш му къде е тази стая и кога обитателят ѝ ще липсва, накрая му казваш, че той трябва да я претършува, защото теб не ти стиска. Ясно ли ти е какво трябва да направиш?

Господин Молой се поколеба. Не му се искаше да отговори отрицателно, защото се страхуваше, че тя ще го помисли за глупак. Случвало му се беше да забележи пренебрежителния ѝ поглед в редките случаи, когато беше подлагал на съмнение гениалността на замисъла ѝ.

Но още по-лошо бе да даде положителен отговор, след като абсолютно нищо не му беше ясно.

– Честно да си призная, миличко, страхувам се, че трудът ми ще отиде залудо. Нашият приятел тайно се промъква в стаята на икономата и естествено не намира диамантите, защото не са там. Какво печелим ние, освен че ще избудалкаме Чимп? Абсолютно нищо! Надявах се да измислиш как да направим така, че госпожа Корк да не го приеме за член на колонията.

– Нали току-що те запознах с плана си!

– Не виждам как ще удържим нашия приятел далеч от Шипли Хол.

На Доли ѝ се искаше да отговори, че той няма да види Импейър Стейт Билдинг, дори ако стои на отсрещната страна на улицата и наблюдава небостъргача с телескоп, но се въздържа – отчасти, защото обичаше съпруга си и не искаше да нарани чувствата му, но най-вече защото моментът не беше подходящ за хитроумни забележки.

– Слушай ме внимателно – подхвана тя. – Какво ще стане, когато

лорд Кейкбред залови Чимпи на местопрестъплението?

– Но нали това няма да се случи, защото лордът ще бъде зает с поднасянето на вечерята?

– Не съм казала подобно нещо. Задачата ти е да накараш нашия приятел да повярва, че ще бъде в безопасност, докато търси скъпоценните камъни. Веднага щом ми телефонираш, че се е съгласил да участва в заговора срещу мен, ще предупредя лорда да бъде нащрек, тъй като случайно съм научила за намерението на един мерзавец вечерта да обискира стаята му. Досещаш ли се какво ще се случи? Кейкбред ще устрои засада и ще залови Чимп. Може би ще му тегли един хубав бой, може би само ще го изгони. Но ако на другата сутрин господин Туист цъфне в Шипли Хол и се представи за милионер, проявяващ интерес към философията на угубийците, лорд Кейкбред ще се намеси и ще каже на госпожа Корк: „Милионер ли? Как не! Този тип е долен крадец!“. Тогава госпожата ще грабне пушката и ще извика на Чимпи, че му дава две минути да напусне територията на имението, преди да му е напълнила гашите с олово и да е насъкала кучетата по него. Е, сега загря ли най-сетне?

Господин Молой не си посипа главата с пепел, макар че му се искаше да го стори в знак на разкаяние. Мислено се зарече никога повече да не подлага на съмнение плановете на тази велика жена, дори в случаите, когато изобщо не ги проумява или му се струват неосъществими и непрактични. Ясните му очи радостно проблеснаха:

- Браво, скъпа! Планът ти е гениален!
- И аз така мисля – скромно отвърна Доли.
- Успехът ни е в кърпа вързан.
- И аз така мисля – повтори тя.
- Ще се отървем от Чимпи!
- Точно така.
- Веднага отивам в странноприемницата да разговарям с него.
- Добре... и побързай! Обади ми се от пощенската станция, ако нашият приятел се хване на въдицата. Нямаме време за губене.

Соупи почти на бегом потегли към странноприемницата – по принцип избягваше да се движи пеш, особено на дълги разстояния, ала сега въодушевлението го окриляше. Измина дистанцията за рекордно кратко време, проявявайки небивала издръжливост, и само след половин час телефонира на Доли, че Чимп Туист е лапнал въдицата и че всеки момент ще бъде на уговореното място, след което изобретателната госпожа Молой се запъти към сутеренната стаичка на лорд Уфнам.

Замъгленият поглед на мнимия иконом, който отново беше дал похвалка на съзнанието си, мигом се избистри, щом видя дамата, чиито чести посещения в скромната му стаичка го бяха накарали да я причисли към добрите си приятели. Тромаво се изправи на крака като бизон, излизащ от плитък вир, и тъкмо когато се канеше да ѝ предложи чаша портвайн, забеляза стиснатите ѝ юмруци и гневно проблясващите ѝ очи. От пръв поглед разбра, че се е случило нещо, което е разтърсило симпатичната млада дама, и сърцето му се сви. Винаги когато зърнеше дребничката Доли, изпитваше непреодолимо желание да я защити, да бди над нея. Изглеждаше толкова нежна и крехка, толкова неспособна да се справи с проблемите на ежедневието!

– Какво се е случило, мадам? – попита загрижено, превъплъщавайки се в идеалния иконом. – Изглеждате разтревожена.

Доли преглътна и промълви:

– Не съм разтревожена, а съм бясна като мокра кокошка.

При други обстоятелства лордът щеше да потъне в абстрактни размишления за това, до каква степен стига лудостта на мокрите кокошки, какви са проявленията ѝ и дали умопомрачението им ги прави ексцентрични примерно като членовете на угубийската колония на госпожа Корк. Ала сега не му беше до размишления, прекалено загрижен бе за състоянието на младата дама.

– Какво се е случило? – повтори и по навик добави любимото си възклицание: „Да му се не види!“, което изобщо не подходеше на аристократичния Кейкбред. Читателите навярно вече са разбрали, че той стриктно се придържаеше към ролята си, но очевидното страдание на Доли го беше извадило от равновесие.

– Ще ви съобщя неприятна новина! – задъхано произнесе тя. – Току-що научих, че тази вечер стаята ви ще бъде претърсена от една кука.

– Не ви разбрах, мила госпожо. Какво означава „кука“?

– Ченге, ето какво. Ще извърши обиск в стаята ви под предлог, че сте скрили там откраднати вещи. Да знаете, че побеснях от гняв. Неприятно ми е да петнят вас, най-почтения човек на света!

Ан вече беше съобщила на чичо си, че именно госпожа Молой първа е опетнила репутацията му и е препоръчала в Шипли Хол да се настане детектив, който да го държи под наблюдение, ето защо той спокойно можеше да парира Доли с добре премерена язвителна забележка. Ала лордът отдавна беше простил на младата си приятелка прегрешението, което – в това беше абсолютно сигурен – никога не би извършила, ако

го познаваше добре, както сега.

– Кой ще бъде неканеният посетител? Сигурно онзи младеж, който се представя под името Ейдър.

Доли реши, че е уместно да се престори на изненадана, все едно не подозира, че лордът знае за фалшивата самоличност на русокосия.

– Божичко, нима ви е известно какъв е този човек? – възкликна.

Възрастният джентълмен самодоволно се усмихна:

– Да, знам всичко за него.

– Възхищавам се от вашата проникателност. Имате ум като бръснач!

– И други са ми го казвали – заяви лордът, без да назовава конкретни имена. – Да му се не види, нямам нищо против младият Ейдър да обискира стаята ми.

– Няма да бъде той, а друг детектив – промърмори Доли. – Преди малко разговарях с един от досадните старчоци, който май се казва Тръмпър. Изглежда, той не се доверява на Ейдър – намира го прекалено млад и лекомислен. Ето защо, без да попита госпожа Корк, наел за своя сметка друго ченге, което тази вечер ще извърши обиска.

Самодоволната усмивка на лорд Уфнам помръкна и той гневно възкликна:

– Не думайте! Кога смята да тършува из вещите ми?

– Нали ви казах – тази вечер. Всеки момент може да се промъкне тук. Казали са му, че по това време сте зает с поднасянето на вечерята. Мисля, че е най-добре да се спотайте някъде, после неочаквано да изскочите от скривалището си и хубавичко да го подредите.

– Ще го направя на кайма, мръсника му с мръсник!

– Сещате ли се къде да се скриете?

– Знам едно идеално място – зад паравана.

– Браво, така ви искам! Имате лъвско сърце! – възкликна Доли и въодушевено изръкопляска. – Инсталирайте се зад паравана и стреляйте само в краен случай.

На връщане от трапезарията, където бе отишъл да даде последни наставления за поднасянето на вечерята и бе осведомил персонала, че му се налага да отсъства един-два часа, лорд Уфнам се сблъска с господин Тръмпър, който се беше запътил към залата за билиард. Унищожителният му поглед накара дребния човечец да се разтрепери като птичка, озвала се лице в лице със змия – кой знае защо в присъствието на иконома господин Юстас Тръмпър винаги се чувстваше неловко, сякаш си е сложил вратовръзка на ластик или си е взел от суфлето,

Иконом за един ден

използвайки вилицата, предназначена за рибни ястия.

Петнайсета глава

В седем и петнайсет вечерта Чимп се озова пред масивната желязна врата на парка, заобикалящ Шипли Хол. Беше в прекрасно настроение, тихичко си тананикаше и си мислеше, че дори Всевишният е на негова страна. Огледа се и се възхити от красотата на вековните дървета и грижливо поддържаните морави. Вслуша се в чуруликането на пойните птички и си каза, че никога не е чувал по-прекрасна музика. Дори насекомото, което се оплете в мустаците му, изглеждаше симпатично, стига човек да разполага с време да го опознае. Накратко казано, Чимп гледаше света през розови очила и беше благосклонно настроен към всички живи твари. Готов беше да погали по главичката някое хлапе и да му даде шест пенса, въпреки че само след миг щеше да го накара да играят на ези-тура и да си върне монетата.

Когато получи писмото, изпратено по куриер от Джеф, изобретателният господин Туист, когото мнозина оприличаваха на шимпанзе, изпита неопишуемо облекчение и опънатите му нерви се отпуснаха, сякаш беше изпил пълна чаша от ширококорекламирана тонизираща напитка. След съвещанието на „съвета на директорите“, по време на което съпрузите Молой го бяха притиснали до стената и го бяха принудили да повери в техни ръце осъществяването на операцията за издирване на диамантите, Чимп нямаше покой – питаше се как да попречи на старите си бойни другари да го извоят, както безсъмнено щяха да сторят при първа възможност, прилагайки някой от мръсните си номера, на които беше свидетел в миналото.

Сърцето му се свиваше при мисълта, че ако разберат къде са скрити диамантите, той ще бъде далеч от мястото на събитието и не ще може да ги държи под око. От опит знаеше, че като акционер в съвместното им предприятие трябва да си отваря очите на четири, защото на света едва ли имаше по-коварни хора от съдружниците му господин и госпожа Молой. Доверяваше им се, колкото на кобра, готова всеки миг да забие в човека отровните си зъби.

Ала писмото, което получи сутринта, сложи край на тревогите му, отстранявайки пречките за посещението му в Шипли Хол. Последва разговорът със Соупи, който още повече допринесе за приповдигнатото му настроение.

Не вървеше, а сякаш летеше по алеята, огряна от лъчите на

зализващото слънце, и си мислеше, че задачата му се е оказала прекалено лесна и че е дори безинтересна. А когато заобиколи сградата и видя, че прозорецът на стайчката на лорд Уфнам е гостоприемно отворен, стана още по-самонадеян.

До този момент не беше упражнявал една от най-доходните професии – кражбата с взлом. Предпочиташе да си изкарва прехраната с мисловна дейност. Сега по стечение на обстоятелствата бе принуден да се занимава с физически труд – непознато за него преживяване, – но без капчица страх или колебание пристъпи към прозореца и само сърцето му затуптя по-бързо.

Прекачи се през перваза и щом се озова в стаята, изгича до вратата, отвори я и наостри уши. Отдалеч се чуваше как някаква жена пее джазирана аранжировка на църковен химн, което би трябвало да подскаже на обитателите на Шипли Хол, че готвачката е сложила спанака да vri на печката, но други звуци не нарушаваха тишината. За всеки случай Чимп надзърна през откренатата врата и със задоволство установи, че настилката на коридора е каменна – ако някой се приближи до стаята, стъпките ще отекнат като биене на барабан и той ще успее навреме да избяга. Извърна се и огледа помещението, което беше много по-люксово обзаведено, отколкото подобава на спалнята на един иконом. Причината за небивалия разкош бе упорството на лорд Уфнам, който, приемайки да играе ролята на прислужник в собствения си дом, бе заявил на племенницата си, че не се плаши от работа, нито дори от задължението да почиства сребърните прибори, но за нищо на света няма да живее като последен бедняк. Подреди в скромната си стайчка статуетки, окачи по стените картини, които доскоро украсяваха другите помещения в къщата, погрижи се да има удобно канапе и плътен килим, снабди се дори с лежач стол, на който да отдъхва следобед, без да си сваля обувките. Дотолкова се увлече с обзавеждането, че накрая помещението заприлича на будоар.

Въпреки това Чимп нито за миг не се усъмни, че е влязъл в стаята на друг човек. Ориентирите му бяха безпогрешни – под прозореца беше видял металния варел, за който бе споменал Соупи, а до варела се издигаше надгробният паметник на незнайния Понто с трогателен надпис, изтъкващ верността и дружелюбието на покойния. Каза си, че трябва да действа чевръсто, за да открие съкровището, преди да са го заловили на местопрестъплението.

Захвана се за работа със сръчността на нийоркски митничар, обискиращ багажа на оперетна актриса, която се завръща от пътуване до

Париж и обявява, че няма нищо за деклариране. Отвори всички чекмеджета, претърси шкафовете, обърна всеки стол и всяка картина, дори опипа канапетото, за да провери дали диамантите не са напъхани под тапицерията.

Тежката физическа работа е особено изморителна, когато времето е горещо, ето защо скоро Чимп спря да си откъдне. Докато бършеше по-та от челото си, забеляза красивия лакиран параван в другия край на помещението, изпод който стърчаха мъжки обувки с колосални размери.

Те като с магнит привлякоха погледа му и той остана поразен от големината им, но наличието им не го стресна. Каза си, че обитателят на стаята чисто и просто е оставил зад паравана обувките си, ала след миг се вгледа по-внимателно и забеляза над тях крачоли на панталон. Едва в този миг го осени прозрението, че в крачолите се съдържат човешки крайници, и той изпита потрес, от който гръбначният му стълб омекна като спанака, връщане на печката в кухнята. Накратко казано, зад паравана не се мъдреха тежки обувки, под чиито подметки гинат бръмбарите, пълзящи по тревата – там стоеше самият им собственик.

Чимп се олюля като ударен от гръм, в този миг една могъща ръка отмести паравана и пред бедния господин Туист се извиси най-грамадният човек, когото беше виждал. На страха очите са големи, затова на Чимп му се стори, че новопоявилият се изпълва помещението от стена до стена и че то дори е тясно да го побере.

– Е, мръсно! – процеди през зъби необятният човек.

Всъщност лорд Уфнам възнамеряваше да се намеси много по-рано, ала както винаги в случаите, когато се налагаше да остане прикован на едно място, съзнанието му превключи в друга посока. Предпазливите стъпки под прозореца, възвестяващи появата на неканения посетител, го накараха да се впусне в разсъждения за занятието частен детектив – питаше се защо хората избират тази професия, с какво се занимават в свободното си време, какъв е годишният доход на детектив от среден ранг и каква е била съдбата на цивилния полицаи с рижавите мустаци, по когото беше запартил чадъра си през далечната 1912 година.

Ала след известно време се върна към действителността и гневът го изпълни с неподозирана енергия.

Трудно, почти невъзможно е да отговориш бързо и смислено на подмятането: „Е, мръсно!“ Чимп Туист дори не опита да измисли правдоподобно обяснение за присъствието си в стаята. Пребледня като платно, зяпна от изумление и се втренчи във великана, който сякаш в резултат на оптическа измама с всеки миг все повече наедряваше и

запълваше тясното помещение. Както му беше обичай, когато размишляваше или беше нервен, господин Туист машинално засука мустачките си.

Жестът му още повече раздразни лорд Уфнам. Мустакозасукването му навя спомени за Лайънел Грийн, а той мразеше, когато го принуждаваха да мисли за многообещаващия млад декоратор.

– Престани веднага! – сонна се строго.

– Какво да престана, сър? – измънка господин Туист, възплъщение на раболепието.

– Престани да опипваш туй чудо! – срязва го лордът, сетне забрави гнева си и любопитно се втренчи в неприятната растителност, която беше стимулирала размишленията му. – За мустаците говоря! Отдавна ли ги имаш? – попита досущ като лекар, разпитващ пациент, който страда от много рядка болест. – Кога усети първите симптоми на поникването?

Чимп, който беше безмерно изненадан и същевременно успокоен от неочаквания развой на събитията, отвърна, че мустаците му са сравнително скорошни – отглеждал ги едва отпреди няколко години.

– С какво ги мажеш, та стърчат в краищата? – поинтересува се лордът, чието любопитство беше разпалено от странното явление.

Всяка тема – освен тази за присъствието му в стаята – беше добре дошла за Чимп, който отговори с едва прикривана гордост:

– С восък.

– Не думай! С восък, така ли?

– Точно така, сър.

– С какъв восък?

– Право да ви кажа, по-често използвам сапун.

– Какъв сапун?

– Тоалетен. Случва се да ги намажа и с крем за бръснене.

– Тогава защо излъга, че използваш восък?

– Защото понякога прибягвам и до помощта на восък.

– Пчелен восък ли?

– Не, обикновен.

– И от восъка ли щръкват така екзотично?

– Да, сър.

– Не съм виждал по-грозна гледка. Ако бях на твоето място, щях да изтръгна из корен тази странна растителност – заяви лорд Уфнам, поразкърши се, за да отпусне схванатите си крайници, и с делови тон продължи: – А сега ще те направя на кайма, грозно джудже такова!

Въпреки че досега разговаряха дружелюбно като сродни души,

които си подхвърлят шеговити забележки, Чимп нито за миг не свали гарда, предвиждайки подобен развой на събитията. Докато отговаряше на въпросите на събеседника си, който го разпитваше с едва ли не бащински тон, господин Туист се стараяше да бъде извън обсега на огромните му лапи и стратегически отстъпваше към вратата с оглед евентуално бягство. Ето защо ужасната закана го завари в удобна позиция за финален спринт, който да спаси живота му, и той побърза да се възползва от златната възможност.

Преди няколко дни лорд Уфнам беше разказал на племенницата си как през бурната си младост непрекъснато е бил преследван от разни частни детективи. Веднъж един от тях, който като сянка вървеше по петите му, ненадейно беше връхлетял върху него от прикритието си в някакъв вход. Никога след това лордът не беше виждал толкова чевръст таен агент и сега бързата реакция на неканения гост възкреси в паметта му този епизод. Стори му се, че чу едва доловимо бръмчене, вдигна се облаче прах и след миг крадецът вече беше изчезнал.

Разочарованието на лорда беше неописуемо. Обвиняваше се, задето в най-решителния момент е позволил на жаждата за знания да го отклони от набелязаната цел. Очевидно завинаги беше пропуснал възможността да извие като на пиле врата на проклетия частен детектив, което щеше да му достави безмерно удоволствие. Щастието е птиче, което само веднъж в живота каца на рамото, а той го беше пропъдил.

В главата му като погребален звън проехтяха стихове от отдавна забравена поема, които гласяха, че от всички изречени и написани думи най-скръбни са следните две – пропусната възможност.

Шестнайсета глава

Почти невъзможно е човек, изпаднал в безизходното положение на Чимп Туист, да запази *aequam mentem*⁴, както един древноримски писател ни съветва да правим в трудни моменти. Ако не беше обзет от паника, в мига, в който се освободи от компанията на лорд Уфнам, щеше да хукне наляво по коридора и преспокойно да се оттегли през задната врата, намираща се само на няколко метра от стаята на мнимия иконом.

Ала неговото присъствие на духа отстъпи пред натиска на желанието му час по-скоро да организира отсъствие на тялото си от опасната зона, поради което той зави надясно, поемайки по маршрут, който щеше да го отведе във вътрешността на къщата. Само след няколко секунди на пътя му се изпречи тапицирана със зелено сукно врата, възпрепятстваща бягството му към свободата.

Той се поколеба, но само за миг. Нямаше представа какво се крие зад това препятствие, ала със сигурност знаеше какво има от тази му страна, ето защо със замах отвори вратата, която за щастие се оказа отключена. Озова се в просторно помещение, осеяно с масички, столове и канапенца. В дъното се виждаше масивна дъбова врата, а вляво – стълбище, което водеше към горния етаж. Чимп разбра, че се намира във вестибюла. За миг спря да си поеме дъх и да обмисли по-нататъшните си действия.

Остана приятно изненадан от възможността спокойно да прецени положението си, но след няколко секунди го обзе тревога. Струваше му се необяснимо, че не чува тежки стъпки, предвещаващи неизбежната поява на жадния за отмъщение лорд Уфнам, питаше се какво ли се е случило с преследвача му.

Жадният за отмъщение лорд наистина се беше впуснал да го гони, но след няколко крачки се отказа от преследването. Природата го беше дарила с масивно телосложение, непригодно за бегач на дълги или дори на къси разстояния и той много добре знаеше, че предварително е загубил състезанието с дребния натрапник. Още като го видя как спринтира и като усети болката в ставите си, се отказа от преследването. „Лесно дошло, лесно си отишло“ – каза си, придържайки се към безпогрешната Уфнамова философия, обърна се кръгом и се оттегли в сутеренната си стаичка, за да изпие чаша портвайн.

4. Присъствие на духа (лат.) – Б.пр.

През това време Чимп стоеше неподвижно и с притаен дъх, само лукавите му очички оглеждаха помещението, в което се намираше. Засега никой не нарушаваше спокойствието му, но не се знаеше докога ще остане в блажена самота. Отвори дъбовата врата и видя, че отвъд нея се простира дълъг коридор, по който всеки момент можеше да се зададе обитател на къщата, следователно той трябваше час по-скоро да напусне опасната зона. В подобен момент всеки човек би си позволил кратка почивка, ала господин Туист нямаше време за отдых – чувстваше се като елен, преследван от хищник.

Ненадейно погледът му попадна на прозорчетата от двете страни на масивната дъбова врата. На первазите им бяха подредени саксии с цветя, а през стъклата се виждаше синьо небе и зелена морава. Едва сега Чимп се досети, че това е главният вход на Шипли Хол – трябваше само да завърти валчестата дръжка и щеше да бъде на свобода.

Втурна се към заветната цел, но тъкмо когато посягаше да вдигне резето, чу гласове на хора, които се приближаваха към сградата. Отскочи назад, облегна се на стената и изтръпна, като видя вратата към коридора да се отваря и в далечината да се разнася безгрижно подсвиркване. За да не държим читателите в напрежение, веднага ще кажем, че подсвиркваше господин Тръмпър, чието настроение, помрачено от кръвнишкия поглед на лорда, се беше подобрило от успеха му в играта на билиард и той с песен на уста се бе запътил към стаята си, за да се преоблече за вечеря.

Чимп се почувства като животно в капан и за миг бе готов да се примири с неизбежното, сетне осъзна, че в тази пренаселена къща все пак има едно празно местенце – на стълбището нямаше никого. Мълниеносно се втурна натам и с ловкостта на шимпанзе (на каквото всъщност и приличаше) се заизкачва към горния етаж, като взимаше по две-три стъпала наведнъж. Господин Тръмпър, който влезе във вестибула, с периферното си зрение забеляза някаква сянка и за момент се разтревожи да не би в къщата да е проникнал крадец. После си помисли, че опасенията му са безпочвени – всеизвестно бе, че апашите са нощни птици – на нито един от тях не би му хрумвало да участва в дневно представление, нито пък да тича колкото му краката държат нагоре по стълбището. Чувал беше, че крадците обикалят набеязания обект, но не си позволяват да тичат напред-назад, а се движат с подobaваща предпазливост.

Каза си, че страховете му са неоснователни, отново си заподсвирква, мимоходом погледна дали на масичката няма писмо за него и се

обърна да посрещне Клариса Корк, която бе влязла заедно с госпожа Барлоу.

– Здравей, Юстас – поздрави го храбрата ловджийка. – Тъкмо щях да те търся в стаята ти. Свършили сме мравешките яйца, с които храним златните рибки. Ако обичаш, още утре сутринта прескочи до селото – мисля, че този артикул се намира в бакалията.

– Разбира се, разбира се... с най-голямо удоволствие, Клариса. Радвам се, че поне мъничко мога да ти бъда от полза! – възкликна той.

Госпожа Барлоу заяви, че винаги се е питала защо златните рибки проявяват такава слабост към мравешките яйца, след като никога не са се движили в една и съща обществена среда с мравките. Госпожа Корк, която притежаваше неизчерпаем запас от истории за животинското царство, побърза да разкаже за едно ему, което с наслада гълтало таблетки аспирин. Говореше така увлекателно, че мисълта за загадъчния човек с каучукови крака напълно се заличи от съзнанието на Юстас Тръмпър.

Междувременно Чимп, който се беше озовал на първия етаж, откри, че бягството му от вестибюла, макар и да бе умел тактически ход, предотвратяващ неочакваната му среща с обитателите на Шипли Хол и необходимостта да попадне в шумна компания, което в повечето случаи е отегчително, всъщност не го е доближило до избавлението. Трополенето, идващо от горния етаж, издаваше наличието на още квартиранти на госпожа Корк, които според неговите изчисления бяха поне един милион души. Побиха го тръпки, стори му се, че чува приближаващи се стъпки.

Отново се почувства като в капан – всеки момент можеше да се сблъска с хора, които слизат от втория етаж, или с други, които се качват по стълбището. Единственото разрешение бе да потърси убежище в непосредствена близост, тоест в стаята, пред чиято врата стоеше. Ако зависеше от него, би предпочел повече да не влиза в чужди стаи – преживяването в спалнята на лорд Уфнам му беше достатъчно, – но нямаше избор.

На пръсти пристъпи към вратата, открехна я и надникна в стаята. Стори му се невероятно, че в пренаселената къща има незаето местенце, но в помещението наистина нямаше никого. Чимп се шмугна вътре, отново спря и се послуша.

В този момент чу как господин Тръмпър се изкачва по стълбището и се вцепени от ужас при мисълта, че дребничкият човечец пребивава именно в тази стая. Предчувствието му не го подведе. Юстас, обогатен с познания за обичаите на емуто и на златните рибки, отново се беше

запътил към спалнята си, за да се преоблече за вечеря. За миг Чимп остана неподвижен, само изпъкналите му очички се стрелкаха като подпалшени врабчета. Ненадейно забеляза, че в дъното на стаята, до камината, има малък гардероб.

При вида му изпита същото въодушевление, което някога е изпитвал поетът Уърдсуърт, колчем е зърнел дъга на небето. Гардеробите са първи братовчеди на шкафовете, а читателят вече знае, че Чимп Туист се чувстваше спокоен само когато се намереше скрит във вграден шкаф. Има хора с вродено влечение към този вид мебели и той беше един от тях. Гардеробът го привлече като магнит. Беше доста тесен и едва ли пребиваването във вътрешността му щеше да бъде комфортно, но Чимп копнееше за него, както салецът-елен копнее за кошутата. Никога досега, дори когато бе видял Джеф да тича нагоре по стълбата към кантората му в Холси Билдингс, не беше изпитвал толкова силно желание да се скатае в любимото си убежище.

След трийсет секунди вече беше в гардероба. Всъщност измина разстоянието за двайсет и четири секунди, но се позабави, докато провери дали скривалището му се заключва. Ключът липсваше, затова Чимп се намести в тесния гардероб и реши да придържа вратата отвътре, за да не се отвори, а само след миг мислено се поздрави за бързата си реакция. Юстас Тръмпър влезе в стаята, като жизнерадостно си подсвиркваше.

Беше в прекрасно настроение. Първо беше спечелил две партии бийлд, после госпожа Корк го помоли да отиде до селото и да ѝ купи мравешки яйца, което го въодушеви още повече.

Всеки влюбен мъж изпитва удоволствие, когато дамата на сърцето му го моли за услуга – Юстас със задоволство си каза, че доверието, оказано от любимата му жена, и зависимостта ѝ от него са многообещаващи. Ухажваше я плахо вече дванайсет години, откакто съпругът ѝ беше починал от пневмония, след като безразсъдно беше скочил във фонтана на Трафалгар Скуеър един мразовит декемврийски ден в навечерието на Нова година и молбата ѝ за услуга го обнадежди. Беше почти сигурен, че жената, която днес го изпраща за мравешки яйца, утре свенливо ще прошепне: „Да, ще се омъжа за теб.“ С жизнерадостно подсвиркване свали дрехите си, наплиска се с гореща вода от каната, поставена на умивалника, и облече официалната си риза. Прекрати импровизирания концерт едва когато стигна до връзването на вратовръзката – занимание, изискващо цялото му внимание и съсредоточаване. Настъпи тишина. За беда в този момент Чимп Туист, който от няколко минути се

бореше с праха, попаднал в носа му, оглушително кихна. Звукът, напомнящ на съскането на хиляди сифони за газирана вода, накара господин Тръмпър да отскочи една педя от пода. След като се приземи обратно, дребният човечец се разтрепери като лист, а вратовръзката се изплъзна от безжизнените му пръсти.

Вече споменахме, че до този момент Юстас Тръмпър беше на романтична вълна и беше запокитил в най-далечния ъгъл на съзнанието си мисълта за загадъчното същество, което беше видял да тича нагоре по стълбата. Ала сега споменът се върна със силата на приливна вълна и господин Тръмпър разбра, че подозренията му са били основателни. Въпреки че според всеобщото мнение крадците не се развихрят по това време на денонощието, неясният силует, който беше видял, навярно е бил на човек, принадлежащ към измета на обществото – безсъмнено е бил апаш, привърженик на здравословния начин на живот, който предпочита да извършва обирите в по-ранен час, за да си легне навреме и да се наслади на дълбок, продължителен и освежаващ сън.

Увереността му се подсилваше от факта, че какъвто и да бе шумът, идваше откъм гардероба. Казваше си, че почтените хора не търсят убежище в гардероби и разбира се, беше свършено прав. Въпросът: „Криеш ли се в гардероби?“, е надежден похват за установяване на добронамереността на даден субект. Ако субектът отговори положително, започваме да гледаме на него с лошо око и то напълно основателно.

По този въпрос Юстас Тръмпър беше наясно, но когато се опита да реши какво да предприеме, започнаха да го измъчват съмнения.

Човечеството може да се раздели на две категории – хора, които, ако установят наличие на крадец в гардероба си, смело отварят вратата и се изправят срещу натрапника и такива, които не го правят. Юстас Тръмпър принадлежеше към втората категория. Онова, което би подтикнало лорд Уфнам към решителни действия, караше дребния човечец да потъне в дълбок размисъл.

Господин Тръмпър знаеше как се постъпва в подобен момент – идеалното разрешение е тихомълком да се приближиш и да заключиш вратата. Най-голямото унижение за един обирджия е да го заключиш в гардероба. Но дори от разстояние се виждаше, че ключа го няма, което означаваше, че този вариант отпада. Юстас установи, че не му идва наум друг план, който хем да му помогне да залови натрапника, хем да осигури собствената му безопасност.

Докато нерешително пристъпваше от крак на крак, в съзнанието му долетя като пухче, понесено от вятъра, мисълта, че в тази къща има и

други мъже, някои – много по-млади от него, и че спокойно ще избегне неприятностите, ако повери на някого от тях задачата да се разправи с крадеца. Не възразяваше срещу насилието, стига да не го упражняват върху него. Ако знаеше американската поговорка „Нека Джордж го направи“, която означава да оставиш друг да вади кестените от огъня, сигурно щеше да я каже на глас, заменяйки „Джордж“ с „Шерингам Ейдър“.

Преимуществото да живееш под един покрив с детектив се състои в това, че когато възникне необходимост да се справяш с нашествие на крадци, възлагаш на него опасната задача и му казваш да впише в сметката ти таксата за услугата. Спомни си, че стаята на Джеф е на горния етаж, а камериерката, с която се сблъска, когато на пръсти излезе в коридора, потвърди предположението му и му обясни, че трябва да почука на третата врата вляво. За миг той се изкуши да сподели с нея какво съдържа гардеробът му, но набързо се отказа. В критични ситуации е невъзможно да се осланяш на разни камериерки – липсва им издръжливост и воля за победа.

Качи се на третия етаж, но не стигна до стаята на младежа. Зад втората врата вляво по коридора се намираше банята, която обслужваше живеещите на този етаж, и когато той мина край нея, отвътре се извиси теноров глас, изпълняващ някаква песен. Юстас веднага позна, че това е гласът на човека, когото търсеше. Предишната сутрин беше чул Джеф да пее в градината, а подобно преживяване лесно не се забравя. Наведе се, притисна устни до ключалката и плахо подхвана:

– Извинете... аз... такава...

Вместо отговор от банята се дочу пликане на вода и младежът отново подхвана песента си. От страх да не го чуе крадецът в гардероба, господин Тръмпър беше снижил гласа си до шепот и макар да осъзна грешката си, почувства раздразнение. Не гледаше с добро око на частни детективи, които пеят на висок глас. Имаше закостенели възгледи за етикецията и смяташе за неприлично подобно лековато поведение. Смяташе, че детективът трябва да се занимава със залавяне на престъпници, а не да се прави на канарче.

Наведе се и този път с по-рязък тон се провикна през ключалката:

– Господин Ейдър!

Отново чу само пликане на вода и повторното изявление от страна на къпещия се, че някакво трето лице е „най-прекрасният човек на света“.

– Господин Ейдър!

Този път усилията му се увенчаха с успех. Бодър младежки глас извика:

– Кой е?

– Казвам се Тръмпър, господи Ейдър.

– Ей сега ще освободя банята.

– Не ми трябва ба...

– Добре, веднага излизам. Извинете ме за момент, искам да си довърша песента.

Юстас Тръмпър се обезсърчи. Помисли си, че дори да принуди младежа преждевременно да прекрати интерпретацията си на популярната песен „Ти си най-прекрасният човек на света“, за да му обясни как стоят нещата, ще измине доста време, докато частният детектив се приведе в приличен вид и бъде в състояние да се разправя с крадци. Разбира се, няма нищо по-освежаващо от топла вана за ума на един млад човек и подготовката му за сблъсък с криминалните типове, но на господин Тръмпър му беше необходим някой, който да е в пълно бойно снаряжение. В подобни критични ситуации бързината е решаваща.

В този момент Лайънел Грийн излезе от стаята, намираща се до тази на Джеф. Беше издокаран с футуристичен халат и носеше гъба и сапунерка. Хвърли леден поглед на господин Тръмпър, към когото изпитваше неприязън, и с половин уста промърмори:

– Добър вечер.

Опита се да отвори вратата на банята и като установи, че е заключена, недоволно зацъка с език – не му се искаше да слиза чак на долния етаж, за да задоволи хигиенните си нужди. Сетне примирено въздъхна, надменно кимна на Юстас и тръгна към стълбището, а дребният човечец в тръс се спусна след него и извика:

– Лайънел! Почакай, Лайънел! Трябва да ти кажа нещо. Важно е!

Седемнайсета глава

Лайънел Грийн мразеше господин Тръмпър, защото го подозираше, че шпионира в полза на госпожа Корк и че ѝ е подшушнал как племенникът ѝ от време на време отскача до „Рогатият елен“, да се подкрепи с питателна храна. Затова дори не се опита да прикрие раздражението си от срещата с него.

– Какво се е случило? – попита го с високомерието, с което лорд Уфнам беше смразил Чимп.

Юстас долови враждебността в гласа му, но предвид извънредните обстоятелства се престори, че не я забелязва.

– Лайънел, случи се нещо ужасно! – възкликна. – В гардероба ми има крадец.

Младият мъж иронично повдигна вежда:

– Крадец ли?

– Точно така.

– Казваш, че в гардероба ти се е скрил крадец, така ли?

– Да.

– Невъзможно е.

– Аз пък ти казвам, че е възможно!

– Глупости! Въобразяваш си какви ли не шуротии.

Юстас отново изпита същото обезсърчение и усещане, че не е в хармония със събеседника си, каквото беше почувствал по време на разговора с Джеф през вратата на банята.

– Не съм си го измислил – кисело промърмори. – Освен това го чух.

– Така ли? И какво чу?

– Той издаде някакъв звук.

– Какъв звук?

Неочакваният въпрос накара господин Тръмпър да се замисли. До този момент не му беше хрумвало да анализира естеството на звука, долетял от гардероба. Опита се да го имитира и видя, че събеседникът му го гледа още по-недоверчиво.

– Няма начин да си чул това – надменно заяви Лайънел. – Подобен звук не съществува.

Чашата на търпението на господин Тръмпър преля и той нервно заподскача, сякаш подхващаше танц на племето угубу.

– Престани с глупавите си въпроси! – извика пискливо. – Няма

значение какво съм чул. Най-важното в момента е, че в гардероба ми има някой, който издава странни звуци.

– Как разбра, че в гардероба ти има някой?

– Звукът дойде оттам!

– Може би в този момент някой е минавал по коридора... – промърмори Лайънел, но дребният човечец разпалено го прекъсна:

– От гардероба беше, и туй то!

– Така предполагаш – поправи го младият декоратор. – Погледна ли вътре?

– Не.

– Защо?

– Ами... аз... въъ... реших, че това не е работа за мен, а за някой млад човек.

Лайънел Грийн отново иронично вдигна вежди:

– Май намекваш, че аз трябва да го направя, а?

– Именно.

– Сбъркал си адреса, драги, нямам време. Знаеш, че леля Клариса гледа с лошо око на всекиго, който закъснее за вечеря. Едва ще успее да се изкъпя, защото ти ми отне ценни минути с измишльотините си за въображаемия крадец.

– Ти си страхливец! – извика Юстас, пренебрегвайки всички правила на доброто възпитание.

– Дрън-дрън! – ухили се младежът, подигравателно му махна за сбогом и го отмина.

Господин Тръмпър го проследи с поглед и няколко секунди остана неподвижен – струваше му се, че ще се пръсне от яд. Неучтивостта на Лайънел бе събудила демона, който дремеше под невзрачната му външност, освен това изпитваше презрение към самоуверения младеж – отгатнал беше истинската причина за нежеланието да откликне на молбата му. Знаеше, че госпожа Корк боготвори племенника си, но вече бе убеден, че божеството има глинени крака и заешко сърце.

Още се гърчеше в безпомощен гняв, когато видя Ан да слиза по стълбите. Както подобава на една секретарка, тя обитаваше таванската стаичка.

– Здравейте, господин Тръмпър – любезно каза младата жена. – Изглежда те умишлен. Случило ли се е нещо?

Появяването ѝ накара дребния човечец да си помисли, че положението не е чак толкова лошо. Не се надяваше на помощ от девойката, защото според него секретарките бяха от една кръвна група с

камериерките, следователно бяха миролюбиви същества, но тя поне щеше да го изслуша със съчувствие, за каквото бе закопнял. До този момент имаше нещастие да потърси помощ или от глухи частни детективи, които запушват ушите си и пеят колкото им глас държи „Ти си най-прекрасният човек на света“, или от жалки надуты страхливци, отказващи да изпълнят дълга си под предлог, че лелите им ще се разсърдят, ако закъснеят за вечеря.

– О, госпожице Бенедик – извика с прегракнал от вълнение глас. – Дано не ви изплаша, но... в гардероба ми има крадец!

Реакцията на девойката му подсказа, че предчувствието не го е излъгало – в нейно лице най-сетне беше намерил съпричастен слушател.

Очите на Ан се разшириха от изумление, не й се вярваше, че в Шипли Хол се е случило нещо толкова вълнуващо.

– Крадец ли? – промълви скептично.

– Да.

– Как разбрахте?

– Чух го.

– Сигурен ли сте? Да не би да сте се объркали?

Едно е да зададеш този въпрос на човек, който разказва за крадци, скрити в гардероби, съвсем друго – да го скастриш с префърцунен оксфордски акцент и да го обвиниш, че си е измислил цялата история.

– Уверявам ви, че това не е плод на въображението ми. Човекът в гардероба издаде странен звук.

– Какъв по-точно?

Когато трябваше да отговори на Лайънел Грийн, господин Тръмпър беше под въздействие на гнева, поради което не успя да се представи достойно като подражател на кихащи крадци, ала сега изпълнението му беше на висота. Въпреки че отново не се доближаваше до оригинала, звукът, който се изтръгна от гърлото му, вече не приличаше на вой на извънземно чудовище, подсказал на Лайънел Грийн, че старият перко съвсем е превъртял.

– Беше нещо подобно – задъхано каза, като приключи с имитирането.

Ан се замисли, сетне промърмори:

– Може би е измякала котката.

– Коя котка?

– Независимо коя. Тези животинчета издават подобен звук, когато случайно ги настъпиш. Разбира се – продължи девойката, която имаше златно сърце и не можеше да гледа как възрастният господин се терзае,

– вие не сте настъпили въпросната котка.

– Ама... коя котка?

– Онази в гардероба, ако изобщо е била котка, в което се съмнявам – дълбокомислено заяви Ан и самодоволно се усмихна, сякаш обяснението ѝ беше достъпно дори за човек с ограничени умствени способности.

Юстас притисна длани до слепоочията си. За миг изпита кошмарното усещане, че стои на ръба на пропаст и възнамерява да се хвърли в дълбините ѝ, макар да осъзнава неприятните последствия от подобна постъпка.

– Ако не възразявате – прошепна, – предпочитам да прекратим обсъждането на котките. Боя се, че доста се отклонихме от темата. Госпожице Бенедик, давам ви честната си дума, че в гардероба ми се крие някакъв човек... – Внезапно лицето му засия – досети се, че има доказателство, подкрепящо версията му. – В интерес на истината ще кажа, че го видях.

– О, надникнали сте в гардероба, така ли?

Той побърза да поклати глава, преди разговорът отново да поеме в нежелана посока:

– Не, случи се преди това. Когато излизах от залата за билиард, за миг зърнах човек, който тичаше нагоре по стълбите.

– Майчице! – възкликна Ан и любопитно го изгледа – тази история беше съвсем правдоподобна. – Какво направихте?

– Нищо. Първо, онзи изчезна яко дим, после си казах, че сигурно е бил някой от обитателите на Шипли Хол. Едва сега разбирам, че съм видял крадеца, който тичешком се е изкачил по стълбите и се е шмугнал в стаята ми.

– След което се е скрил в гардероба.

– Именно.

– Какво направихте, когато той издаде странния звук?

– Останах като ударен от гръм.

– Всъщност исках да разбера дали сте отворили гардероба, за да видите кой е неканеният гост.

– Не – отвърна дребничкият човечец и потръпна.

– Питам се дали онзи още е там – промърмори тя.

– Че къде другаде ще бъде? Ако беше излязъл от стаята, щях да го видя.

– В такъв случай трябва да съберем тайфата – отбеляза Ан.

– Моля?

– Налага се да повикаме подкрепление – обясни тя. – Необходими

са ни един-двама яки мъжаги. Какво ще кажете да се обърнем към господин Ейдър?

– Вече го потърсих, но господинът пееше с цяло гърло в банята и изобщо не ме чу. А когато помолих за помощ Лайънел Грийн, той се престори, че не ми вярва. Разбира се, истината е съвсем друга – откъсващо заяви Юстас Тръмпър. – Този човек е страхливец.

– О, не! – неволно възкликна девойката, ала събеседникът ѝ беше непримирим.

– Повявайте, че се изплаши до смърт. Изниза се като връв и ме остави сам да си троша главата.

Ан нервно хапеше устни. За една смела девойка е истински удар да научи, че бъдещият ѝ съпруг не притежава качеството, което тя най-много цени у представителите на противоположния пол, ето защо би дала мило и драго обвиненията на стария джентълмен да се окажат безпочвени. Но в сърцето си тя знаеше горчивата истина. Човек, който отказва да се промъкне в кабинета на леля си и да претърси препарираната антилопа, както и да участва в залавянето на опасни престъпници, не може да се нарече смелчага.

За миг в съзнанието ѝ се прокрадна предателската мисъл, че Лайънел не е най-прекрасният и най-благородният мъж на света, за каквото го мислеше досега. Напразно се опитваше да я прогони – отровата вече беше проникнала в душата ѝ.

– Лайънел е жалък страхливец – заяви Юстас, който като всички представители на фамилията Тръмпър беше доста злопаменен. – Поставете ме в ужасно неловко положение. Как да се преоблека, когато има опасност от гардероба ми всеки момент да изскочат крадци?

Ан го разбираше много добре, защото знаеше как се чувства един мъж, известен с елегантността си, когато е възпрепятстван да се издокара. Замисли се, сетне попита:

– Казахте, че господин Ейдър е в банята, така ли?

– Да. Каза ми, че ще излезе веднага, но останах с впечатлението, че възнамерява вечно да остане във ваната. Във всеки случай нямаме време да го чакаме да се облече. Трябва да предприемем нещо, и то веднага. Вратовръзката и самото ми останаха в стаята, още не съм се сресал...

Девойката кимна и отново потъна в размисъл. Сбърчи чело, а връхчето на нослето ѝ зашава.

– Сетих се! – възкликна най-накрая. – Най-добре ще е да отидем при госпожа Корк.

Предложението ѝ слиса Юстас, който повтори като ехо:

– При госпожа Корк ли?

Идеята не го въодушеви – вярваше, че жените не трябва да се замесват в опасни начинания.

– Знам, че не се доверявате на представителките на нежния пол – продължи Ан, сякаш беше прочела мислите му. – Но госпожа Корк е изключителна жена, нали? Предполагам, не бихте отхвърлили помощта на Бодисея⁵, ако ви я предложи.

Господин Тръмпър призна, че с удоволствие би си сътрудничил с храбрата владетелка.

– Според мен госпожа Корк и воюващата кралица си приличат – отбеляза Ан.

– Наистина помежду им има известна прилика.

– Като вземем предвид, че доскоро госпожата е водила живот, изпълнен с опасности, залавянето на крадци ще бъде за нея детска игра. Предполагам, че години наред е обстрелвала лъвовете, леопарди и главатари на канибалски племена, и то без да излезе от палатката си.

Господин Тръмпър каза, че Клариса Корк често му била разказвала за приключенията си в африканската пустош и той бил останал с впечатлението, че по време на експедициите нейната палатка се превръща в нещо като обществено средище за дивите животни в околността. Навярно като им доскучаело, лъвовете, леопардите и главатарите на канибалски племена си казвали: „Да отидем на гости на госпожа Корк.“

– Прегръщам идеята ви – добави и доволно се усмихна. Най-неочаквано бе намерил отговор на наглед неразрешимия проблем. – Предполагам веднага да отидем при нея.

– Дадено! – съгласи се Ан.

5. Бодисея – кралица на ицените, пленена и бичувана от римляните, окупирани Британия през 65 г. За отмъщение воините ѝ опожарили Колчестър, Сейнт Олбънс и Лондон и избили 70 000 римляни. – Б.пр.

Осемнайсета глава

Апартаментът на госпожа Корк беше на първия етаж и се състоеше от грамадна спалня и от всекидневна с почти същите размери. Въпреки че водеше почти спартански живот по време на безбройните си експедиции в дивата пустош, завърнеше ли се в лоното на цивилизацията, тя обичаше да си доставя малки удоволствия. След като се настани в Шипли Хол, заживя сред такъв разкош, че ако на някой леопард му хрумнеше да я посети, изумен щеше да спре на прага, да промърмори някакво извинение и да избяга с подвита опашка.

Прочутата ловджийка се беше преоблякла за вечеря много преди Ан и господин Тръмпър да се запътят към апартамента ѝ. Не беше от жените, които с часове прекарват пред огледалото – приготовленията ѝ обикновено се свеждаха до смяна на спортния костюм и обувките с нисък ток с официална рокля и перлена огърлица. След като погледна часовника и видя, че остават петнайсетина минути, докато удари гонгът за вечеря, тя се настани удобно на канапето и зачете любимата си книга – „Една жена сред африканската пустош“. Като всички автори, и тя се възхищаваше от творбата си – намираше, че сюжетът е вълнуващ, а стилът – ненадминат. След няколко секунди обаче спокойствието ѝ беше нарушено – на вратата се почука и във всекидневната влезе Ан, последвана от господин Тръмпър, само по риза.

Госпожа Корк се втрещи. Верният ѝ приятел Юстас беше образец на спретнатост и елегантност и винаги се обличаше подходящо за случая. Без сако и вратовръзка изглеждаше почти като нудист.

– Юстас! – възкликна тя.

Господин Тръмпър се изчерви. Красноречивият ѝ поглед го смрази повече от най-суровия упрек.

– Знам, Клариса, знам... – запелтечи смутено. – Но при тези извънредни обстоятелства...

Ан побърза да му се притече на помощ:

– Господин Тръмпър е открил крадец в гардероба си.

– Крадец ли?

– Да – смотолеви дребничкият мъж и се запита дали на света има човек, който при новината, че в неговия, на господин Тръмпър, гардероб има крадец, да не възкликне недоверчиво: „Крадец ли?“.

Очите на прочутата ловджийка заблестяха от възбуда:

– А ти видя ли го?

– Ами... и да, и не.

Госпожа Корк смръщи вежди и си каза, че май ще се озори, докато научи фактите.

– Разкажи ми от начало до край какво се случи – обърна се към стария си приятел.

– И не пропускайте дори най-незначителната подробност – намеси се Ан. – Разкажете за странния звук.

Господин Тръмпър я увери, че за нищо на света няма да забрави да го спомене. Струваше му се, че докато е жив, звукът ще го преследва в сънищата му и дори с течение на времето ще се усилва и ще му се струва все по-странен.

– Казваш, че престъпникът е издал странен звук – каза госпожа Корк и кимна, сякаш сега историята ѝ изглеждаше много по-правдоподобна. – Какъв поточно?

Виртуозността се постига с много репетиции. Този път изпълнението на Юстас беше толкова реалистично, че двете дами нито за миг не се усъмниха, че звукът, макар и доста особен, се е изтръгнал от гърлото на човешко същество.

Храбрата госпожа Корк се замисли за миг, след което заяви:

– Според мен онзи в гардероба е получил астматичен пристъп. Навярно си се изплашил, драги ми приятелю.

– И още как, Клариса! Замалко не си глътнах езика от изненада.

Храбрата ловджийка почувства непреодолимо желание да защити скарисоподобния човечец, примесено с известна доза състрадание. Сърцето ѝ бе позакоравяло през дългите години, когато трябваше да си отваря очите на четири, за да не послужи за храна на туземците-носачи, но тук-там бяха останали незасегнати нежни струни, които Юстас Тръмпър винаги успяваше да докосне. Чувствата ѝ към него бяха като онези, които лорд Уфнам изпитваше към Доли Молой – искаше ѝ се да бди като орлица над този изнежен и беззащитен човечец. В гърдите ѝ се надигна негодувание срещу мародера, който го беше изплашил до смърт. Изтича до бюрото в ъгъла и извади от чекмеджето автоматичен пистолет – най-верния приятел на жената, пътуваща сама сред африканската пустош. Провери дали оръжието е заредено, доволно кимна и поднови разпита:

– Сигурен си, че звукът се е разнесъл от гардероба, така ли?

– Бога ми, така беше, Клариса!

– Господин Тръмпър смята, че престъпникът е потърсил убежище в стаята му, след като се е изкачил по стълбите – намеси се Ан и се

обърна към него: – Казахте, че малко преди неприятното преживяване сте видели някакъв човек да тича нагоре по стълбите, нали?

– Точно така. Ето защо на въпроса – дали съм видял крадеца, отвърнах: „И да, и не.“ Почти съм сигурен, че става въпрос за един и същ човек.

– Господин Тръмпър тъкмо излизал от залата за билиард... отново подсказа Ан, а той признателно ѝ се усмихна и продължи:

– Тъкмо излизах от залата за билиард, видях как някакъв човек се качва по стълбите, като прескача по две-три стъпала наведнъж. В този момент ти влезе заедно с госпожа Барлоу, Клариса.

– Не видя ли лицето му?

– Зърнах го само за миг, но ми се стори, че не е от обитателите на Шипли Хол.

Госпожа Корк се замисли, сетне попита:

– Сигурен ли си, че не е бил господин Ейдър? Той има навик да тича нагоре-надолу по стълбите – кисело добави тя и в гласа ѝ се долови нотка на неодобрение. И тя като стария си приятел Юстас имаше старомодни възгледи относно поведението на детективите и смяташе за задължително те да спазват ограниченията на скоростта, когато се намират в населен район.

– Не, не беше той.

– Тогава може би е бил Кейкбред.

– Съмнявам се, че той е в състояние да тича нагоре по стълбището.

– Имаш право. Излиза, че наистина е бил крадец, макар че умът ми не го побира какво ще търси в къщата крадец по това време.

Възмущението ѝ бе основателно – самата тя стриктно се придържаше към общоприетите правила на поведение и държеше всички останали да ги спазват. Дори когато ловуваше в най-затънтените кътчета на Африка, знаеше, че до залез-слънце няма да бъде нападната в палатката си. Нито един леопард, дори такъв с престъпни намерения, не би дръзнал да наруши спокойствието ѝ преди падането на мрака.

– Да отидем да го арестуваме! – решително каза тя. – Юстас, ти върви след мен, аз ще те пазя.

– Добре, Клариса.

– Ама че неприятна история! – възкликна госпожа Корк и гневно свъси вежди. – Мислех, че поне в провинцията няма опасност от крадци.

Поведе малката процесия по коридора, като негодуващо мърмореше под носа си. Ан, която вървеше на опашката и се взираше в безкомпромисния гръб на работодателката си, крачеща решително с насочен

пистолет, неволно почувства състрадание към непознатия злосторник. Ако не беше слабоумен, навярно бе започнал да се досеща, че това не е щастливата му вечер, но едва ли подозираше какви тъмни сили е отприщил. Макар да жадуваше за развлечения, каквито липсваха в Шипли Хол, и предчувстваше какво очаква натрапника, Ан с изненада установи, че се надява той да е бил достатъчно далновиден и да е напуснал скривалището си.

Ала Чимп Туист не беше проявил далновидност и още се гушеше в гардероба като житояд в бисквита. Недостатъкът на криенето в гардероби, дори ако то ви доставя удоволствие, се състои в невъзможността да разберете какво се случва извън пределите на скривалището, фактът, че кихавицата му не беше предизвикала незабавно отваряне на вратата на гардероба и че от доста време в стаята цареше тишина, наведе Чимп на мисълта, че е имал невероятния късмет да намери убежище в спалнята на глух човек. И през ум не му минаваше, че е възможно законният обитател на стаята да е чул оглушителното кихане и да не е направил опит да открие източника му, воден от естествено човешко любопитство.

Предположи, че въпросната персона довършва тоалета си и след няколко минути ще отиде на вечеря в трапезарията. Реши, че най-правилната тактика е търпеливо да изчака да се чуе гонгът, което ще бъде сигнал за неговото избавление. За да убие времето, се отдаде на медитиране и както можеше да се очаква, мислите му бяха невесели.

Беше достатъчно интелигентен да осъзнае, че с историята, която му беше разказал в странноприемницата, Соупи Молой е целял да го вкара в капан. Най-убедителното доказателство за това бе фактът, че лорд Уфнам очевидно е бил предупреден за „посещението“ му и му беше устроил клопка. Не след дълго той прозря същността на коварния заговор – представи си плана на съпрузите Молой така ясно, сякаш беше присъствал на съвещанието им. Едва ли ще бъде преувеличено, ако кажем, че негодувание и омраза разяждаха душата на господин Туист.

Мислеше си, че е съвсем в реда на нещата да те извоят приятели, особено когато става въпрос за големи суми – всеки инвеститор се стреми да защитава интересите си. Но да подмамиш приятеля си в тясна стаячка, в която той ще се сблъска с човек като лорд Уфнам, беше най-вероломно предателство.

Имаше зъб най-вече на Доли, тъй като несъмнено коварният план се бе зародил в нейната красива главица. Чимп се прекланяше пред таланта на Соупи да продава на най-недоверчивите клиенти акции от несъществуващи компании за петролодобив, но знаеше, че дори да живее

още милион години, господин Молой пак не ще може да организира подобна операция. Изпипването до най-незначителните подробности издаваше, че планът е бил съставен от жена, ето защо Чимп, който и досега не беше почитател на нежния пол, направи още една стъпка по посока на превръщането си в заклет женомразец.

Той се унесе в мечти, представяйки си какъв рай ще бъде светът, ако жените не съществуват – надяваше се до края на живота му да не му се наложи да контактува с жена освен с някоя барманка, – ала само след миг бе върнат към действителността така внезапно, че неволно подскочи и удари главата си в някаква закачалка.

– Веднага излез! – извика някой и макар гласът да бе гърлен, Чимп разбра, че фаталните думи са произнесени от жена.

Деветнайсета глава

Настъпи тишина, която се нарушаваше само от звуци, напомнящи на форсиран мотоциклетен двигател – сърцето на господин Тръмпър туптеше така, сякаш ще изхвъркне от гърдите му. Сърцебиенето му беше предизвикано отчасти от страх, но най-вече от внезапен пристъп на благоговение пред храбрата дама, която го защитаваше с тялото си. За пръв път виждаше любимата си Клариса в ролята на смела амазонка – макар да се възхищаваме от примерите за женска храброст, разбираме истинското величие на жените героини само когато станем непосредствени свидетели на изявите им.

Едва сега Юстас Тръмпър осъзна цялото величие на Клариса Корк. Помисли, че тя е най-прекрасната жена на света и с интерес зачака отговора на злосторника.

Мълчанието се проточи, от гардероба не долиташе нито звук, нито стон. Нормално е за всеки човек, какъвто бе и Чимп Туист, макар че мнозина негови познайници оспорваха това твърдение, дори в най-безнадеждните ситуации да се надява на чудотворно избавление. Той остана безмълвен, като си казваше, че може би жената не се обръща към него. Случва се кучета да влизат в спални и тогава жени със суров глас им заповядват да излязат. Сви се на кълбо и затаи дъх.

Ала госпожа Корк не цепеше басма никому, камо ли на някакъв крадец.

– Ей, ти, дето се криеш в гардероба! – извика. – Аз съм Клариса Корк и съм господарка на този дом. Давам ти три секунди да излезеш, после ще те застрелям!

Поведението и обръщението ѝ бяха доста недружелюбни, но в подобни случаи враждебността е напълно оправдана. Лаконичното ѝ изявление беше лишено от подтекст и подсказа на господин Туист, че е препоръчително да предприеме бързи действия. Почти невъзможно е за три секунди да се измъкнеш от тесен гардероб, но те се оказаха достатъчни за Чимп. Ако засичаха с хронометър времето му, навярно стрелката щеше да спре на секунда и една десета. Той буквално се изля от гардероба, сякаш се беше втечил, а храбрата ловджийка строго го изгледа и без да свали pistolета, промърмори:

– Добре направи, че ме послуша. А сега обясни какво търсиш тук.

Когато бе задала същия въпрос (на местния диалект, разбира се) на

главатарите на канибалите, които се бяха вмъкнали в палатката ѝ, последните бяха потънали вдън-земя от срам и не бяха обелили ни дума. Ала сега си имаше работа с изобретателен човек с бързи рефлексии. Чимп Туист толкова често бе изпадал в безизходно положение, че дори госпожа Корк – страшилището на канибалите, не успя да го извади от релси. В разстояние на две секунди беше измислил как да излезе с чест от положението.

– Приятно ми е да се запознаем, госпожо Корк – произнесе учтиво.
– Дано не съм ви изплашил.

Крадците, заловени на местопрестъплението, по принцип не проявяват подчертана любезност. Подозрителният поглед на Клариса Корк подсказа, че точно такава мисъл ѝ е минала през ума. Тъкмо се канеше да постави на мястото му натрапника, той отново заговори:

– Съжалявам, че не ви уведомих за пристигането си, но държа първо да разговарям с онзи човек.

– С мен ли? – изуми се господин Тръмпър.

– Не, сър – все така любезно отвърна Чимп Туист. – С човека, който се е промъкнал в този дом и се представя за Шерингам Ейдър. Аз съм истинският Шерингам Ейдър, госпожо! Преди няколко дни срещнах нашия общ приятел господин Молой и от него научих за желанието ви да използвате услугите ми. Той сподели с мен нещо, което буквално ме изуми – че в Шипли Хол вече се бил настанил някакъв младеж, който се представял за Шерингам Ейдър и твърдял, че е купил фирмата ми. Като чух новината, си казах: „Хей, хей, хей!“.

Господин Тръмпър, който го слушаше със затаен дъх, си помисли, че е съвсем нормално такава потресаваща новина да предизвика възкликание, наподобяващо бойния вик на индианско племе. В негово лице Чимп бе открил доброжелателно настроен слушател, който безрезервно му се доверява.

– Нямам представа кой е този човек и каква му е играта. Според господин Молой той е бил доведен тук от някоя си госпожица Бенедик, която вие сте изпратили в моята кантора. Държа по-късно да се срещна и с нея.

– Това е госпожица Бенедик. – Господин Тръмпър посочи Ан, която през последните няколко минути бе пребледняла и изглеждаше доста умислена. – Госпожице Бенедик, запознайте си с детектив Шерингам Ейдър.

– Добър вечер, госпожице.

– Добър вечер.

– Времето е прекрасно, нали? Дано да се задържи по-дълго.

– Дано.

– Драга госпожице, ще ми разкажете ли какво се случи, когато дойдохте в кантората ми? Очевидно сте заварили там измамника. Какво правеше той?

– Седеше зад бюрото.

– Господи, какъв нахал! Сигурно се е представил като Шерингам Ейдър, така ли?

– Да.

– Какво се случи после?

– Обясних му целта на посещението си.

– Мистерията е разгадана, госпожо Корк, с общи усилия стигнахме до истината. Навярно сега разбирате защо съм тук. Исках да заловя този шут и да го разпитам. Може би е крадец, който възнамерява да извърши обир, или пък е младеж, който се представя с моето име, за да се позабавлява. Ако се окаже, че цялата история е невинна младежка шега, няма да му се разсърдя – великодушно добави Чимп. – Разбира се, ще трябва да го изхвърлите от имението, но няма да повдигна обвинения срещу него.

Усмихна се лъчезарно на госпожа Корк и с разочарование констатира, че изражението ѝ е все така враждебно.

– Историята безсъмнено е интересна – студено каза тя и отново насочи пистолета към неканения гост, – но все пак държа да обясниш защо тайно си се промъкнал в дома ми и си се напъхал в гардероба на господин Тръмпър. Знаеш ли, че изкара ангелите на горкия човек?

– Вярно е – обади се потърпевшият.

Чимп удивено го изгледа:

– Нима това е вашата стая, сър? Господи, каква грешка съм допуснал! Мислех, че е стаята на измамника.

– Защо? – с леден тон попита Клариса Корк.

– Моля?

– Защо си помислил, че това е стаята на измамника, както го наричаш?

– Поразпитах този-онзи. Направих предварителни проучвания, както казваме ние, детективите. Възнамерявах да изскоча от скривалището си и да поискам обяснение на мнимия Шерингам Ейдър. Ала сега разбирам, че съм сбъркал адреса. Много съжалявам, господин Тръмпър. Приемете най-искрените ми извинения, задето ви изплаших.

– Моля, моля, няма защо.

– За нищо на света не бих искал да ви причиня дискомфорт...

– Да забравим случилото се – великодушно заяви Юстас, който беше трогнат от разкаянието му. За разлика от приятелката си Клариса той беше взел за чиста монета всичко, казано от частния детектив, и мислено се упрекваше, че несправедливо е обвинил един почтен човек.

– Тръмпър... Тръмпър... името ми е много познато – замислено промърмори Чимп. – Навремето помогнах на човек на име Тръмпър да възстанови важни документи, които му бяха откраднали. Сигурно е наш родственик.

– Едва ли. Почти всички мои роднини вече не са между живите. Имам само двама братовчеди, които живеят в Оксфорд.

– Прекрасно градче!

– Мирно е.

– Като си представя всички онези старинни университетски сгради...

– И аз съм оксфордски възпитаник – гордо каза Юстас.

– Така ли? Аз пък съм следвал в Съединените щати.

– Нима? Никога не съм бил в Съединените щати.

– Непременно трябва да посетите тази страна.

– Все не мога да се накая.

– Не го отлагайте – заяви Чимп и още по-широко се усмихна.

Но време на учтивата размяна на реплики лицето на госпожа Корк постепенно потъмня като буреносен облак. Дразнеше я поведението на верния ѝ обожател Юстас, който разговаряше с натрапника както с гост, поканен на следобеден чай. Според нея моментът не беше подходящ за припомняне на миналото и обсъждане на планове за бъдещето.

– Още не ми е ясно защо не си влязъл през главини вход – с леден тон подхвърли тя, прекръсвайки приятната им беседа. – Трябвало е да поискаш среща с човека, за когото твърдиш, че се представя под твое име.

– Как не! – разпалено възкликна Чимп. – Щом разбереш кой е дошъл, веднага щеше да си обере крушите. Размърдайте си мозъка, госпожо, и ще разбереш, че имам право.

– Кой си ти, че да ми казваш да си размърдам мозъка! Искам да ти кажа следното, господинчо: версията ти изглежда правдоподобна, но няма кой да я потвърди.

– Какво ще кажете за стария ми приятел господин Молой?

– Молой?

– Шерингам Ейдър иска да каже – преведе господин Тръмпър, – че старият му приятел Молой ще гарантира почтеността му.

Тонът му беше една идея по-нелюбезен. Вече споменахме, че той хранеше известни подозрения относно словоохотливия продавач на акции, и сияйният ореол на Чимп сякаш помръкна, когато Юстас разбра за приятелските му отношения с горепосочения господин.

– Да, това е разрешение – доволно заяви госпожа Корк. – Да отидем при господин Молой. Стаята му е в дъното на коридора.

Процесията, предвождана от храбрата ловджийка, завари съпрузите да редят пасианс. Всъщност картите редеше Доли, а Соупи в ролята на кибик надничаше през рамото ѝ, давайки мъдри наставления. Идилията бе нарушена от влизането на госпожа Корк, която избута пред себе си Чимп и заяви:

– Извинете за безпокойството, господин Молой, но току-що открихме този човек...

– Този джентълмен – дръзна да я поправи господин Туист, ала тя продължи, без да се съобразява с предложената корекция:

– ... открихме го в гардероба на Юстас. Твърди, че е ваш приятел.

На езиците на двамата Молой беше да кажат, че никога в живота си не са виждали този човек, но в последния миг срещнаха погледа му, който беше по-красноречив от всякакви думи.

– Наистина сме отдавнашни приятели, познаваме се от години. Всъщност – добави Чимп и се засмя, сякаш му беше хрумнало нещо много забавно – мога с часове да ви разказвам за моя верен съратник Молой. Сигурен съм, че историята ще ви заинтересува.

Изглежда многозначително двамата заговорници, но безмълвното предупреждение беше излишно. Съпрузите веднага разбраха намека, въпреки че Соупи не беше от най-схватливите. Доли погледна брачния си партньор, сякаш го предупреждаваше: „Внимавай в картинката, скъпи! Една погрешна стъпка – и този охлюв ще разкрие истината за акциите ти от петролното находище «Силвър Ривър»“. Като срещна погледа ѝ, той ѝ намигна, като че казваше: „Бъди спокойна“ и постъпи по единствения възможен начин.

– Разбира се, че познавам този джентълмен! – възкликна и се спусна към господин Туист, за да му стисне ръката. – Приятелството ни датира от дълги години. Как си, стари друже?

Чимп се престори, че не забелязва протегнатата ръка, защото и той като предните на господин Тръмпър беше злопамятен, и отвърна, че е много добре. Похвали Соупи, че изглежда прекрасно, а онзи отговори, че се чувства прекрасно. Соупи заяви, че се радва да види стария си приятел, Чимп му отвърна със същото. Играеха ролите си толкова

умело, че Клариса Корк, която не умееше да чете мисли, най-сетне поярва в историята, разказана от човека в гардероба.

– Това ли е частният детектив Ейдър? – попита за всеки случай.

– Самият той. Джей Шерингам Ейдър, най-способният сред частните детективи.

– Тогава кой е другият?

– Това е въпрос, на които и ние чакаме отговор – въздъхна Соупи.

– Сигурно си отворил госпожа Корк – обърна се Доли към Чимп – как онзи тип метна мен и Соупи, че е купил детективската ти фирма.

– Разбира се, че й казах.

– Божичко, какви наивници сме били! – огорчено възкликна господин Молой.

Доли побърза да го успокои, че всеки би се хванал на опашатата лъжа, защото младежът бил изпечен мошеник. Изражението на госпожа Корк стана още по-заплашително. Свъси вежди и процеди:

– Отивам да си поговоря с младия човек. А теб, господин Ейдър, съветвам в бъдеще да не се криеш в гардероби, колкото и благородни да са мотивите ти. Докато пребиваваш в моя дом, ще се държиш като нормален човек. В странноприемницата ли си отседнал? Не е необходимо да се връщаш там, ще изпратя човек да донесе багажа ти. Така ще имаш възможност да присъстваш на лекцията за мирогледа на угубийците, която ще изнеса след вечеря във всекидневната.

– Не, не си правете толкова труд заради мен – измънка Чимп, който бе силно обезпокоен от перспективата да се запознае с мирогледа на угубийците. – Ще преспя в странноприемницата и тази вечер, а от утре ще бъда на поста си.

– Ще наредя да приготвят стая за теб – продължи Клариса, все едно не бе чула възраженията му – обикновено оставаше глуха за изказванията на околните. – Госпожице Бенедик...

Възнамеряваше да натовари Ан с организирането на престоя на частния детектив и остана изненадана, когато не чу мелодичен глас да отвърща: „Какво обичате, госпожо Корк?“. Девојката незабелязано беше изоставила задружната компания. В момента, когато работодателката ѝ я потърси, Ан вече тичаше нагоре по стълбите, за да намери Джеф. Изявлението на госпожа Корк, че възнамерява да си поговори с младия човек, бе прозвучало почти зловещо. Девојката не знаеше как работодателката ѝ постъпва с младежи, които са се настанили в дома ѝ под предлог, че са частни детективи, но интуицията ѝ подсказваше, че на всяка цена трябва да предупреди мнимия господин Ейдър за грозящата го

опасност и да го посъветва да бяга, докато не е станало прекалено късно – може би все още имаше възможност да се спусне по водосточната тръба, като разбира се, изостави багажа си на произвола на съдбата. Госпожа Корк, озадачена от липсата на секретарката тъкмо когато ѝ беше най-необходима, раздражено зацъка с език и с маршова стъпка напусна стаята, а господин Тръмпър заприпка подир нея.

Само ненаблюдателен човек, който в този момент влиза в обителта на семейство Молой и вижда кръвнишкия поглед на Чимп Туист, насочен към Соупи, би си казал, че двамата мъже са най-добрите приятели на света. Но заблудата му щеше да се разсее в мига, в който тъй нареченият Шерингам Ейдър започна да изказва мислите си, пречиствайки душата си от насябралата се жлъч. Красноречието на Чимп беше забележително и достигна върха си, когато той се зае да охарактеризира госпожа Молой.

Ала Соупи и Доли дори не забелязаха блестящите му ораторски умения при обрисуването на коварната жена, обрекла го на нечувани страдания в тесния гардероб, защото вниманието им беше насочено към по-практичната част от речта му, в която той се заклана да прекрати участието си в съвместното им предприятие и да започне конкурентен бизнес.

– На твоето място не бих го сторил, Чимпи – плачевно заяви господин Молой, според когото подобна инициатива щеше да се отрази неблагоприятно на конюнктурата.

– Ще го направя, и още как! – пискливо възкликна оскърбеният Чимп и мустачките му затрепераха от едва сдържано негодувание. – Госпожата вече ме покани в дома си. Защо да продължавам съдружието си с двама измамници и долни предатели?

Соупи печално поклати глава, сякаш думите на господин Туист му причиняваха неопишуемо душевно страдание.

– Почакай, Чимпи. Бързата кучка слепи ги ражда. Вярно е, че те заблудих, но е самата истина, че напоследък моята скъпа съпруга е станала много гъста с лорд Кейкбред. Прав ли съм, миличка?

– Абсолютно – заяви Доли. – С негова светлост сме като дупе и гащи.

Съпругът и отново те думата:

– Всеки момент старият чешит ще си спомни къде е забутал камъните и сто на сто ще сподели радостта си с моята женичка. Затова те съветвам да не правиш щуротии, Чимпи. Дръж се за нас – няма да сгрешиш, защото всички работим в името на общата кауза. И не се цупи, че

сме се опитали да те преметнем, знаеш как е в света на бизнеса. Моята госпожа е импулсивна личност и от време на време се поувлеча. Повярвай, че не е в твой интерес да се сърдиш – напуснеш ли компанията, няма да получиш дивиденди.

Прочувственото му изказване попадна право в целта. Чимп беше преди всичко делови човек и почти никога не позволяваше на чувствата да вземат връх над жаждата му за пари. Струваше му се повече от вероятно Доли да е влязла под кожата на стария Уфнам и той да сподели с нея радостта си от намирането на съкровището, затова възнамеряваше в този момент да бъде наблизко. Дълго мисли, накрая промърмори:

– Струва ми се, че имаш право... Но слушай какво ще ти кажа – отсега нататък да няма изпълнения на милата ти женичка! Ако ми се прииска да се забавлявам, ще прочета някой комикс.

– Бъди спокоен – побърза да каже Соупи.

– Бъди спокоен – обади се като ехо съпругата му и лъчезарно се усмихна на новия стар съдружник.

– Тогава ще участвам в играта – отсеке Чимп.

Съвместното им предприятие бе оцеляло – може би основите му бяха поразклатени но продължаваше да бъде рентабилно.

Двайсета глава

Междувременно Ан надникна в стаята на Джеф и установи, че го няма. И той като госпожа Корк не губеше време за издокарване пред огледалото. Още преди да се развият бурните събития в стаята на съпрузите Молой, младежът се беше облякъл, след което отиде в градината да се полюбува на красивия залез – твърди се, че тези минути са най-хубавото време от дългия летен ден. Откакто бе познал истинската любов, Джеф предпочиташе романтиката на здрача, която най-много подходеше на настроението му. Ан, която не подозираше склонността му към сантименталност, реши, че сигурно е отишъл при чичо й да се подкрепи с чаша портвайн, за да издържи вегетарианската вечеря и лекцията за мирогледа на угубийците. Ето защо забързано заобиколи сградата и през задния вход се добра до стаичката на мнимия иконом.

Завари лорд Уфнам да стои като истукан посред помещението. Очите му бяха затворени, с две ръце стискаше пръчка, завършваща с чатал.

– Здравей, скъпа моя – радушно я поздрави той. – Погледни какво намерих – сигурно е отпреди петдесет години, принадлежеше на моя баща. Това е приспособление за откриване на подпочвени води. Държиш го ето така и ако някъде има вода, пръчката започва да се гърчи като змия. Като бях малък, веднъж го изпробвах, но да пукна, ако си спомням дали се задейства!

Ан не се интересуваше от откриване на подпочвени води. Искаше да открие Джеф.

– Виждал ли си господин Ейдър? – попита задъхано.

– Не – отговори лордът. – Но ако случайно го срещнеш, изпрати го при мен, трябва да му възложи една задача. Не е за вярване, но като стоях със затворени очи, мислех за вода и чаках съоръжението да проработи, ненадейно в съзнанието ми проблесна думата „езеро“. Дааа, „езеро“ – замислено повтори той. – Подозирам, че току-що съм се натъкнал на много важна следа.

– Скъпи чичо, спешно трябва да намеря господин Ейдър.

– Името му не е Ейдър.

– Да, знам.

– Младежът се казва... – Лорд Уфнам се замисли, сетне промърмори: – Сигурен бях, че го помня, но съм се лъгал. Ако ме беше попитала

преди пет минути, щях да ти го кажа. Май беше Уилард или Тилър... Но да си дойдем на думата – бях стигнал до момента, в който думата „езеро“ внезапно проблесна в съзнанието ми. Доколкото знам, в Шипли има само едно езеро и то се намира до градината. Най-вероятно съм поставил проклетите диаманти в консервена кутия, завързал съм я с връв и съм я пуснал във водата. Сигурно идеята ми е хрумнала, докато съм се разхождал в градината – малко преди злополуката бях започнал да се затруднявам да измислям все нови и нови скривалища. Навремето много обичах да се разхождам край езерото, според мен това е най-красивото място в имението. Мисля, че този път тревогата няма да излезе фалшива. Намери младия Тилър и му заръчай утре рано сутринта да преплува езерото – тъкмо ще си спести едно къпане във ваната.

– Утре сутринта той няма да бъде тук.

– А?

– Случи се нещо ужасно, скъпи чичо, затова бързам да намеря нашия приятел. Появи се истинският...

– Какво? За кого говориш?

– Появи се истинският Шерингам Ейдър. Господин Тръмпър го откри в гардероба си. Ах, ако знаеш колко е противен! Прилича на шимпанзе и има засукани мустачки!

– Божичко! Значи това е бил той!

– Нима си го видял?

– Разбира се, че го видях, дори надълго и нашироко си поговорихме на тема мустаци. Знаеш ли как задържа мустациите си щръкнали? Маже ги със сапун! Сам си призна. „С какво мажеш туй чудо? – попитах го. – С пчелен восък ли?“. А той отвърна: „Не, с обикновен восък или дори с крем за бръснене“. „Да му се не види!“ – възкликнах и си помислих, че на точи свят се въдят какви ли не чешити, сетне тъкмо когато си канех да му извия врата, той изчезна яко дим. Скрил се е в гардероба на Тръмпър, така ли? Ех, ако знаех, жив нямаше да излезе оттам!

– Но как се запозна с него?

– Симпатичната госпожа Молой ме предупреди, че с цялото си нахалство щял да претърси стаята ми, затова му устройх засада, в най-подходящия момент се изпречих на пътя му, а той ми обясни как поддържа мустациите си. Ще ти издам една тайна – този тип е шпионин, нает от Тръмпър.

– Не е вярно, господин Тръмпър изобщо не го познава.

– Заблуждаваш се, миличка. Юстас го е подкупил с голяма сума – каза ми го госпожа Молой.

– Нямам време да споря с теб. Въпрос на живот и смърт е да намеря Джеф. Къде може да с?

– Кой е този Джеф?

– Господин Уплард или Тилър, или каквото там е името му.

– Май беше Спилър.

– Не ме интересува фамилното му име, важното е да го намеря и да го предупредя за случилото се, преди да е попаднал в ръцете на госпожа Корк.

Лорд Уфнам се замисли и след малко попита:

– Името му е Джеф, така ли?

– Да, така ми каза.

– А ти Джеф ли го наричаш?

– Да, в случаите, когато се обръщам към него.

– Прави ми впечатление, че много бързо сте се сблизили. Предвижданията ми се сбъднаха – влюбила си се в младока.

– О, скъпи, престани да дрънкаш врели-некипели. Положението е напечено и няма време за шеги. Само да беше видял госпожа Корк, ко-сата ти щеше да се изправи. Представи си кралица Бодисея, но въоръжена до зъби е pistolети. Трябва да предупредя Джеф да избяга, преди да го е спипала. Имаш ли представа къде е нашият млад приятел?

Ала зациклеше ли на една тема, лорд Уфнам трудно се отклоняваше от нея.

– Говорите си на „ти“ – замислено произнесе той. – Дааа, това е безпогрешно доказателство... стига, разбира се, да се случи веднага след запознанството. Спомням си, че на младини бях забелязал, че ако една жена ме нарече Джорджи, след като няколко пъти сме обядвали заедно и сме се разхождали с файтон, това е началото на края. И ти му казваш Джеф, нали? А сега, като те гледам как кършиш ръце и отчаяно викаш: „О, къде е той? На всяка цена трябва да го спася, трябва!“, се убеждавам, че здравата си хлътнала по него.

– Не е вярно!

– Много се радвам за теб, скъпа моя. Младежът е най-подходящият съпруг за теб, винаги ще имате общи земи за разговор. Ако се омъжиш за водопроводчика, само след седмица ще умреш от скука. Хм, едва ди ще ти бъде лесно да му съобщиш, че си размислила и разваляш годежа.

– Не съм размислила.

– Сама си си виновна – продължи лордът и в топа му прозвучаха по-скоро нотки на съчувствие, отколкото на гняв. – Спомняш ли си колко често ти казвах, че сигурно напълно си откачила, щом държиш да се

омъжиш за този негодник? Обаче ти се беше запънала като магаре на мост и го мислеше за най-прекрасния човек на света. – Дълбокомислено кимна и добави: – Лошото на хората като Лайънел Грийн е, че ако погледнеш някого от тях и не изпиташ непреодолимо желание да го изриташ, си казваш: „Сигурно това е любовта.“

– Скъпи, престани!

– Какво да престана?

– Да говориш шуротии! Аз обичам Лайънел с цялото си сърце.

– Какво? Нима още си влюбена в него, след като се запозна с прекрасния младеж на име Спилър? Не те разбирам – замислено поклати глава лордът. – Навярно младокът не действа според указанията ми. Знаеш ли какво го посъветвах? Казах му: „Притисни я в прегръдките си, и то така, че ребрата ѝ да изпращят! Успехът ти е в кърпа вързан!“ Прости и ясни инструкции – чудя се как не ги е разбрал.

Ан усети, че страните ѝ пламват. Само преди два часа Джеф наистина я беше притиснал в прегръдките си по начин, който щеше да задоволи дори взискателния лорд Уфнам. Въпреки че по време на събитието се бе държала с достойнство, подобаващо на една почтена девойка, Ан се чувстваше гузна, задето не беше отвратена от нахалството му. Напротив, изпитваше непознат трепет и удоволствие до мига, в който в съзнанието ѝ изплува образът на Лайънел Грийн.

Лорд Уфнам се беше умълчал. Изглеждаше като човек, който се мъчи да разгадае необикновена тайна. След няколко секунди се изтръгна от унеса си и зададе нов въпрос:

– Целуна ли те вече?

– Не, не е.

– Да му се не види!

– Посъветвал си го да ме целуне, така ли?

– Разбира се! Гледам на него като на собствен син – Бог знае откога не съм срещал младеж, който веднага да ми стане симпатичен – и смятам за свой дълг да му дам няколко бащински съвета.

Ан дълбоко си пое въздух и се втренчи в чичо си Джордж. Ако чичото беше със слабо сърце, погледът ѝ можеше да причини смъртта му.

– Ясно! – процеди тя. – Добре, че ме предупреди. Ако внезапно господин Спилър започне да се отнася с мен като с чувал с картофи, вече знам на кого трябва да благодаря.

– Не искам благодарности. Радвам се, когато мога да помогна някому... да събере две влюбени сърца. Житейският опит ми подсказва върнатата тактика и аз побързах да дам указания на младия Милър.

– Милър ли? Какво е фамилното му име – Милър или Спилър?

– Милър – току-що си спомних.

– Но откъде го знаеш?

– Случайно го научих.

– Защо не ми каза?

– Забравих.

– Как узна фамилното му име?

– Научих го още в деня на пристигането му. Отидох в стаята му да проверя дали има нужда от нещо, случайно разгърнах книгата, която беше на нощното шкафче, и на титулната страница видях написано името Джей Джи Милър. Най-странното е, че ми се стори познато...

– Какво? – възкликна Ан и се почувства така, сякаш я е ударил електрически ток.

– Точно така пишеше – Джей Джи Милър.

Девојката се помъчи да събере мислите си. Джей Джи Милър... Разбира се, теоретично бе възможно да има друг човек със същото име, който да е невинен като агънце, но интуицията ѝ подсказваше, че става въпрос за една и съща личност, фамилното име Милър е доста разпространено, ала не и съчетано с инициалите Джей Джи.

– Сигурен ли си?

– Разбира се. Невъзможно ми е да ти кажа защо това име ми се струва познато. Паметта ми е като железен капан, но понякога механизмът заяжда. Май готвачката говореше за някой си Джей Джи Милър, който бил направил... не знам какво. Сега си спомних, че и онзи дребо-сък Тръмпър дърдореше за същия човек.

– Божичко! – възкликна Ан, поразена като от гръм. Паметта ѝ – за разлика от паметта на чичо ѝ – действаше безотказно и ѝ подсказа къде е виждала Джеф, преди да се срещнат в кантората на частния детектив. Осъзна, че той е човекът, когото госпожа Корк се е закарала да удуши с голи ръце и към когото самата тя изпитваше презреше и омраза, след като бе прочела във вестника репортажа за униженията, на които Лайънел е бил подложен в съдебната зала.

Очите ѝ гневно проблеснаха, тя се разтрепери като лист. Ако я видеше Доли, сигурно щеше да отбележи, че госпожица Бенедик е бясна като мокра кокошка. Ан се запита как е могла да се подведе от чаровната външност и добрите маниери на този Джеф и да си въобрази, че го харесва. С маршова стъпка тръгна към вратата – в този момент изглеждаше опасна почти колкото госпожа Корк.

– Тръгваш ли си вече? – попита лорд Уфнам.

– Да. Искам да си поговоря с Джей Джи Милър.

– Разбира се, нали трябва да го предупредиш, че госпожа Корк иска главата му.

– Непременно ще му го кажа! Ще повдигна и още един въпрос!

– Да не пропуснеш да му предадеш поръчението ми.

– Ще помоля Лайънел утре сутринта да претърси езерото.

– Лайънел ли? – с отвращение процеди лордът. – Той няма да свърши никаква работа! Навярно не ще иска да намокри краката си, за да не го хване настинка. Изобщо му нямам доверие на този мухльо. Ако те интересува мнението ми за Лайънел Грийн...

Очевидно племенницата му не проявяваше интерес към мнението му, защото излезе, преди да го чуе. Внезапно се беше досетила, че Джеф най-вероятно е в градината.

Лорд Уфнам я проследи с поглед, сетне си каза, че е изпълнил чичовския си дълг, отново стисна дървения чатал и затвори очи.

Двайсет и първа глава

Джеф възнамеряваше на спокойствие да изпуши една цигара преди вечеря. Ала ненадейната поява на господин Шепърдсъп, който приличаше на ходеща бъчва, го накара да промени плановете си. Твърде възможно беше шишкото да не го заговори, но рискът беше прекалено голям за един влюбен младеж, който иска да остане насаме с мислите си. Поради тази причина той побърза да затича към близката алея като антилопа, която е зърнала госпожа Корк, и по този начин още в зародиш ликвидира опасността. Заразхожда се между рододендроните и се отдаде на дълбок размисъл.

По времето, когато още не познаваше Ан Бенедик, размишленията му сяха да вземат съвсем друга насока, ала откакто се беше влюбил, непрекъснато беше настроен на романтична вълна.

Докато се разхождаше по алеята, се мъчеше да си припомни поемата „Ела с мен в градината, Мод“, вместо да съчинява наум нов криминален роман, пълен с вледеняващи писъци, разнасящи се от изоставени къщи и е поредните подвизи на инспектор Първис, който ще поднесе увеличителното стъкло към някакъв предмет и ще промърмори: „Това е човешка кръв.“

Още се опитваше да си припомни втората и третата строфа, когато Ан излезе от къщата, бълвайки огън и жупел и се озърна като лъвица, която търси с поглед жертвата си. Преходът от стаичката на лорд Уфнам до моравата пред къщата не беше намалил желанието ѝ да си поговори с Джей Джи Милър. Шишкавият господин Шепърдсън забърза или по-скоро се затъркаля към нея и подхвърли:

– Каква прекрасна вечер, нали?

– Да – отговори Ан, на която не ѝ беше до обсъждане на времето. – Виджали ли сте господин Ейдър?

– Мисля, че ще го откриете на алеята с рододендроните. Като излязох да се поразходя, го зърнах наблизко, но той побърза да се отдалечи. Жалко, така ми се искаше да си побъбрим. Той е прекрасен младеж, нали?

Ан преглътна думите, които ѝ бяха на езика, и процеди:

– Да!

– В днешно време не се срещат възпитани и учтиви млади хора като него... Между другото, знаете ли защо още не са ударили гонга за

вечеря?

– Доколкото ми е известно, закъснението е било предизвикано от извънредни обстоятелства.

– Божичко, дано не се бавят още дълго – промърмори шишкото, който копнееше за мижавата си порция спанак, а Ан с решителни крачки се отправи към градината.

Алеята с рододендроните тънеше в полумрак. Високите храсти се възправяха като бастион, а над тях се виждаше само късче лилаво небе. Ала оскъдната светлина не попречи на Джеф да познае Ан и той забърза към нея, без да подозира каква злочеста участ го очаква. Настроението му се повиши от неочаквания подарък, който му поднасяше съдбата, и по стар навик той зафлиртува:

– Не може да бъде! Тъкмо произнесох: „Ела в градината, Мод“ – и ти се появи. Някои хора биха го нарекли случайно съвпадение, но според мен по-скоро е телепатия между две сродни души. Случайно да си спомняш какво се казва по-нататък?

– Моля? – недоумяващо го изгледа тя.

– Следващите строфи от стихотворението се изплъзват от паметта ми. Може би си ги спомняш.

– Не!

– Мислех, че и децата знаят това стихотворение – отбеляза Джеф. – Сигурно защото си била частна ученичка, в образованието ти има такъв сериозен пропуск. Ако беше посещавала някой престижен колеж, „Ела в градината, Мод“ завинаги щеше да е запечатано в паметта ти.

Ан нервно пристъпваше от крак на крак, защото сцената не се разиграваше според замисъла на драматурга.

– Не съм дошла да разговаряме за поезия! – отсече.

– Поводът не ме интересува, важното е, че си тук.

– Искам да ти кажа нещо...

– Аз също – прекъсна я той. – Копнеех да се видим и да си побърбим.

Девојката отново се помъчи да вкара разговора в желаното от нея русло:

– Чичо ми...

– О, този симпатията! Да е жив и здрав още дълги години!

– Чичо Джордж ми съобщи нещо, което буквално ме потресе – продължи Ан, все едно не го беше чула.

Джеф съчувствено кимна:

– На моменти издава багажа, но като цяло е много симпатичен

джентълмен.

– Ще ме изслушаш ли най-сетне?!

– Целият съм слух.

– Сподели с мен, че е влизал в твоята стая...

– Каж ми да не се притеснява – моята стая е и негова.

Ан, която вече започваше да губи търпение, нервно тупна с крак. Съжали, че поради падналия мрак Джеф не вижда гневното ѝ изражение, иначе щеше да я попита какво се е случило, давайки ѝ възможност много по-бързо да се добере до същината на въпроса.

– Бъди така добър и ми позволи да се доизкажа...

– Разбира се, разбира се. Слушам те най-внимателно.

– Благодаря. В деня на пристигането ти чичо Джордж влязъл в твоята стая да провери дали имаш нужда от нещо. Видял някаква книга на нощното шкафче, разгърнал я и прочел надписа на титулната страница.

Сякаш студен душ обля Джеф. Той мислено се прокле, задето е имал глупостта да остави на толкова видно място книга, подписана с името му, след като знаеше за манията на лорд Уфнам да си пъха носа навсякъде, търсейки заветните диаманти. Едва сега разбра, че не се е лъгал, когато няколко пъти по време на разговора бе доловил студенина в гласа на Ан и бе забелязал отсъствието на обичайното ѝ добро настроение.

– Така ли? – попита само за да каже нещо.

– На титулната страница е било написано името ДЖЕЙ ДЖИ МИЛЪР.

– О, това ли било...

– Какво означава „това ли било“?

– Господин чичо ти е видял книгата, която взех от един приятел на име Милър – отдавна трябваше да му я върна. Благодаря, че ми напомни.

– Няма защо – отвърна Ан и мило се усмихна, все едно бе развеселена от глупавото недоразумение. Гневът ѝ беше отстъпил място на зловещо спокойствие, сякаш бе водата в чайника, достигнала точката на кипене. – Взел си книгата от някого, така ли? Каква съм глупачка – за момент си помислих, че ти си Джей Джи Милър!

– Не, не... Казвам се Далримпъл, Джефри Далримпъл. След като купих фирмата, запазих името на предишния ѝ собственик и в интерес на работата се представям като Ейдър.

– Ясно. – За миг Ан замълча и вдигна взор към небето, сякаш се питаше защо от него не се спусне мълния, която да овъгли този човек. –

Казваш, че фамилното ти име е Далримпъл, така ли?

– Точно така, но предпочитам да ме наричаш Джеф.

– А този Милър е твой приятел.

– Да, и то много добър. Познаваме се от години. Прекрасен човек е.

– Наистина ли?

– Наистина, въпреки че има един малък недостатък – говори прекалено много. Не бива да го преценяваш според приказките му. Например, ако е влюбен в някоя млада жена, има опасност тя да остане с погрешното впечатление, че е неискрен. Възможно е девойката да си въобрази, че моят приятел се шегува, тъй като той говори безспирно и скача от тема на тема, но никога не стига до най-важната. Няма да се учудя, ако дори го помисли за прекалено самоуверен, ала всъщност това е маска, под която се крие един стеснителен човек.

– Стеснителен ли?

– Може би ти се струва невероятно, но наистина съм срамежлив.

– Нали говореше за Джей Джи Милър!

– Да, за него говорех, но се пообърках, защото с него имаме еднакви характери.

– Моите съболезнования.

– Моля?!

– Искрено те съжалявам, защото Джей Джи Милър е най-противният човек на този свят!

– Не говори така. В сърцето му няма капчица злоба, по душа е невинно дете.

– Сериозно ли говориш? Тогава защо се е държал така отвратително с племенника на госпожа Корк? Може би е споделил с теб за случилото се в съдебната зала.

– Да не би да говориш за делото „Пенифадър срещу Тарвин“? Да, смътно си спомням, че ми говори нещо по този въпрос.

– Подозирах, че ще си спомниш. Казваш, че фамилното ти име е Далримпъл, така ли?

– Точно така, питах ме вече трети път.

– Странно...

– Какво му е странното на това име?

– Нямам предвид името. Хрумна ми, че сигурно е имало печатна грешка в листовките.

– В листовките ли?

– Да, в листовките, които раздаваха по време на мача между националните отбори по ръгби на Англия и Шотландия, който се игра през

март на „Туикнам“.

Джеф втрещено я изгледа:

– Само не казвай, че си била на стадиона!

– Разбира се, че бях. Ето защо при срещата ни в кантората лицето ти ми се стори толкова познато. Ти беше включен в отбора на Англия и в листовката срещу снимката ти стоеше името Джей Джи Милър.

Джеф беше принуден да посвети на размисъл цели две минути.

– Разбирам – промълви най-накрая. – При това положение едва ли ще повярваш, че се казвам Далримпъл.

– Имаш право.

– Май е за предпочитане да се изповядам пред теб.

– Само ако го смяташ за необходимо.

– Аз съм Джей Джи Милър.

– Добре.

– Още не мога да повярвам, че тогава си била на стадиона.

– Да, бях.

– Кървав мач беше, нали? Извадихме късмет, че не загубихме.

Шотландските нападатели са големи грубияни – седмици наред след срещата не можех да си намеря място от болки тук и там. Нямам представа защо обучението в прочутите университети Мърчисън, Лорето и тем подобни пробужда звяра в душите на питомците им и жаждата с ритник да пробият дупка в гръдния кош на най-талантливия състезател от противниковия отбор. Не знам доколко разбираш от ръгби, но аз бях полузащитник. На мен се падаше тежката задача самоотвержено да закрия с тяло топката, когато проклетите шотландци проведат неочаквана стремителна контраатака...

Ан отново гневно запотропва с крак.

– Съжалявам, че не са те пречукали! – процеди през стиснати зъби.

В този миг би предизвикала възхищението на госпожа Корк – а тя беше специалистка по говорене през стиснати зъби!

Междувременно Джеф се беше поокопитил и положението вече не му се струваше толкова отчайващо – започваше да храни надежда, че не всичко е загубено. Напомни си, че мнозина са преминали и през по-тежки изпитания и са оцелели. Например героинята в първия му криминален роман бе зарязала инспектор Първис, защото някакъв едноок китаец я беше излъгал, че той е убиецът на брат й. Направила му беше бурна сцена и бе заявила, че не само до края на живота си няма да му проговори, ами когато мисли за него, винаги ще потръпва от отвращение. Обаче накрая любовта беше възтържествувала.

– Може би чичо Джордж те е уведомил, че съм сгодена за Лайънел Грийн – продължи Ан с все същия леден тон.

– Да, каза ми. Бях потресен.

– Нима?

– Да, бях потресен от дън-душа. Ако си чела репортажите за делото „Пенифадър срещу Тарвин“ и си вникнала в съдържанието на моята грижливо подготвена пледоария, сигурно си разбрала що за човек е Грийн Вонята.

– Как смееш да го наричаш така!

– В училище всички му викаха Вонята, и то с пълно право. Ако щеш, вярвай, но много мои приятели с по-остро обоняние горчиво съжаляваха, че Лайънел Грийн не е частен ученик.

В съзнанието на Ан се блъскаха толкова думи, с които да постави на мястото му безобразника, че ѝ беше трудно да прецени кои да използва. В края на краищата избра най-неподходящите:

– Престани да дрънкаш врели-некипели! Лайънел се къпе всеки ден!

– Защото има много да наваксва.

Внезапно Ан изпита същото чувство, което терзаеше и господин Молой – че младежът има готов отговор на всяка нейна забележка. Ако не се намираше на алея, покрита с пясък, който заглушаваше всеки звук, отново щеше да тупне с крак, ала сега жестът беше безсмислен.

– В никакъв случай не бива да се омъжваш за Грийн Вонята – продължи с пълна пара Джеф. – Ще ти намерим по-достоеен съпруг.

– Себе си ли предлагаш? – язвително подметна тя.

– Взе ми думите от устата! Съгласна ли си да се оженим? Обичам те! Влюбих се в теб още в първия миг, в който те видях... Но защо ли ти го казвам, след като чичо ти вече те е информирал за чувствата ми?

– Да, наистина спомена нещо подобно.

– Нямам представа точно какво ти е казал, но бъди сигурна, че не е преувеличил. Никой не е обичал никого така, както те обичам аз. Историята не познава по-пламенни чувства от моите.

Ан реши, че е крайно време да сложи точка на лиричните излияния. Току-що си беше спомнила, че трябва да му съобщи още нещо.

– Нямам време за безсмислени разговори – отсече. – Потърсих те, за да ти кажа, че съм разкрила измамата ти, и да те предупредя незабавно да напуснеш Шипли Хол.

– Да напусна ли? – плачливо произнесе Джеф. – Защо ме пропъждат отвсякъде? Не искам да си отида!

– В твой интерес е на бърза ръка да си обереш крушите. Истинският Шерингам Ейдър е тук. Оставих го да разговаря с госпожа Корк, след като ѝ обясни кой е. Едва ли ще се учудиш, ако разбереш, че госпожата те търси под дърво и камък.

Джеф дълго мълча. Изглежда, обмисляше новопостъпилата информация. Беше изобретателен и безстрашен младеж, ала новината, че храбрата ловджийка го търси за да му иска обяснение за измамата, не беше от най-приятните.

– Реших, че е редно да те предупредя – наруши мълчанието Ан.

– Много си мила.

– Виждал ли си как действа госпожа Корк, когато поеме пътеката на войната?

– Още не съм.

– Скоро ще имаш това щастие.

– Разгневена ли е?

– Малко.

– Сигурно ми има зъб, задето я измамах.

– Определено.

– Мисля, че е най-добре да ѝ обясня всичко.

– Как смяташ да го направиш?

– Ще ѝ кажа самата истина.

– Така ли? Съмнявам се, че си способен да казваш истината.

– Бях искрен, когато заявих, че те обичам... Ще застана пред нашата домакия и ще кажа: „Слушайте, госпожо Корк...“

– Ще придружиш изявлението си с небрежна усмивка, нали?

– Точно така. Небрежно ще се усмихна и ще кажа: „Слушайте, госпожо Корк...“

– Това вече го чухме, давай по-нататък.

– „Слушайте, госпожо Корк, съобщиха ми, че сте вдигали пара, задето с нередовни документи съм се настанил във вашия дом. Сигурен съм обаче, че ще срещна вашето разбиране и съчувствие, след като ви запозная с фактите. Влюбен съм в Ан Бенедик, госпожо Корк, и се промъкнах в дома ви под чуждо име, защото не мога да живея далеч от нея.“

– Мислиш ли, че ще я трогнеш и че ще ти се размине?

– Убеден съм. Всички съчувстват на влюбения. Има още нещо в моя полза. Госпожата си е набила в главата абсурдната идея, че си влюбена в Лайънел Грийн. Когато разбере, че се е заблуждавала, ще бъде толкова радостна, че ще ми прости.

- Има ли смисъл да повтора, че наистина обичам Лайънел Грийн?
- Не си хвърляй думите на вятъра.
- В такъв случай е време да се разделим.
- Почакай, още не си отговорила на въпроса ми.
- Какъв въпрос?
- Ами... не отговори дали приемаш предложението ми. Попитах те дали ще се омъжиш за мен.
- Така ли? Не си спомням.
- Божичко, каква си забравана! Като заговорихме за бъдещия ти съпруг, твоя милост предложи да кандидатствам за поста, а пък аз казах, че си ми взела думите от устата.
- Извинявай, не разбрах, че ми предлагаш да се омъжа за теб.
- Предложих ти го!
- Е, отговорът е отрицателен.
- Защо? Нима не разбираш, че сме родени един за друг?
- Този факт се е изплъзнал от вниманието ми.
- В бъдеще бъди по-бдителна, че ще пропуснеш най-важните неща в живота си. Спомни си как си паснахме от самото начало. Навярно споделяш усещането ми, че сме се познавали от паметивека. С теб сме две сродни души, които подновяват връзката си от някакво предишно съществуване...
- В което си бил крал на Вавилон – язвително подхвърли Ан.
- И то какъв крал! Поданиците ме обичаха и бяха готови да стъпят в огъня заради мен. Тогава ти прие предложението ми за брак.
- Не е вярно!
- Вярно е! Споменът е съвсем пресен в паметта ми. Умът ми не го побира защо сега ми отказваш.

Внезапно Ан разбра, че е възприела погрешна линия на поведение и че ако позволи разговорът да продължи в тази насока, съществува реална опасност да загуби битката и от разгневена лъвица да се превърне в кратко агънце.

Първоначалният ѝ план предвиждаше да срази измамника с няколко добре подбрани отровни думи, след което величествено да се оттегли и да го остави да се гърчи от срам. Ала вместо това му беше позволила да я увлече в размяна на остроумия, която бе характерна за общуването им и която в интерес на истината ѝ доставяше безмерно удоволствие. Отврати се от себе си, като осъзна, че дори в момента се забавлява както никога досега. С усилие заличи усмивката от лицето си и с цялото високомерие, на което беше способна, процеди:

– Довиждане!

Джеф изненадано я изгледа:

– Нима си отиваш?

– Нямам време за празни приказки. Исках да те предупредя, че госпожа Корк те търси и не е благоразположена към теб. Сам прецени как да постъпиш.

– Вече ти казах, че ще ѝ обясня какво ме е подтикнало към измамата.

– Стига да имаш възможност...

– Нима намекваш, че ще ме застреля, преди да успея да изложа аргументите си?

– Ако имаш късмет, ще разполагаш с достатъчно време да изречеш: „Останалото е мълчание.“

– Какво е останало?

– Мълчание.

– Ама защо да казвам тъкмо това?

– Защото е много подходящо за предсмъртна реч. Фразата е произнесъл малко преди смъртта си Хамлет – герой от едноименна пиеса на Уилям Шекспир – подхвърли Ан и отново усети, че разговорът е станал прекалено лековат. Мислено се скастри заради слабостта си и повтори: – Довиждане.

– Не, не си отивай! – възкликна Джеф. – Настоявам да поговорим за образованието ти като частна ученичка. Прави ми впечатление, че преподавателите ти са имали странни схващания за литературата. Призна, че не знаеш класическата поема „Ела в градината, Мод“, същевременно цитираш Шекспир. Темата живо ме вълнува, искам да я разнищя докрай и да разбера дали образованието ти е добро, или чичо ти си е хвърлил парите на вятъра. Кои са най-големите реки в Англия? И не казвай, че са змейска люспа, вълчи зъб и свински пъп⁶, защото това не е верният отговор.

– Довиждане!

– Престани да повтаряш едно и също, а отговори на въпросите ми. Имала ли си гувернантка, или чичо ти се е занимавал с образованието ти?

– Нямам намерение да си губя времето с теб! Не желая повече да разговаряме, защото побеснявам само като те гледам. Идва ми да те удуса заради оскърбленията, които си нанесъл на Лайънел...

6. Думи, произнесени от вещиците, предrekli гибелта на Макбет. – Б.пр.

– Поставих го на мястото му, това е всичко. С наслада си спомням как се гърчеше под пронизващия ми поглед. Ако реферът не се намесваше непрекъснато, от Лайънел Грийн щеше да остане само едно мазно петно. Напълно заслужаваше участта си, задето разправяше пред всички, че вечер съм си лягал с къси чорапи.

– Какво?

– Навремето беше пуснал този зловреден слух и ме направи за смях пред съучениците ни. Едва след дълги години на упорит труд се превърнах в герой на училището. Между другото, разказвал ли съм ти как го постигнах?

– Не и не ме интересува!

– Случи се по време на най-важния мач за сезона, когато играхме с девическия отбор на съседното училище, който беше най-сериозният ни съперник за титлата. Наближаваше мигът реферът да даде сигнал за края на срещата, а ние водехме с минимална разлика. Ненадейно капитанката на противника – едра като кобила девойка с очила на име Флоси – докопа топката, промъкна се покрай защитата и се озова срещу мен, заплашвайки да вкара решаващия гол. Естествено в съзнанието ми изникна въпросът – способен ли е Джей Джи Милър да се справи с извънредното положение, което според зрителите беше доста съмнително. Накратко казано, очакванията им се оправдаха. Очилатата Флоси профуча покрай мен, прекоси гол линията и... ние загубихме мача. До края на живота си няма да забравя този ден.

– И това ли те направи герой в очите на съучениците ти?

– Не на моите, а на девойките от съседното училище. Но да се върнем към частното ти образование. Лорд Уфнам ли ти преподаваше?

– Не.

– Жалко, защото негово благородие има много оригинални идеи.

Ненадейно Ан се вцепени като ударена от гръм, защото видя по алеята да се задава едра дама, след която ситнеше нисичък човечец. Въпреки че вече почти се беше стъмнило, безпогрешно разпозна в тях своята работодателка и господин Тръмпър.

– Преподаде ми урок за техниката на ухаждането и предложи да те целуна – продължаваше Джеф, който беше с гръб към входа на алеята и не подозираше надвисналата опасност. Изведнъж усети, че не му стига дъх. Докато говореше, все повече се убеждаваше, че съветите на възрастния джентълмен са били правилни. Трябваше му съвсем малко, за да прегърне идеите на лорда.

– Господи! – възкликна Ан. – Тя идва!

Джеф се озърна и забеляза вражеското присъствие. Дълбоко си пое дъх и изпъна рамене, както би сторил инспектор Първис. Появяването на госпожа Корк беше опростило нещата – отпаднаше необходимостта от дълги обяснения за любовта му към Ан, довела го в Шипли Хол. След миг щеше да стане свидетелка на демонстрация, която да ѝ изясни положението.

Ан сподавено извика и се опита да се отдръпне, но реакцията ѝ не беше достатъчно бърза за човека, с лекота отнемал топката на състезателките от девическия отбор по ръгби. Госпожа Корк, която се носеше към тях като тежковъоръжен галеон, рязко спря и се запита дали да вярва на очите си. В този момент доту зад себе си писукане, което ѝ подсказа, че господин Тръмпър не се съмнява в зрението си.

Девойката се втурна покрай тях и изчезна сред сгъстяващия се мрак.

– Хубава работа! – избърбори храбрата ловджийка.

– Мили Боже! – възкликна господин Тръмпър.

Джеф пристъпи към тях – беше олицетворение на срамежлив човек, който е бил заварен в неловко положение.

– От сърце ви моля за извинение, госпожо Корк – промълви със сведени очи. – Мислех, че с Ан сме сами.

Госпожа Корк не беше от хората, които имат навик да загубват ума и дума, но най-неочаквано си глътна езика. Джеф се възползва от млчанието ѝ и продължи пламенната си тирада, която дълбоко затрогна романтичното сърце на господин Тръмпър:

– Госпожица Бенедик ми съобщи, че сте узнали как съм злоупотребил с вашето гостоприемство, представяйки се под чуждо име. Беше много разтревожена и се помъчих да успокоя страховете ѝ. Казах ѝ, че когато узнаете истината, а именно – че съм тук само защото нито миг не мога да живея далеч от нея, ще проявите разбиране и съчувствие. Съзнавам, че не биваше да ви заблуждаваме само и само за да бъдем заедно, но любовта подтиква хората към необмислени действия.

– Ах! – едва чуто въздъхна романтичният господин Тръмпър.

Буреносните облаци се разсеяха от лицето на Клариса Корк, която, макар да не се издаваше, беше впечатлена от мъжественото поведение на Джеф и реши да прояви широта на възгледите, както би се изразил господин Молой. Откритието, че подозренията ѝ относно тайна връзка между племенника и секретарката ѝ са били неоснователни, я изпълни с облекчение, което измести враждебните ѝ чувства към Джеф.

– Би трябвало да те накарам да си платиш за измамата –

промърмори тя и плътният ѝ глас прозвуча като тътен на угасващ вулкан.

– Няма да ви се разсърдя, ако го сторите – смирено промълви младежът.

– Поведението ти е непростимо, много съм разгневена.

– И е пълно право. Не ще ви виня, ако ми наредите да напусна имението.

– Наистина възнамерявах да те изхвърля.

– Но след като научихте истината, няма да го сторите, нали?

– Не. Разрешавам ти да останеш.

– Благодаря! Много благодаря! – прочувствено възкликна Джеф и побърза да излезне от полезрението ѝ.

Госпожа Корк го проследи с поглед и замислено промърмори:

– Истински чешит!

– Абсолютен – съгласи се верният ѝ ухажор.

– Във всеки случай сега дишам много по-спокойно – сякаш планина се смъкна от плещите ми. Бях убедена, че госпожицата е хвърлила око на Лайънел. След като подозренията ми отпаднаха, ще отпусна на племенника ми сумата, която му е необходима да влезе в съдружие с някакъв прочут декоратор. Още сега отивам да му съобщя радостната вест. Знам, че горкото момче се безпокои дали мечтата му ще се осъществи.

Докато вървях обратно към къщата, Юстас Тръмпър не пророни нито дума. Ненавистта му към човека, който беше отказал да му се притече на помощ в най-критичния момент от живота му, още гризеше сърцето му. Струваше му се несправедливо недостойният младеж да бъде обсипан с благодения.

Двайсет и втора глава

Лайънел Грийн привършваше приготовленията си за вечеря, като усърдно мажеше косата си с брилянтин. В този момент в стаята му влезе госпожа Корк, която бързаше да го осведоми за решението си. Радостта му от неочакваната добра новина беше толкова голяма, че той едва не изпусна шишенцето с мазната течност. Въодушевлението му не се помрачи дори от декларацията на леля му, че ще иска голяма лихва и че държи след време да си получи обратно инвестираната сума.

– Парите ти няма да потънат в бездънна яма, лельо Клариса – побърза да я увери. – Бизнесът на Тарвин е процъфтяващ. След една-две години напълно ще ти се издължа. Божичко, не знам как да ти засвидетелствам благодарността си! Каква прекрасна изненада! След последния ни разговор на делови теми съвсем бях загубил надеж...

– Тогава още не бях взела решение. Всъщност истината е друга, Лайънел – продължи тя, обзета от внезапно желание да бъде откровена. – Допреди няколко минути вярвах, че си увлечен по госпожица Бенедик, и нито за миг не бих допуснала подобно безотговорно поведение.

Лайънел Грийн безгрижно се засмя:

– Как можа да ти хрумне, лельо Клариса!

– Сега разбирам колко нелепи са били подозренията ми. Да си призная, сякаш камък падна от сърцето ми. За нищо на света не бих позволила да се обвържеш с девойка, която е бедна като църковна мишка независимо, че произхожда от добро семейство. Но след като разбрах, че е влюбена в онзи младеж, който се представи под името Ейдър...

– Какво?

– Преди малко ги заварих да се целуват сред рододендроните и случилото се ме накара да променя решението си относно заема, който ти искаше. Ще получиш необходимата сума, която все още ми се струва доста голяма. Но щом бизнесът на господин Тарвин процъфтява, не се съмнявам, че скоро ще ми върнеш парите. Още утре ще отидем при моя адвокат в Гънбридж Уелс, за да подготви необходимите документи. А сега ме извини. Отивам да кажа на готвачката да сервира вечерята.

Тя побърза да излезе, защото не ѝ се слушаха емоционалните словоизлияния на племенника ѝ, които неминуемо щяха да последват, а Лайънел машинално изля още брилянтин върху вече обилно напомадената си коса и се отдаде на размисъл.

Изпитваше смесени чувства. Неприятно му бе, и то съвсем основателно, годеницата му да се целува с други мъже по алеите с рододендрони, същевременно осъзнаваше, че именно това нейно действие му е донесло късмет. Несъмнено леля Клариса беше развързала кесията само защото бе видяла Ан в прегръдките на друг мъж.

Не след дълго стигна до заключението, че по-добър развой на събитията не може и да се желае. Затананика си безгрижно и тъкмо се канеше да намаже и мустачките си с брилянтин, на вратата се почука и Ан влезе в стаята.

В продължение на четвърт час девойката се беше разхождала край езерото, както правеше винаги когато беше ядосана или тъжна. И тя като Лайънел изпитваше смесени чувства, но за разлика от него синьото птиче на щастието не бе кацнало на рамото ѝ. И през ум не ѝ минаваше безгрижно да си затананика.

Разтреперваше се от гняв, като си спомнеше ужасяващата случка на алеята с рододендроните. Дори ако беше героиня от криминалния роман, за който вече споменахме, едва ли щеше да бъде по-твърдо решена никога повече да не разговаря с Джеф. Освен това най-радушно би посрещнала възможността да го цапардоса с тухла по главата. Но странно защо негодуванието ѝ, което беше като пълноводна река, бе насочено и към Лайънел Грийн. В моменти на емоционален стрес жените, търсещи изкупителна жертва, най-често стрелят напосоки и улучват всеки, по паднал в обсега на оръжието им.

Сигурна беше, че неприятната случка щеше да бъде избегната, ако годеникът ѝ не настояваше да се преструват на непознати. Самата тя беше пряма и честна и цялата ѝ природа се бунтуваше срещу унизителната тактика, която ѝ бе натрапил, а тази вечер чашата на търпението ѝ преля. Каза си, че ако госпожа Корк възрази срещу брака им и отнеме издръжката на племенника си, все някак ще се справят. Предпочиташе да живее в нищета, отколкото да хитрува, да увърта и да крие годежа си с Лайънел. Реши веднага откровено да поговори с него и да настоява публично да обявят годежа си независимо от опасността годеникът ѝ да бъде обезнаследен. Много добре знаеше, че леля Клариса е костелив орех – от доста време ѝ беше секретарка и подобно на туземните носачи, които бяха участвали в ловните експедиции на госпожа Корк, вече познаваше и кътните ѝ зъби, – ала тази вечер бе войнствено настроена и безразсъдна. Когато жените се в подобно настроение, винаги насърчават половинките си към необмислени постъпки.

Когато Лайънел я видя, не засия от щастие, както грейва влюбеният

при вида на дамата на сърцето си. Радостта, която изпитваше при мисълта за предстоящото посещение при адвоката в Тънбридж Уелс, сякаш бе заличена със сьонгер и беше заменена от раздразнение и паника. Не възкликна: „Ах, ето я любимата жена!“, а подскочи като ужилен, разпръсквайки брилянтин във всички посоки.

– Мили Боже! – смотолели. – Какво търсиш тук?

Седмици наред да си беше блъскал главата, едва ли щеше да намери по-неподходящи уводни думи, които да накарат Ан окончателно да осъзнае антипатията си към него. Реакцията му я стресна така, сякаш полузащитник на младежкия отбор по ръгби я бе целунал наред алея с рододендрони. За миг се вцепени като ударена от гръм, сетне я обзе зловещо спокойствие.

– Как можа да дойдеш в стаята ми, след като изрично те предупредих да бъдеш много предпазлива! За малко да налетиш на леля Клариса! Слава Богу, че тя си тръгна преди пет минути.

– Имаш право – каза девойката. – Извинявай.

Тонът и поведението ѝ на примерно момиченце, което горчиво се кае заради непослушанието си, биха накарали по-мъдър и по-опитен човек от Лайънел Грийн да си плюе на петите и час по-скоро да излезне от опасната зона. Ала колкото и да е невероятно, той не усети надвисналата опасност. Продължи да говори, а гласът му стана още по-писклив, както се случваше винаги когато беше изнервен.

– Сто пъти ти казах, че не бива да ни виждат заедно! Помъчих се да го набия в главата ти, но ти си знаеш своето! А в този момент е жизненоважно никой да не разбере за връзката ни. Леля Клариса обеща да ми даде парите – затова беше дошла преди малко. Но нищо не ѝ струва да размисли и да ме остави с пръст в устата, знаеш колко е своенравна. Осъзнаваш ли, че с необмислената си постъпка излагаш на риск бъдещето ми? Разбирам да не те бях предупредил, но след като ти го казах...

– ... сто пъти – язвително подсказа Ан.

– Точно така – съгласи се Лайънел, възхитен от сбитото ѝ обобщение. – Казах ти го най-малко сто пъти.

Ан се разтрепери, като че полузащитникът я бе целунал повторно.

– Разбирам защо се сърдиш – промълви смирено, отново създавайки впечатлението, че е доброто момиче на мама, което се срамува, заде-то не е изпълнило домашните си задължения. – Извинявай.

Лайънел Грийн побърза да изтъкне противоречието между думите и делата ѝ:

– Извинявай, та извинявай! Ако наистина съжаляваше за глупавата

си постъпка, вече нямаше да си тук. Представи си, че леля Клариса се върне и те завари в стаята ми. Знаеш ли какво ще се случи? Ще видя тези пари на куково лято!

– Ако случайно се върне, ще обясня, ще съм дошла да взема назаем от твоя брилянтин.

Лайънел осъзна, че още държи шишенцето, остави го на полицата до умивалника и кисело отбеляза:

– Изобщо не ми е до шегги.

– Не се шегувам, опитвам се да ти подсказва верен отговор в случай, че леля ти се появи изневиделица.

– Малко ѝ трябва да се отметне...

– На мен също.

– Какви ги говориш?

– Искам да знаеш, че до гуша ми дойде да се крия, когато искам да разговарям с теб. Чувствам се като червей. Всъщност за какво са ти тези пари? Когато ги получиш, ще се оженим ли?

– Разбира се.

– Смяташ ли, че е честно?

– А?

– Попитах смяташ ли за редно да мамиш горката жена.

– Налага се, иначе няма да ме кредитира.

– Парите не означават всичко на този свят.

Революционната идея, съдържаща се в изявлението на годеницата му, стресна Лайънел Грийн и той със закъснение реши да заглади настърхналата ѝ перушина.

– Не говори така, миличка. Разбирам какво преживяваш и ти съчувствам. Знаем, че ти е трудно да поддържаш заблудата, но нямаме избор. Леля Клариса недвусмислено заяви, че никога няма да даде съгласието си да се оженим.

– А ти какво ѝ отговори?

– Аз ли? Не те разбирам...

– Сигурно си я пратил по дяволите, като си ѝ казал, че ме обичаш и че няма да позволиш на никого да се бърка в живота ти.

Лайънел Грийн се облещи:

– Боже мой, нима си въобразяваш, че мога да наговоря всичко това на леля Клариса?

Ан не изпитваше особено топли чувства към лицето Джей Джи Милър, но не принадлежеше към онази категория хора, които си затварят очите за истината, затова побърза да отбележи:

– Джеф би го направил.

– Кой е този Джеф?

– Говоря за господин Ейдър, макар че фамилието му име е Милър... Ама че съм глупачка – забравих, че с него се познавате от ученическата скамейка. Между другото, преди малко той ме целуна.

– Тъж... разбрах... леля Клариса ми каза.

– Не изглеждаш обезпокоен от случилото се. Сигурно си си помислил, че късметът ти е проработил и нещата са се уредили от само себе си.

Тъй като Лайънел си беше помислил тъкмо това, гузно замълча. Неловко запристъпва от крак на крак, защото едва сега забеляза нещо необичайно в поведението на годеницата си. Кой знае защо, тя му напомни на бомба, която всеки момент ще се взриви, и усещането още повече го изнерви.

До този момент винаги бе гледал отвисоко на Ан Бенедик и се отнасяше към нея с известно снизхождение. Казваше си, че е очарователна девойка, която трябва да се шлифова. Ласкаеше се от мисълта, че играе ролята на мъдър наставник, който работи с многообещаваща ученичка. А ето че сега тя ненадейно се беше превърнала в непозната жена, от която тръпки го побиваха.

Ан също беше открила, че тази вечер с нея се случва нещо странно, че в мирогледа и в чувствата ѝ е настъпила коренна промяна, все едно беше спящата красавица и целувката на Джеф я беше изтръгнала от непобудния сън. Струваше ѝ се, че досега е била в транс, а след като е дошла на себе си, е видяла нещата в истинската им светлина. До този момент приемаше Лайънел Грийн за чиста монета, и то (въпреки че Джеф разгорещено би оспорил убежденията ѝ) за монета с висока стойност. Лайънел Грийн беше много привлекателен и красотата му караше всяко женско сърце лудо да затупти. Още като се запозна с него, Ан реши, че е открила своя идеал.

Ала сега превръзката на очите ѝ беше паднала и тя започна да се съмнява в преценката си. Недоброжелателното изказване на чичо ѝ се натрапваше в съзнанието ѝ въпреки опитите да го заличи от паметта си. „Сигурно нямаше да обърнеш внимание на този безмозъчен мазник, ако не беше красив като манекените, дето се мъдрят по витрините на магазините“ – бе казал лорд Уфнам с присъщата си грубовата откровеност, след което, ако не я лъжеше паметта, бе добавил, че стига да разполага само с две буци въглища и с малко глина, ще сътвори много по-достоен човек от Лайънел Грийн. Тогава тя беше приела с насмешка

изявлението му, ала сега се питаше дали все пак това не е по силите на един сръчен човек. Умът ѝ работеше на бързи обороти, анализирайки всички „за“ и „против“, и скоро тя установи, че си е променила мнението за Лайънел. Най-много я измъчваше подозрението, че избраникът ѝ притежава само физическа красота и че е изпаднала в положението на наивно момиче, което се влюбва в някой филмов идол.

Мълчанието се проточи. Лайънел не можеше да си намери място – душевната му агония се задълбочаваше с всеки изминал миг. С ужас забеляза, че Ан няма намерение да отстъпи и сякаш е закована на мястото си като чичо ѝ Джордж, когато му хрумнеше някаква абстрактна идея. Колкото и да си блъскаше главата, не му идваха наум подходящи слова, с които да я накара да напусне – до този момент красноречието му не се бе оказало достатъчно убедително, макар да се беше постарал да изтъкне опасността от присъствието ѝ в стаята му.

Казваше си, че едва ли е необходимо много време да наредиш на готвачката да сервира вечерята – Бог знае дали на леля Клариса няма да ѝ щукне да се върне при него, за да продължат разговора си.

Ан първа проговори, връщайки се към забележката си, предшестваща продължителното мълчание:

- Навярно заради това е решила да ти даде парите.
- Заради какво?
- Задето ме е видяла да се целувам с Джеф.
- Неприятно ми е, че го наричаш Джеф.
- Извинявай. Все пак държа да отговориш на въпроса – предположението ми вярно ли е?
- Да.
- А пък аз се учудих как така изведнъж ѝ се е приискало да развърже кесията.

– Да – отвърна Лайънел, макар че тя изобщо не му беше задала въпрос.

– Хрумна ми и още нещо – защо не издаде на леля ти, че господин Милър не е онзи, за когото се представя? Знаел си, че не е никакъв частен детектив и че само да го наклеветиш пред госпожа Корк, тя ще го изхвърли като мръсно коте. Известно ми е, че враждата помежду ви датира от ученическите ви години, а след като те е направил за смях в съдебната зала, омразата ти към него се е задълбочила. Отново те питам защо не го...

По време на разпита Лайънел Грийн проявяваше признаци на нервност, които обаче бяха несравними с почти епилептичния гърч, който го

разтърси при вида на отварящата се врата.

След миг въздъхна с облекчение, че най-страшната катастрофа е избегната – на прага застана не госпожа Корк, а Джеф.

Благородни подбуди водеха младежа в стаята на бившия му съученик. Както вече многократно изтъкнахме, той беше не доброжелателно настроен към Лайънел, но бе обещал по време на престоя му в Шипли Хол да защитава интересите му, а мъжете от фамилията Милър държаха на обещанията си. Сутринта се беше отбил в прочутия лондонски магазин „Даф и Тротър“ за шоколадови бонбони за Ан, а на излизане погледът му попадна на витрина, пълна с прекрасни баници с кайма. Без нито за миг да се поколебае, той поръча да му опаковат една, за да я занесе на Лайънел. Докато вървеше към гарата, размишляваше, че именно доброта отличава човека от животните.

След завръщането му в Шипли Хол събитията се развиха с главоломна скорост и той едва сега си беше спомнил за подаръка, ето защо побърза да го занесе на човека, за когото беше предназначен.

Присъствието на Ан в стаята на Лайънел Грийн го изненада и го извади от равновесие. След случилото се на алеята му бе хрумнало, че се намира в положението на трубадур, който за миг е позволил на ниските си страсти да вземат връх и се е държал с дамата на сърцето си по-скоро като главатар на разбойници, отколкото като романтичен поет, поради което се питаше какво поведение да възприеме при следващата си среща с нея.

И както навярно би сторил трубадурът, той глуповато се усмихна и измънка:

– Здравей. – След миг се поокопити от изненадата и продължи, все така обръщайки се към Ан: – Тук си била значи. Питам се къде си, защото... ъъ... исках да ти съобща нещо.

Тя не отговори, но надменният ѝ поглед беше по-красноречив от всякакви думи.

– Няма да се върна в Лондон – добави Джеф. – Госпожа Корк официално ме покани да ѝ гостувам.

– Нима?

– Да. Каза, че мога да остана в Шипли Хол.

Лайънел Грийн побърза да прекъсне диалога им. Страхът от ненадейната поява на леля му Клариса го беше изнервил, а като видя Джеф, побесня от гняв. Първо, от години изпитваше неприязън към господин Милър, освен това не му допаднаше в стаята му да се тъпчат разни неканени посетители.

– Какво искаш? – попита грубо.

При други обстоятелства Джеф щеше да изтъкне, че не е свикнал към него да се обръщат с такъв тон, ала поведението на Ан, подсказващо нежеланието ѝ да сложи кръст на миналото, го бе превърнало в бледа сянка на предишното му „аз“. Разтърсваха го ледени тръпки, чувстваше се нещастен, сякаш го беше скастрила самата Снежна кралица.

– Просто спазвам нашето джентълменско споразумение – промърмори с пресекаващ глас. – Донесох ти баница с месо. – Умоляващо извърна очи към Ан, ала девойката се престори, че не забелязва погледа му. Той още няколко секунди се повъртя неловко под изпепеляващия поглед на бившия си съученик, накрая смотолев: – Е, аз си тръгвам...

С тежки стъпки напусна стаята, оставяйки след себе си напрегната тишина. Ан се взираше в Лайънел. Лайънел се взираше в баницата с месо.

Погледът на девойката красноречиво изразяваше чувствата, които я вълнуваха. Стиснатите ѝ устни и свъсените ѝ вежди не вещаеха нищо добро за прегрешилия ѝ годеник. Споменатото от Джеф джентълменско споразумение, вмъкнато в контекста на факта за донесения от него подарък, ѝ разкри потресаващата истина. Вече знаеше отговора на въпроса, защо Лайънел не е издал Джеф пред госпожа Корк.

Изпита усещането, че е прогледнала, след като дълго време е била съпяла. За пръв път, откакто бе запленена от фаталната му красота, тя видя истинския Лайънел Грийн, онзи, който се криеше зад блестящата фасада. В гърдите ѝ закипяха гняв и отвращение, а любовта ѝ към него отлетя като подплашена птица.

Ако гледаме с презрение онзи, който се продава за злато, триж по-голямо презрение се полага на този, който продава душата си срещу баници с месо. Ан отново си спомни материалите, които според чичо ѝ бяха достатъчни, за да се сътвори човек като Лайънел, и внезапно ѝ хрумна, че старият джентълмен е щял да влезе в неоправдан пререзход. За направата на годеника ѝ беше необходима само топка глина, бучките въглища бяха излишен разкош.

– Ето защо не си го издал! – възкликна.

От вълнение гласът ѝ се беше снижил до шепот, а пък и вниманието на Лайънел бе насочено към друг обект, ето защо думите ѝ останаха без последствие. Младият мъж като хипнотизиран се взираше в баницата. Приличаше на израилтянин, който неочаквано е получил голяма доставка манна небесна и напълно се е откъснал от земния свят.

Стомахът на Лайънел Грийн беше като капризен и нетърпелив

човек. Вече близо час изпращаше все по-гневни съобщения, нареждайки да му поднесат нещо за хапване, и вдигаше скандали, когато отказваха да го обслужат. А сега беше получил официална информация, че скоро ще бъде снабден с вкусна и питателна храна за разлика от онази, която поднасяха на трапезата на госпожа Корк.

– Какъв божествен аромат! – възкликна Лайънел и от вълнение гласът му се разтрепери. – Няма значение кой го е донесъл, нали? Седни, ще ти отрежа едно парченце – любезно предложи на Ан, забравяйки, че само преди минути се опитваше да я прогони. Види ли човек баница с месо от „Даф и Тротър“, забравя всичко останало. – Ей в онова чекмедже има нож. За съжаление не разполагам с вилици, ще се наложи да ядеш с пръсти...

Ан се задави – прилоша ѝ при мисълта да сподели с него баницата на позора, освен това вълнението още възпрепятстваше нормалната дейност на гласните ѝ струни:

– Лайънел!

– Разбира се, нямам и сол...

– Лайънел!

– ... нито горчица.

– Лайънел, няма да се омъжа за теб.

– Какво?

– Няма!

– Какво няма?

Стаята на Лайънел Грийн не беше най-подходящото място за тропане с крак, защото беше застлана със скъп дебел килим, но все пак уловията бяха превъзходни в сравнение с покритата с пясък алея с родо-дендроните, поради което при сблъсъка между крака на Ан и пода се разнесе доста силен звук.

– Няма да се омъжа за теб!

За пръв път в историята на прочутата фирма за кулинарни деликатеси „Даф и Тротър“ един от специалистите им, а именно баница с месо, не успя изцяло да завладее вниманието на притежателя си. Лайънел Грийн вече слушаше, макар и с половин ухо, какво говори Ан. Заявлението ѝ – толкова категорично и добре формулирано, че не оставяше и следа от съмнение относно сериозността на намеренията ѝ – встрещи младия мъж и парченце хрупкава коричка от баницата безшумно падна на пода. Фактът, че Лайънел не се наведе да го вземе, макар че от вътрешната страна на коричката примамливо блещукаше вкусно желе, красноречиво говореше колко е потресен от думите на годеницата си.

- Какво? – попита за трети път.
- Няма!
- Няма да се омъжиш за мен, така ли?
- Точно така.
- Но това е пълен абсурд!
- Говоря съвсем сериозно и няма да променя решението си.
- Но защо?
- Ако размислиш, сам ще стигнеш до правилния отговор.

Отново настъпи тишина. Лицето на Лайънел Грийн пламна от гняв, той горчиво се засмя и възкликна:

– Да размисля ли? – Грабна баницата, грижливо я постави на шкафа и кимна, при което миризмата на брилянтин закръжи из стаята като призрак. – Не е необходимо, скъпа моя, всичко е ясно като бял ден.

– Знаех, че ще се досетиш.

– Разбира се, да не мислиш, че съм спял? Влюбена си в онзи непрокопсаник Милър!

Чудовищното обвинение бе толкова неочаквано, че накара Ан да си глътне езика и втрещено да се втренчи в Лайънел, който необезпокоявано продължи да развива тезата си. Говореше убедително, погледът му бе в състояние да накара и най-закоравелия престъпник да направи самопризнание. Маниерите му поразително напомняха на поведението на Джей Джи Милър, когато разпитваше свидетеля на защитата по делото „Пенифадър срещу Тарвин“.

– От известно време подозирам какво става между вас. Неразделни сте, а когато случайно си далеч от него, лицето ти е като тъмен облак. Той непрекъснато те целува...

– Не е вярно! Целунал ме е само веднъж!

– Нима ти изглеждам толкова глупав, че да ти повярвам? – иронично се изкиска Лайънел Грийн и се обърна към огледалото, за да засуче мустачките си. Имаше усещането, че са провиснали, освен това предпочиташе да бъде с гръб към Ан, когато ѝ съобщи решението си: – Горчиво се лъжеш, ако си въобразяваш, че ще стоя със скръстени ръце и безучастно ще наблюдавам как ме правите на глупак. Още сега ще отида да съобщя на леля Клариса кой всъщност е Джеф Милър. Обзалагам се, че до половин час Шипли Хол ще се освободи от присъствието му.

За последен път докосна мустачките си и остана доволен от формата им. Обърна се и установи, че ще продължи монолога си пред празна зала. Ан незабелязано беше излязла от стаята.

Двайсет и трета глава

Залитайки, Джеф напусна стаята на Лайънел Грийн и макар че краката едва го държаха, усия да слезе по стълбището и да измине дългия коридор, водещ към помещенията за прислугата. Чувстваше се като човек в пустиня, който жадува да се добере до оазис. За него сутеренната стаичка на икономо бе този оазис. Копнееше за съчувствие и глътка алкохол, която да прогони студа, сковал тялото му след вледеняващите думи на Ан и си казваше, че при лорд Уфнам ще получи и едното, и другото.

Междувременно на лорда му беше омръзнало да търси подпочвена вода с помощта на дървения чатал и Джеф го завари да раздрусва монети в една купа, за да провери колко от тях ще се обърнат ези и колко – тура. За миг прекъсна интелектуалното си занимание и с обичайната си любезност поздрави новодошлия:

- Здравей, млади момко.
- Добър вечер – кисело промърмори Джеф.
- Преди малко Ан те търсеше...
- Намери ме. Ще ми налееете ли мъничко портвайн?
- С удоволствие.

Младежът на един дъх пресуши чашата и се почувства малко по-добре. Кръвта отново се раздвижи във вкочанените му крайници. Но тъй като все още чувстваше сковавания студ си каза, че още една чашка ще му дойде добре. Докато се самообслужваше, лордът си спомни, че не само племенницата му е търсела симпатичния му млад приятел.

– Да му се не види! – възкликна. – За малко да забравя да ти кажа, че и госпожа Корк те търсеше.

Джеф кимна:

- И тя ме намери.
- Сигурно ти е наредила да си стегнеш багажа.
- Напротив. С нея нямах никакви ядове. След като си поговорихме, тя ми разреши да ѝ погостувам.

– Не думай! Позволила ти е да останеш, въпреки че не си онзи... онзи, дето все му забравям името! – възкликна лорд Уфнам.

– Шерингам Ейдър.

– Точно така. Разрешила ти е да останеш под покрива ѝ, въпреки че не си истинският Шерингам Ейдър, така ли?

– Да.

– Невероятно!

– Защо да е невероятно? Госпожа Корк е интелигентна и здравомислеща жена и си дава сметка, че е простимо да не се казваш Шерингам Ейдър, дори подчерта, че най-добрите ѝ приятели, както и самата тя не носят това име... Ще ми отпуснете ли още една капка портвайн?

– Налей си колкото ти душа иска – заяви лордът, с което се изчерпаха задълженията му на любезен домакин, грижещ се за удобството на госта. Разкопча жилетката на костюма си и се подготви да произнесе реч, с която да постави младежа на мястото му.

Преди малко Ан беше споделила с него преживяванията си и откровенията ѝ създадоха сериозни главоболия на алтруистично настроение благородник. Като на всеки човек, който си е поставил за цел да събере двама млади, на лорда му беше крайно неприятно да разбере, че съветите му, основаващи се на богат житейски опит, са били пренебрегнати от младежа, за чието щастие той полагаше толкова сериозни усилия. Ето защо прецени, че е редно да му прочете конско, все едно беше любящ баща, който упреква сина си за неподчинението му.

– Слушай, Спилър... – започна решително.

– Казвам се Милър.

– Сигурен ли си?

– Абсолютно.

– Не ме бива да помня имена – призна лорд Уфнам. – От младини съм си такъв. Никога няма да забравя как през 1912 година една девойка на име Кейт ме заряза, защото започнах писмото си до нея с думите „Скъпа Мейбъл“. Предлагам да забравим официалностите и да те наричам Уолтър.

– Това щеше да бъде идеалното разрешение – съгласи се младежът, – ако се казвах Уолтър.

– Ама... не се ли казваш така?

– Не.

– Тогава как ти е името?

– Джефри.

– Разбира се. Сигурно затова Ан ти казва Джеф.

Младежът потръпна и печално отбеляза:

– Казваше ми Джеф.

Лордът отново потъна в спомените си и замислено промълви:

– През 1907 година познавах едно момиче, което всички наричаха Джеф, съкратено от Джеферсън.

– И нея ли накарахте да ви разлюби, като ѝ изпратихте телеграма, адресирана до Смит? – поинтересува се Джеф и неволно смени темата на разговора тъкмо в желаната от лорда посока.

– Не, млади човече – тържествено заяви въззрастният джентълмен и тонът му стана още по-строг. – Ако искаш да знаеш, загубих любовта ѝ, защото се отнасях с нея със страхопочитанието на човек, който пропъжда мухите от спящата Венера. По онова време още бях хлапак с жълто около устата и си мислех, че на жените им харесва да се отнасят с тях като с богини. Въпросната Джеферсън беше балерина в един прочут нощен клуб и не беше свикнала на подобно отношение. Няколко дни след като я заведох на разходка с лодка по Темза разбрах, че разправяла наляво и надясно какъв съм страхопъзльо.

– Страхопъзльо ли?

– Именно. По мое време така наричаха нерешителните и плахи младежи. Госпожа Молой използва по-съвременни думи, например загубеняк или задръстеняк.

Намекът му за близост с най-опасната от всички представителки на нежния пол накара Джеф да настръхне.

– Често ли разговаряте с нея? – попита намръщено.

– Да, всеки ден – самодоволно отвърна лордът.

– Съветвам ви да не ѝ доверявате най-интимните си тайни...

– За какво намекаваш?

– Например никога да не споменавате за скритите диаманти.

– Скъпи ми приятелю, за какъв ме мислиш? И през ум не ми минава да се издам пред нея. Гроб съм, когато трябва да се пазят тайни. Да... – добави лордът, връщайки се към спомените си – онази млада жена бе осведомила цял Лондон, че съм страхопъзльо. По-късно разбрах, че е очаквала нещо съвсем различно от галантното ми поведение. Тази случка ми послужи за урок, който никога няма да забравя и който се опитвах да предам и на теб. А ти какво направи? Не обърна капчица внимание на съветите ми. Въпреки че ти изнесох цяла лекция, въпреки че те молих – да му се не види, молих те със сълзи на очи – да сграбчиш Ан и да я притиснеш в прегръдките си така, че ребрата ѝ да изпращат, ти си продължил да се лигавиш и да се правиш на романтичен трубадур. И докъде те доведоха нежностите? Доникъде, точно както предполагам. Преди малко тя се появи тук и отново потвърди неувяхващата си любов към Лайънел Грийн. Как да не се отчаяш след подобно изявление? Зарекъл съм се никога повече да не помагам на хора, дето пет пари не дават за съветите ми.

Джеф тъжно се усмихна:

– Информацията ви е остаряла, сър. След разговора, който сте провели с племенницата си, в събитията настъпи неочакван обрат. Акциите на трубадурите се обезцениха, за сметка на което шеметно се покачи цената на акциите на борците.

– А?

– Последвах съвета ви.

– Целуна ли я?

– Да.

– Bravo! Значи всичко е наред.

– Да. Само дето Ан отказва да разговаря с мен.

– Не думай! Така значи... виж ти... не очаквах подобна реакция.

– Но е факт, че тя не може да ме понася.

Лорд Уфнам сложи мечешката си лапа на коляното му, за да го успокои, при което едва не счупи капачката му. Въпреки това Джеф изтълкува жеста като добронамерен.

– Не се кахъри, момчето ми. Ще й мине.

– Сигурен ли сте?

– Давам ти сто процента гаранция.

– Значи няма смисъл да се самоубивам?

– Абсолютно никакъв.

– Добре, ще ви се доверя – каза Джеф. – Тъкмо се канех да ви поискам една тухла и парче въже, за да се удавя в езерото.

При споменаването на думата „езеро“ лордът подскочи като ужилен и едва не изпусна чашата си със скъпоценната течност.

– Езерото! Ан каза ли ти за езерото?

– Нищо не ми каза. Струва ми се, че още не проумявате какво се е случило. Изглежда, сте си създали впечатлението, че с племенницата ви сме в отлични отношения и че надълго и нашироко разговаряме на всякакви теми, включително за езера. Дълбоко грешите, драги господине. Преди малко наистина разговарях с нея... по-точно разговорът се поддържаше само от моя милост. От устните на вашата племенница от дъжд на вятър се изтръгваше по едно язвително „Нима?“, а през останалото време тя ми хвърляше кръвнишки погледи. За да добиете представа за картината, се помъчете да извикате в съзнанието си образа на монах трапист⁷ от женски пол в лошо настроение, след което няма да губите

7. При постъпването си в манастира монасите от ордена на трапистите дават обет за мълчание до края на живота си. – Б.пр.

ценно време и да ме питате дали госпожицата ми е казала, каквото е трябвало да ми каже за някакво си езеро. Но ако отношенията помежду ни предполагаха Ан да ми говори, какво щеше да ми каже по този въпрос? Всъщност за какво езеро става дума?

Преди няколко минути лорд Уфнам беше направил откритие, до което мнозина бяха стигали преди него и което побърза да сподели със събеседника си:

– Млади човече, говориш прекалено много!

Джеф се засегна:

– Упреквате ме, задето давам воля на словоохотливостта си, но вижте какво става, когато заменя думите с дела! Все пак ми дайте една тухла, та да ми е подръка в случай на необходимост.

– Ако ми позволиш да те прекъсна и да обясня за какво става дума...

– Разбира се, разбира се. За езера ли ще си говорим?

– Нали си виждал езерцето в парка...

– Естествено. Това е едно от най-красивите кътчета в нашата родина. Като си представя бреговете му, обраснали със зеленина, и красивите водни лилии...

– Уолтър!

– Името ми е Джеф.

– Исках да кажа Джеф, да му се не види! Ще ми разрешиш ли да ти задам един въпрос?

– Питайте.

– Устата ти никога ли не престава да мели? Затваряш ли я понякога? Ако отговорът е положителен, направи го поне за малко! Ако те слуша някой, ще си помисли, че си от онези досадници в пиесите на Шекспир, дето произнасят безкрайни монолози. А сега на въпроса – съобщих на Ан, че е твърде вероятно да съм скрил диамантите в езерото. Знаеш ли какво каза тя?

– Чудно ми е, че изобщо е проговорила. Сигурно разговорът ви се е състоял миналата година.

Лордът пренебрегна язвителната му забележка и упорито продължи:

– Каза, че ще помоли Лайънел да претърси езерото.

– Никога не съм чувал по-абсурдно предложение.

– И аз й казах същото!

– Възможно е Лайънел Грийн да е променил хигиенните си навици дотолкова, че да се заключва в банята и да разплисква водата с ръка или

дори с четката за изтриване на гърба, но за нищо на света не ще го накарате да влезе в езеро. А ако по чудо склони да изпълни молбата ви, няма да намери каквото и да било. Ах, какво удоволствие ще бъде да го видя как цамбурка във водата! Представям си как ще се бори с течението, а аз ще стоя на брега и ще подхвърлям шеговити забележки за стила му...

– Уолтър!

– А?

– Отново се увлече в приказки.

– Извинете.

– Оплакваш се, че Ан не разговаря с теб, а пък аз мисля, че изобщо не ѝ даваш възможност да вземе думата. Никога не съм виждал такова дрънкало... Всъщност няма значение. Сега не му е времето да обсъждаме този въпрос. Най-важното в момента е да претърсиш езерото.

– Ще го сторя още тази вечер.

– В тъмнината ли?

– Пълнолуние е и е доста светло. Ще ми заемете ли вашия бански костюм?

– Нямам такова чудо.

– Тогава ще помоля господин Шепърдсън да ми послужи – преди закуска го видях да танцува на алеята по бански костюм. Сигурен ли сте, че диамантите са в езерото?

– Не, не съм. Претърпях прекалено много разочарования, за да бъда сигурен в каквото и да било. Но както споделих с Ан, думата „езеро“ внезапно проблесна в съзнанието ми. Смятам, че не е случайност и че означава нещо...

– За мен означава сигурна простуда.

– Не се отмятай от думата си, Уолтър!

– Кой се отмята? Освен това не се казвам Уолтър. Готов съм да изпълня желанието ви, каквато и злочеста съдба да ме очаква. Всъщност с един куршум ще застрелям два заека. Ако намеря диамантите, ще ви хвърля торбичката, а аз ще продължа да плувам навътре в езерото и ще се самоубия.

– Да не съм те чул да говориш за самоубийство!

– Вие изобщо не желаете да ме слушате.

– Вече ти казах, че на Ан скоро ще ѝ мине и ще ти прости.

– Няма.

– Искаш ли да се обзаложим?

– Няма да ми прости. Теорията ви се основава на собствените ви преживявания и е неприложима относно конкретния случай. Смея да

кажа, че девойките, живели през 1911 и дори през 1912 година, по-лесно са прощавали на кавалерите си, но Ан е по-различна.

– Всички момичета са от един дол дренки!

– Не, не е като другите! Съзнавам, че не заслужавам да ми прости.

Нанесох ѝ жестока обида, разтърсих душевните ѝ устои...

– Дрън-дрън!

– Нямахте да говорите така, ако бяхте видели реакцията ѝ.

Лорд Уфнам повторно стовари тежката си лапа върху многострадалното коляно на младия си приятел:

– Не бери грижа, младежо! Познавам Ан и те уверявам, че след известно време ще ти прости. Да му се не види, няма девойка, на която да не ѝ харесва да бъде целувана.

– Стига мъжът, който я целува, да е подходящ партньор за нея.

– Ти си най-подходящият, затова те избрах за неин съпруг. Не се тревожи, очаква те щастлив съвместен живот с любимата жена. Ако някой трябва да се безпокои, то това съм аз.

– Вие ли? Защо?

Лордът придоби печално изражение:

– Защото, ако не намерим диамантите, ще се наложи да се жертвам.

– Не разбирам каква е връзката между скъпоценните камъни и вашата саможертва.

– Обяснението е елементарно, момчето ми. Родителите на Ан ме определиха за неин попечител, а аз загубих малкото ѝ наследство. Не е редно да ощетявам бедното момиче, нали? Като човек на честта ще се погрижа тя да получи парите си, нямам избор. Но между нас да си остане, изтръпвам при мисълта за нерадостната перспектива.

– Каква перспектива?

– Да се ожена за госпожа Корк.

Въпреки че познанството му с лорд Джордж Уфнам бе сравнително кратко, Джеф си мислеше, че нито едно изказване или действие на ексцентричния благородник не е в състояние да го изненада, ала думите на последния го накараха да разбере колко прибързано е било заключението му. Изявлението го завари неподготвен и временно го лиши от дар-слово. Той безмълвно се втрени в събеседника си, който се изпъна на стола и придоби изражение на възвишено благородство.

– Моля? Какво казахте? – промълви младежът, когато си възвърна способността да говори. – Наистина ли ще се ожените за госпожа Корк?

– Ако не намерим диамантите, ще прибягна до тази последна мярка. Не мога да позволя Ан да загуби малкото си наследство, задето най-

добронамерено вложих парите ѝ в диаманти. Знаеш как е в подобни случаи... как се казваше, да му се не види? На върха на езика ми е!

– Noblesse oblige ли имате предвид?

– Точно така – благородството задължава! Взе ми думите от устата, млади човече. Благодаря ти.

– Няма за какво.

– Даа, драги, така стоят нещата. Затова те умолявам, да вложиш цялото си сърце в претърсването на езерото.

– Ама... сигурен ли сте, че госпожа Корк ще се съгласи да се омъжи за вас?

Лорд Уфнам само повдигна вежда – въпросът сякаш го развесели.

– Ти гледай да си намериш бански костюм – каза най-накрая.

Когато остана сам, лордът не помръдна от стола, а изражението на възвишено благородство задълго не напусна лицето му. Постепенно обаче избледня и беше заменено от мъченическа гримаса. Представяше си как до края на живота си ще бъде обвързан с храбрата ловджийка и картината, която изникна във въображението му, бе достатъчна да развали настроението му.

В продължение на пет минути обмисля нерадостното си бъдеще и лицето му ставаше все по-мрачно. Невеселите мисли се скупчваха в главата му като злокобни черни врани, ето защо той с облекчение въздъхна, когато вратата се отвори – който и да беше посетителят, щеше да го спаси от необходимостта да остане насаме с печалните си мисли. Очакваше, че Джеф се връща, след като си е осигурил бански костюм, но на прага застана Ан. Беше поруменяла, а очите ѝ блестяха, което събуди надеждата на лорда, че Джеф я е срещнал в коридора и отново я е целунал. Според него нямаше опасност човек да прекали с целувките.

Само след миг разбра, че не възбуда кара очите ѝ да блестят и лицето ѝ да руменее, тъй като тя побърза да му съобщи новината:

– Чичо Джордж!

– Здравей, скъпа моя.

– Развалих годежа.

– Моля?

– Развалих годежа си с Лайънел. Няма да се омъжа за него. Навярно си доволен.

Дори най-радостните вести не биха накарали човек с телосложение то на лорд Уфнам да скочи от мястото си, ала той се изправи с безпримерна пъргавина и протегна ръце, като добрия стар баща от някоя мелодрама, посрещаш дъщерята, която не е виждал от години:

– Да съм доволен ли? Въодушевен съм от прекрасната вест! Кога се случи щастливото събитие?

– Току-що.

– Най-сетне заряза онзи мухльо, а? Слава Богу, че навреме ти дойде умът в главата! Браво на теб, браво! Чудесно! Прекрасно! Великолепно! Джеф! – побърза да извика той, когато вратата отново се отвори. – Чуй радостната новина, приятелю! Бас държа, че като я научиш, ще запееш с пълен глас. Племенницата ми е развалила годежа с опуления бояджия!

Джеф спря като ударен от гръм и се разтрепери:

– Какво?

– Каквото чу!

– Вярно ли е?

– Самата тя току-що ми го съобщи. Какво ще кажеш, нали имаме повод да празнуваме?

– Разбира се.

– Не мислиш ли, че съветът, който ти дадох, донякъде е допринесъл за решението й?

– Взимам си критичните думи назад!

– Нали ти казаха...

– Да, спомням си!

– Излязох прав, нали?

– Определено.

– Познавам жените като пръстите на ръката си и винаги имам право по отношение на тях.

– Личи си, че задълбочено сте ги изучавали.

– Още от юношеските си години се посветих на изследванията си.

– Сега разбираме защо през 1907 година се е разиграла трагедията с девойката на име Джеферсън – за да ви помогне на старини...

– За чии старини говориш, Уолтър?

– Грешка на езика, сър, исках да кажа „в разцвета на силите“. Случилото се тогава ви дава възможност сега, когато сте в разцвета на силите си, да оказвате безценна помощ на достойните младежи. Ние си вземаме поука от грешките на нашите предшественици.

– Джеф!

– Какво?

– Отново се увлече с приказките.

– Извинете.

– Постарай се да преодолееш този неприятен навик, момчето ми. Това е единствената ти слабост.

– Сериозно ли говорите?

– Разбира се. Като изключим навика ти да обсебваш разговора и да не позволяваш на никого да вземе думата, ти си много симпатичен младеж и според мен ще бъдеш идеален съпруг на племенницата ми.

– Много мило, че ми го казвате.

– Не те лаская. Честно да си призная, нищо не ме терзаше повече от мисълта, че Ан ще пропилее живота си, като се омъжи за човек, който се разхожда из хорските стаи с килната глава и с ръце на кръста и нарежда да изнесат масата от трапезарията, защото не подхождала на тапетите. Сега се успокоих – повтарям, че ти си идеалният съпруг за нея.

– Ще се постарая да я даря с щастие.

– Сигурен съм.

– Не знам как да изразя признателността си към вас. Ако не бяхте вие...

Ан със смръщено чело слушаше взаимните им ласкателства. Бе останала безмълвна, защото до този момент не намираше възможност да прекъсне пороя от словесни излияния, ала след „вие“ Джеф се запъна и с възхита се втренчи в своя приятел и наставник, сякаш търсеше най-подходящите думи, за да изрази чувствата, които бушуваха в гърдите му. Девојката се възползва от временното затишие.

– Разрешавате ли и аз да кажа нещо?

– Кажи, миличка – великодушно се съгласи лордът.

– Кажи – още по-любезно повтори Джеф.

– Ще бъда кратка – заяви Ан, обръщайки се само към чичо си, все едно бяха сами. – Няма да се омъжа за господин Милър дори да е последният човек на земята!

С тази реплика героините от много пиеси биха напуснали сцената, избухвайки в истеричен смях. Ан не избухна в истеричен смях, но напусна стаята и тресна вратата след себе си.

Двайсет и четвърта глава

След като Ан излезе с гръм и трясък, в стаичката се възцари злокобна тишина. Лорд Уфнам, който в продължение на няколко секунди остана неподвижен и само сбърченото чело и втренченият му поглед издаваха, че умът му работи на бързи обороти, пръв наруши мълчанието.

– Редно беше да каже „не бих“.

Джеф се отърси от вцепенението, обземащо всеки младеж, чул от устата на любимата жестоките думи, които току-що бе изрекла Ан. Странното усещане, че са го ударили по главата с метална тръба, постепенно го напусна.

– Извинете, сър, не ви разбрах – промълви разсеяно.

– Трябваше да каже: „Не бих се омъжила за господин Милър дори да беше последният човек на земята.“ Да му се не види, редно беше да използва условно наклонение!

От онзи ноемврийски ден преди години, когато по време на оспорван мач между двете училища полузащитникът на противниковия отбор бе скочил върху него и беше извил шията му на фльонга, Джеф не бе изпитвал толкова силно желание да наруши шестата Божия заповед. Въздържа се само защото си напомни, че възрастният джентълмен го обича като свой син и искрено му желае доброто.

– Съгласен ли сте за половин минута да прекъснем урока по синтаксис и да ме посъветвате как да постъпя? – попита любезно.

– А? – сепна се лордът, който още разсъждаваше коя е най-правилната граматична форма.

– Какво бихте сторили, ако сте последният човек на земята и любимата ви откаже да се омъжи за вас?

Лорд Уфнам небрежно махна с ръка, като че да пропъди досадна муха.

– Не бери грижа, моето момче...

– О, не! – раздразнено възкликна Джеф. – Само не казвайте, че ядът ще й мине.

– Взе ми думите от устата.

– Все още ли мислите, че ще ми прости?

– Разбира се.

– Онова, което племенницата ви изрече на тръгване, ми се стори доста обезкуражаващо.

– Не бой се, приятелю. От опит знам, че не бива да вярваме и на десет процента от онова, което казват жените. Настигни я и поведи разговор с нея.

– Ами ако тя ме погледне така, сякаш съм най-презряното създание на света? Казах ли ви, че напоследък Ан не е склонна да разговаря с мен?

– Обърни всичко на шега.

– Прекрасен съвет, но се боя, че е неизпълним.

– Ще успееш, стига да положиш малко усилия. За щастие скъпата ми Ан не е лишена от чувство за хумор. Подхвърли няколко шегички, помайтапи се, както би казала госпожа Молой. Знам какво се върти в главата ти – питаш се как би постъпил един трубадур на твоето място и си склонен да раболепничиш. Умолявам те, скъпо момче, да не се държиш угоднически като своя кумир – трубадура. Предизвикай племенницата ми към размяна на остроумия. Признавам, че те бива по тази част, пък и както отбелязах преди малко, устата ти не престава да мели. Използвай тази своя способност, бъди неотразим. И през ум да не ти минава да пълзиш след нея с вид на хлебарка, която току-що готвачката е напръскала с отрова. Горе главата, момчето ми! Племенницата ми е луда по теб – няма две мнения по въпроса. Ако не те харесваше, нямаше да скъса с онзи инспектор на тоалетни. Бях прав, като ти казах, че ако я целунеш, ще спечелиш сърцето ѝ. Достатъчно бе да я притиснеш в прегръдките си и тя веднага развали годежа. Какво повече искаш?

Задъхвайки се, лордът за миг прекъсна прочувствената си реч и си наля втора чаша портвайн. Погледна изпод око младия си приятел и със задоволство забеляза, че той видимо се е ободрил.

Джеф наистина бе покуражен. Казваше си, че в аргументите на наставника му може би се съдържа известна доза истина. Очевидно нещо бе накарало Ан да развали годежа с Лайънел Грийн. Едва ли бе съвпадение, че това се бе случило именно след проявата му на алеята с рододендроните. Искаше му се да вярва, че тактиката, препоръчана от лорд Уфнам, е била успешна. По пътя на логиката следваше, че ако старият маестро се е оказал прав тогава, значи и сега има право.

– Ще ви послушам и ще рискувам, пък каквото сабя покаже – заяви той. Чувстваше се почти като прочутия изследовател Пиъри, когато е приближавал Северния полюс.

– Така те искам, момчето ми – одобрително заяви лордът и отпи от чашата си. – Очаквам да се върнеш след десет минути и да ми събщиш, че всичко е тип-топ.

– Моля?

– Това също е израз, който научих от госпожа Молой – обясни наставникът му. – Очарователна млада жена е тази госпожа Молой, нали?

Най-сигурното доказателство за искреността на чувствата на Джеф (ако изобщо е необходимо такава) бе фактът, че когато той хукна след Ан, забрави обезпокояващите признаци на интимност между застаряващия донжуан и жената, чиито ходове бяха непредсказуеми и го изпълваха с ужас. В главата му се въртеше само съветът на лорд Уфнам да не обръща внимание на думите, които разни девойки изричат в пристъп на гняв.

Казваше си, че ако наистина трябва да вярва само на десет процента от онова, което жените говорят, то може би и външният им вид лъже, когато изглеждат побеснели от гняв, следователно положението не е толкова безнадеждно.

Когато отвори вратата, облицована със зелено сукно, чу някой да свири на пиано и позна техниката на Ан, затова се отправи към всекидневната, откъдето се разнасяха звуците, но въпреки че бе оптимистично настроен, сърцето му се свиваше. Ако в този момент го бе видял полярният изследовател Пиъри, щеше съчувствено да му стисне ръката и да му каже, че разбира страховете му.

След като с гръм и трясък се беше изнесла от стаичката на икономата, девойката реши, че музиката ще повлияе благотворно на опънатите ѝ нерви, затова побърза да отиде във всекидневната. Повечето млади госпожици, които умеят да свирят на пиано, най-често сядат пред този инструмент в мигове на емоционален стрес, а след последните събития, завършили със заседание на двучленното дружество за взаимни комплименти, Ан се чувстваше така, сякаш душата ѝ е била в центрофуга.

Изпита облекчение, като видя, че няма да има компания – гостите на госпожа Корк до един бяха навън и се наслаждаваха на прекрасната лятна вечер. Не подозираше, че съвсем скоро усамотението ѝ ще бъде грубо нарушено. Настани се зад пианото и засвири – музиката беше като балсам за ранената ѝ душа.

Най-странното бе, че след като тази вечер беше подложена на какви ли не изпитания, най-силно я терзаеше споменът за прошалните думи, които в пристъп на гняв бе изрекла в стаичката на икономата. Както беше изтъкнал лорд Уфнам, тя притежаваше силно развито чувство за хумор, а момичетата, притежаващи чувство за хумор, се срамуват, когато използват помпозни клишетата. Докато пръстите ѝ пробягваха по клавишите, тя си мислеше, че няма по-банална фраза от тази, с която обявяваш,

че няма да се омъжиш за даден човек, дори да е последният мъж на земята.

Ала въпреки че фразата бе изтъркана, най-вярно отразяваше чувствата ѝ. Все пак тя съжаляваше, че не ѝ е хрумнала мисъл, която хем да постави Джеф на мястото му, хем да бъде оригинална. С горчивина си казваше, че дори сега да я осени вдъхновение и да измисли идеалната фраза, вече е прекалено късно.

Както можеше да се очаква, тези размишления я настроиха още по-враждебно спрямо Джеф, който не подозираше, че е избрал най-неподходящия момент да се появи във всекидневната. Младежът усети накъде духа вятърът едва когато любимата му се извърна и му хвърли смразяващ поглед. Дори ако теорията на лорд Уфнам бе вярна и погледът не изразяваше истинските чувства на девойката, той му поддържа като плесница и само с неимоверно усилие на волята се застави да прекоси помещението.

Изправи се пред Ан и се втренчи в нея с надеждата, че погледът му изразява неговата преданост и разкаяние.

– Здравсти – подхвърли. – На пиано ли свириш?

Веднага осъзна, че не е попаднал на най-подходящите думи, за да подхване разговор. Въпросът изобщо не беше остроумен и не му даваше възможност да последва съвета на лорда и да се прояви като неотразим събеседник. Трябваше да действа с повече въображение, за да постигне желанния резултат.

Ан остана безмълвна. Разбира се, можеше да отговори положително, но много по-лесно е, ако свириш на пиано и човекът, когото мразиш от дъното на душата си, те попита дали свириш на пиано, да продължиш да свириш, за да види с очите си с какво се занимаваш. Така и направи, докато Джеф напразно си блъскаше главата за оригинална и остроумна забележка, подходяща за случая. Както можеше да се очаква, разговорът не потръгна.

Диалогът между двамата все още беше в застои, когато се появи госпожа Корк.

Бе тръгнала да търси Джеф, тъй като преди няколко секунди беше срещнала в коридора Лайънел Грийн и той ѝ беше съобщил разтърсващата новина. Като го зърна унило да стърчи до пианото, в очите ѝ се появи онзи зловещ блясък, който бяха видели куп антилопи и жирафи миг преди да преминат в отвъдното.

Поради емоционалното състояние на Лайънел Грийн изложението му беше доста несвързано, ето защо Клариса Корк все още недоумяваше

защо досега е пазил в тайна толкова монументален факт. Все пак успя да схване същината на проблема и когато заговори на Джеф, гласът ѝ приличаше на гърлено ръмжене, което всеки леопард на драго сърце би включил в репертоара си.

– Ти си Джей Джи Милър – заяви с присъщата си прямота, без да губи време за учтивости, чужди на характера ѝ.

Нещо във войнствената ѝ походка, с която се устреми към него, подсказа на Джеф, че незнайно защо чарът му е загубил влиянието си върху господарката на Шипли Хол, затова думите ѝ, макар и силно въздействащи, не го разтърсиха колкото би могло да се очаква. Припомняйки си съвета на лорд Уфнам, той гордо вирна глава и изобрази усмивка, която според него бе изключително подкупваща.

– Това е самата истина. Никога не съм се отричал от името си. Възнамерявах да ви го съобщя най-официално.

– Веднага напусни този дом! – отсече храбрата ловджийка, сетне смръщи чело.

Въпреки че посланието ѝ беше недвусмислено и изречено с необходимата строгост, тя изпита същото странно неудовлетворение, което преди малко бяха почувствали и Ан, и Джеф. Терзаеше я мисълта, че декларацията ѝ е била прекалено банална. Най-силно раздражение предизвикваше необходимостта да се задоволи само с тежки думи. Оправдано е неудовлетворението на жена, която е заплашвала с голи ръце да удуши някой си Джей Джи Милър, накрая да се задоволи само с изгонването му от къщата.

Ала законите на цивилизацията са непреклонни. Поведението, което е общоприето в Африка, в английската провинция Кент предизвиква неодобрително свиване на устни и повдигане на вежди. Жена, която желае да заживее за постоянно в Кент, е изправена пред две възможности: да се въздържа от удушаване на ближните си или да си потърси друго местожителство.

Гордо вдигнатата глава на Джеф клюмна и поведението му претърпя метаморфоза – стана хрисим като хлебарка, която вижда как готвачката посяга към отровния прашец, затова с цялото си поведение се стреми да ѝ покаже, че се разкайва за вината си.

– Гневът ви е основателен – промълви смирено. – Съвсем естествено е след случилото се в съда да ме поканите да напусна дома ви. Навярно е безсмислено да ви убеждавам, че съм разкъсан от угризения на съвестта...

– Влакът за Лондон тръгва след половин час! – сряза го тя.

– ... и че ако знаех за роднинската връзка между вас и Лайънел Грийн, щях да проведа разпита на свидетеля по съвсем различен начин.

– Наредих на иконома да стегне багажа ти!

– Страхувах се, че ще се стигне дотам – промърмори младежът и се обърна към Ан: – Довиждане.

– Сбогом.

– След половин час вече няма да бъда тук.

– Времето лети, все някак половин час ще издържа присъствието ти.

– Но преди да си отида – продължи той и отново подкупващо се усмихна на Клариса Корк, – ще помоля вас, драга госпожо, за една услуга. Ще се подпишете ли на моето копие от книгата „Една жена сред африканската пустош“? Високо цена това произведение, но без вашия автограф сякаш нещо му липсва.

Колкото и велик да е един човек, винаги има слабо място. Ахил е имал своята пета, госпожа Корк имаше своята книга. Всеки желяещ да завърже разговор с храбрата ловджийка само трябваше да заяви, че е купил творбата, излязла изпод перото ѝ. Ще бъде преувеличено да кажем, че думите на Джеф я превърнаха в най-милото и ласкаво създание на земята, но определено я отдалечиха от опасната точка на кипене. Погледът ѝ, изразяващ отвращение, сякаш Джеф беше гъсеница, която тя е открила в чинията с варена царевица, се посмекчи.

Всеки автор тайно скърби, задето няма пряк контакт с читателите. От отчета на нейния издател госпожа Корк бе научила, че двеста и шестима интелигентни мъже и жени са купили „Една жена сред африканската пустош“, но до този момент не беше имала щастието да се озове лице срещу лице с някого от тях. Принудена бе да се задоволи с рецензиите във вестник „Пийбълс Адвъртайзър“, чийто автор определяше творбата ѝ като интересна и добре написана и в литературното приложение на „Таймс“, в което критикът бе по-сдържан и само споменаваше, че книгата се състои от триста и петнайсет страници.

Беше виждала гостите си да напускат Шипли Хол с нейното произведение под мишница, но само след като тя насила им беше напъхала книгите в ръцете, все едно медицинска сестра дава на дете горчиво лекарство, както цветисто се беше изразил лорд Уфнам. Клариса Корк беше пряма и почтена жена, поради което смяташе за неспортсменско да разпространяваш литературното си произведение, като го натрапваш на който ти падне. Бе сторила тъкмо това и я измъчваха угризения на съвестта, сякаш беше застреляла спящ хипопотам.

– Спомняте ли си главата, посветена на приключенията ви е крокодила? – продължи Джеф. – Като я прочетох, останах поразен. Подозирах, че ако видя крокодил да лежи на речния бряг, не ще знам как да реагирам, и се срамувах от невежеството си, тъй като това познание е задължително за всеки млад човек. Наистина ли преплувахте реката и застреляхте влечугото?

– Улучих го право в окоето.

– Това ли е най-уязвимото му място?

– Ако не го улучиш в окоето, спукана ти е работата.

– Ще се постарая да го запомня... Във възторг съм от майсторството, с което сте описали историята на знахаря, погълнал змия.

Госпожа Корк вече не гледаше на кръв, а кокетно се кискаше като млада девойка.

– Изглежда, добре познаваш съдържанието – промърмори доволно.

– Знам го почти наизуст!

– Не може да бъде...

– За мен вашата книга е източник на вдъхновение. След като я прочетох, така закопнях да замина за Африка, че може би ще се отправя към Черния континент направо оттук.

– Аз... – подхвана госпожа Корк, но той я прекъсна:

– Да видим... ще ми бъдат необходими два дни за закупуване на екипировката...

– Аз обмислих...

– Какво ли ще ми трябва? Пушки, летни дрехи, тропически шлем, солидни ботуши, някакъв мехлем против ухапване от леопарди...

– Размислих, господин Милър – най-сетне успя да вземе думата Клариса Корк, – и не намирам причина да напуснеш Шипли Хол. Все още смятам, че поведението ти в съда е било доста странно...

– Държаш се отвратително! Трижди повече съжалявам за непростимото си поведение, откакто дойдох тук – имах възможност да опозная племенника ви и неговото благородство и чарът му ми направиха силно впечатление. Неприятно ще ми бъде да напусна Шипли Хол, като знам, че само след седмица-две с него щяхме да станем най-добрите приятели. Но аз напълно оправдавам гнева ви към мен...

– От сърце те каня да останеш.

– Наистина ли? Благородството ви е ненадминато! Господи, не вярвам на ушите си!

– Госпожице Бенедик, ще наредите ли на Кейкбред да не опакова багажа на господин Милър? – обърна се Клариса към секретарката си.

- Да, госпожо Корк.
- Ще те придружа – предложи Джеф.
- Не си прави труда – с половин уста каза девойката.
- Нищо не ми струва – настоя той.

Когато се озоваха в коридора, Ан се извърна към него и изсъска:

- Престани!
- Какво да престана?
- Да се хилиш самодоволно и да си повтаряш, че си гений.
- Но хрумването ми наистина беше гениално – засегна се Джеф. –

Получих вдъхновение свише.

- Довиждане!
- Почакай половин минута...

Ала девойката вече вървеше към стайката на иконома. Джеф си спомни как Мъртъл Шусмит тичешком беше слязла по стълбището в Холси Билдингс и като гледаше как Ан спринтира към помещенията за прислугата, си помисли, че ако се състезава с бившата му годеница, сто на сто ще излезе победителка.

- Изслушай ме! – извика, предприемайки последен отчаян опит.

Едва ли има нещо по-трудно от това, да излееш сърцето си пред девойка, която препуска пред теб по коридор. Когато се озоваха пред вратата, облицована със зелено сукно, Джеф едва бе подхванал обясненията си, а в мига, когато нахлуха в стайката на лорда и го изтръгнаха от каталептичното му състояние, тъкмо бе на път да развие тезата си.

- Чичо Джордж! – възкликна девойката.

– А? – промърмори лордът и полека-лека се върна към действителността. – О, ти ли си? Какво съвпадение – исках да поговоря с теб и с Джеф. Претърсването на езерото отпада. Наистина пуснах кутията във водата, като предварително я омотах със здраво въженце, но сега си спомних, че още на следващия ден я извадих.

– Чичо Джордж, госпожа Корк нареди да не опаковаш багажа на господин Милър.

- А? Да не го опаковам, така ли?
- Да.
- Значи той остава, а?
- Да.

– Чудесно! – възкликна лордът. – Направо супер, както би се изразила госпожа Молой. Разбрах какво се е случило, скъпа Ан. Застъпила си се за него, нали? Браво, момичето ми.

- Не съм се застъпвала за никого! – тросна се девойката и като

стрела излетя от стаичката, профучавайки покрай Джеф. Той смаяно примигна и изведнъж се досети с какво тя превъзхожда Мъртъл Шусмит – бе по-бърза на старта.

Пъргавината ѝ направи силно впечатление и на лорд Уфнам. Беше виждал момичета да напускат стаи по този начин само през далечната хиляда и деветстотна година. Замислено кимна и отбеляза:

– Още е бясна.

Джеф настръхна от жаргонния израз, но бе принуден да признае, че той най-точно отразява състоянието на нещата.

– Да, още е бясна – съгласи се неохотно.

– Не ѝ е минало, а?

– Така изглежда.

Лордът отново потъна в размисъл, сетне попита:

– А ти целуна ли я отново?

– Не съм.

– Какво чакаш, настигни я и веднага я целуни!

– Няма!

– Възможно е това да наклони везните в твоя полза, млади ми приятелю.

– Изслушайте ме – търпеливо каза младежът. – Вече ви споменах, че тя отказва да разговаря с мен. Сам видяхте, че бяга от мен като дявол от тамян. При тези обстоятелства не съм в състояние да последвам съвета ви.

– Ясно. Искат ли те да миряса, така ли?

– Точно така.

– Винаги ли е толкова пъргава?

– Понякога дори още повече.

Възрастният джентълмен отново се замисли. След продължително мълчание изгърси нещо, което, макар и да не беше свързано с темата на разговора, бе изключително интересно:

– Знаеш ли, че мравките бягат по-бързо, когато времето е топло?

– Мравките ли?

– Именно. При хубаво време тичат по-бързо.

Джеф хвърли убийствен поглед по посока на лорд Уфнам и промълви:

– Прекрасна новина. Благодаря, че ми я съобщихте. А сега предлагам отново да поговорим за племенницата ви.

– Интересуваш се какво да предприемеш спрямо нея, така ли?

– Да. Струва ми се, че попаднах в задънена улица и ви моля за

съвет как да изляза.

– Ндаа, труден въпрос. Какво се случи, когато преди малко хукна след нея?

– Открих я във всекидневната и се опитах да поведе разговор, но тя се престори, че не ме забелязва и продължи да свири на пианото.

– Не думай! Иди ги разбери тези момичета – понякога са много странни.

– Вярно е.

– Познавах едно момиче...

Джеф вдигна ръка:

– Не сега, ако обичате.

– Моля?

– Да отложим спомените за по-късно, съгласен ли сте?

– Исках само да кажа...

– Зная, но моля ви, спестете ми подробностите.

– Когато онази моя позната побеснееше, свиреше на тромбон – изтърси лордът и потъна в мълчание.

Джеф вече знаеше, че щом наставникът му се умълчи, значи размишлява. Реши да стимулира мисловния му процес, извади табакерата си и му предложи цигара. Лорд Уфнам поклати глава:

– Благодаря, но вече не пуша. Отдавна отказах тютюна.

– Защо, да не сте открили, че пречи на растежа ви?

– Нищо подобно. Една вечер приятел, гостуващ в Шипли Хол, ми отправи предизвикателство, като заяви, че нямам воля да се откажа от пушенето. Тъкмо се бяхме разположили удобно в кабинета ми, но аз угасих лулата, която с наслада пуших, прибрах я в шкафа заедно с кутията първокласен тютюн, която току-що бях наченал, и превъртах ключа. Оттогава не съм запалил нито лула, нито цигара.

– Това показва, че имате силна воля.

– Вярно е.

– Навярно приятелят ви се е почувствал много глупаво.

– Тъй беше, момчето ми – съгласи се лордът. – Дааа, тъй си беше...

Изглеждаше така, сякаш отново ще изпадне в транс, но в мига, когато очите му започнаха да се замъгляват, той стреснато подскочи и извика:

– Да му се не види! Джеф!

– Тук съм, милорд.

– Чуй какво ще ти кажа! – възкликна възвръстният господин. Приличаше на пророчица, която всеки миг ще съобщи някакво разтърсващо

предсказание – очевидно нещо бе задвижило на бързи обороти сивото му вещество. – Стигнахме до края на дългия път, момчето ми!

– Не разбирам...

– Веднага ще ти обясня. Като заговорих за тютюн, си спомних, че скрих диамантите на дъното на кутията с тютюна.

– Не може да бъде!

– Вярно е. Няма начин да греша. Всичко изплува пред очите ми, сякаш се е случило вчера.

Джеф скочи на крака. Когато човек чуе радостна новина, не го съдържа на едно място.

– Сигурен ли сте? – попита възбудено.

– Абсолютно! Пъхнах пакетчето с диамантите под проклетия тютюн!

– Браво на вас, че се сетихте.

– Никога не съм се съмнявал, че рано или късно ще си спомня къде съм скрил скъпоценностите!

– След вечеря ще отидем да ги вземем.

– Трябва да бъдем нащрек. Онази Корк все влиза и излиза от кабинета.

– Разбрах, че тази вечер свиква обитателите на Шипли Хол във всекидневната, където ще изнесе лекция за нравите на угубийците.

– Да, зная.

– Теренът ще бъде чист.

– Надявам се.

– И дете ще може да вземе кутията с диамантите.

– Точно така – и десетгодишен малчуган би се справил.

– Дори шестгодишен.

– Четиригодишен! – гръмогласно възкликна лордът, заразен от ентузиазма на младия си приятел. – Фасулска работа, която може да свърши и невръстно дете, стига да е проходило и да може да отключи вратата.

– Имате ли ключ от кабинета?

– Разбира се.

Джеф изпита усещането, че светът около него става все по-красив и светъл.

– В цялата история има още нещо обнадеждаващо – промърмори. – Като вземем диамантите, Ан толкова ще се зарадва, че ще престане да се държи като монах, който е дал обет за мълчание и като професионална спринтьорка.

– Мислиш, че ядът ще ѝ мине, така ли?

– Точно така. Смятам, че веднъж завинаги ще миряса.

– Имаш право, Джеф. Няма начин да не миряса. Три пъти „ура“ за нашето откритие.

На врата се почука и в стаичката влезе Доли Молой.

– Здравей, младежо – подхвърли небрежно, после с усмивка се обърна към лорда: – Здравей, татенце. Останала ли ти е глътчица портвайн за една прежадняла дама?

– Разбира се, разбира се, разбира се – засия той. – Седни, скъпа госпожо, и дай почивка на краката си... – Изкиска се и обясни на Джеф: – И този израз съм го научил от нея. – Забеляза, че младежът е станал, и добави: – Отиваш ли си?

– Да – отвърна Джеф и многозначително изгледа настойника си, сякаш го предупреждаваше: „Внимавай, не се издавай!“.

Лордът му отговори с поглед, който казваше: „Гроб съм!“.

Двайсет и пета глава

Соупи Молой неохотно отказа на съпругата си да я придружи до стаичката на лорд Кейкбред, за да се подкрепят с глътка портвайн преди вечеря. Изобщо не беше въздържател, но знаеше, че алкохолът води до напълняване, а той се гордееше с фигурата си. След като остана сам в стаята, побърза да се настани на креслото, вдигна крака на перваза на прозореца и запали ароматна пура.

Откъм градината, обгърната в мрак, долиташе ветрец, който галеше високото му чело, въздухът беше изгълнен с ароматите на пролетта. Соупи щеше да се чувства на седмото небе, ако идилията му не беше нарушена от Чимп Туист, който му натрапи компанията си, въпреки че вече разполагаше със собствена стая.

Благодарение на дипломатичните ходове на господин Молой различията между съдружниците, възникнали след импулсивните действия на Доли, бяха загладени, но очевидно заглаждането не е било достатъчно. Поведението на Чимп недвусмислено говореше, че не се е примирил с измяната. Още щом влезе в стаята на семейство Молой, той, сякаш бе от онези така презирани от лорд Уфнам герои на Шекспир, шепнешком подхвана монолог за долните предатели, с които дори чакалите не биха желали да общуват. Не цитираше имена, но Соупи веднага се досети когото визира неканеният гост и внезапно установи, че пурата е загубила свойството да успокоява опънатите му нерви.

Изпита неописуемо облекчение, когато вратата се отвори и Доли нахлу в стаята. Цялата сияеше, живите ѝ очи възбудено проблесваха, което наведе Соупи на мисълта, че портвайна на стария Кейкбред сигурно си го бива, щом за толкова кратко време е подобрил настроението на любимата му съпруга. За миг съжали, че така лекомислено бе отказал предложението да участва в тайната алкохолна оргия.

– Изглеждаш въодушевена, миличка – отбеляза кисело.

Мнението му се подкрепяше и от Чимп Туист, който прекъсна монолога си и с неприязън се втрени в Доли. Призляваше му, като гледаше щастието, изписано на лицето на жената, чиито машинации му бяха причинили толкова страдания. Предпочиташе изобщо да не вижда Доли, но ако визуалният контакт с нея бе неизбежен, жадуваше да я наблюдава, когато тя се гърчи от жесток зъбобол или пък току-що е била прегазена от камион.

Като го зърна, първата реакция на госпожа Молой бе като на съпруга ѝ – помисли си, че присъствието му е крайно нежелателно. Копнееше да съобщи голямата новина, предназначена обаче само за слуха на Соупи. Ала след миг ѝ хрумна, че в плана, който се бе зародил в съзнанието ѝ по пътя от обиталището на лорд Уфнам до стаята ѝ, има роля и за господин Туист, ето защо потисна импулсивното си желание да му нареди веднага да напусне.

– Наистина съм въодушевена! – възкликна. – И знаеш ли защо, миличък? Имаш право на три опита да отгатнеш причината.

Изявлението ѝ бе доста лаконично и загадъчно, но като го свързаха с трескавото ѝ състояние, двамата мъже се досетиха, че се е случило нещо от колосално значение. Чимп, който седеше с лакти, подпрени на коленете си, рязко се изправи и се разтрепери като желе. Соупи толкова силно наклони назад стола си, че се просна на пода и удари тила си в ръба на камината.

Но в решаващи мигове като този физическата болка не се забелязва – той дори не потърка удареното място, а втренчи широко ококорените си очи в съпругата си:

– Да не би...

– Точно така, разбрах къде е съкровището!

– Лорд Кейкбред ли ти каза?

– Да, научих новината направо от извора, както се казва.

– Споделил е с теб къде е скрил камъните, така ли?

– Да, беше така любезен да ми каже тази незначителна подробност.

– Много добре.

– Заслужила съм нещо повече от едно „много добре“!

– Идва ми да закрещя така, че целият свят да чуе каква умница е моята малка Доли – прочувствено каза Соупи, надигна се от пода и я притисна до гърдите си. – Миличка, няма втора като теб – знаменита си!

– И аз съм на същото мнение – скромно заяви Доли, извади пудриерата си и заоправя грима си, поразмазан от ласките на брачния ѝ партньор.

Съществува една категория хора, на които им се повдига от гледката на щастливи съпрузи и Чимп Туист принадлежеше именно към нея. С мрачното изражение на заклет ерген той впери поглед в любвеобилно настроените съпрузи – цялото му същество излъчваше неприязън към Соупи, който беше прегърнал жена си през кръста, и към Доли, която бе обронила глава на гърдите на съпруга си.

– Престанете да се лигавите – промърмори кисело.

В течение на няколкото минути, изменили от шеметната поява на Доли, в поведението му беше настъпила драстична промяна. Първоначалната му радост бе заменена от скептицизъм, тъй като интуицията му подсказваше, че това е поредната фалшива тревога. Освен това се страхуваше, че коварната госпожа Молой отново му е заложила капан.

– Значи ти е съобщил къде е скрил камъните, така ли? – попита недоволиво.

– Ти глух ли си? Нали току-що казах точно това!

– Чух какво каза. Навярно... – продължи Чимп и със замах засука мустачките си – навярно ще ни събщиш, че торбичката е в спалнята на лорд Кейкбред и че тъкмо аз трябва да я взема.

Ироничното му подмятане, което отваряше старите рани, разочарова Суупи. Той беше от хората, които предпочитат завинаги да погребат миналото.

– Хубава работа, Чимпи – запротестира с вид на оскърбен херцог. – Така ли се разговаря със стари приятели?

– Само се интересувах каква роля е определила за мен този път любезната мадам Молой.

Обвинението му дълбоко оскърби принципната Доли. Тя затвори пудриерата и злобно изгледа дребния човек:

– Някой ден ще ти дам да се разбереш, Чимп Туист! Така ще те подреда, че цял живот ще ти държи влага!

– Успокой се, миличка – запротестира миролюбивият ѝ съпруг.

– Няма да търпя да ми хитрее, след като трябва на колене да ми благодари!

Упрекът ѝ не попадна на благодатна почва – господин Туист не се изчерви от срам заради черната си неблагодарност, а промърмори:

– Не вярвам, че старецът ти е казал къде са диамантите...

Думите му бяха като отровни стрели, които засегнаха женското самочувствие на Доли. Очите ѝ заблестяха като разпалени въглени и тя възкликна:

– Разбира се, че ми каза! Поне научих най-важното...

Чимп Туист се изсмя и подигравателно повтори последните ѝ две думи. Съмнение загриза душата на Суупи, който по принцип безрезервно вярваше на нежната си половинка.

– Какво означава „Поне научих най-важното“, миличка? – попита нетърпеливо.

– Разбира се, старият перко не ми събщи точно къде е скрил камъните – може да е изкукуригал, но е страхотен хитрец. Набързо ще ви

разкажа какво се случи. Отивам аз в стаичката му и го заварвам да си лафи с русолявия младок, който на минутата се изнизва като връв – сигурно още ми има зъб, задето следобеда го целих с каменна ваза. Лорд Кейкбред ми налива портвайн, пийваме по чашка, обаче междувременно забелязвам, че той се хили като малоумен, затуй подхвърлям: „Май сте в много добро настроение. Да не би някой да ви е оставил голямо наследство?“ А лордът отвръща: „Нещо подобно, драга ми госпожо, нещо подобно.“ После добавя, че имал малко спестени парички от дългогодишната си служба като иконом, обаче много време не можел да си спомни къде ги бил скрил, а сега се бил сетил, че са в кабинета на госпожа Корк. Щял да отиде там веднага щом тя започне лекцията си за ония африкански диваци. Е, господа, какво ще кажете? За мен тази информация е предостатъчна.

Соупи вече не изглеждаше угрижен, а целият засия:

– Сигурно е намеквал за диамантите.

– Разбира се, глупчо. Че за какво друго ще намеква?

Чимп Туист обаче още беше скептично настроен.

– Не каза ли точно къде ги е скрил?

– Слушай, мърморко! – извика Доли, чието търпение вече се изчерпваше. – Ако се интересуваш дали лордът ми е предоставил писмени указания, карта на която е отбелязано скривалището, ловни кучета и куфар, за да прибера плячката, отговорът е отрицателен. Но щом диамантите са някъде в кабинета и Кейкбред ще отиде там след започването на лекцията, смятайте работата за опечена. Соупи, ти ще се спотаиш под прозореца и когато старецът извади съкровището от скривалището, ще се втурнеш в кабинета и ще го сплашиш.

Дори главнокомандващ армия не би могъл да формулира толкова кратко и ясно заповедта си, ала господин Молой озадачено сбърчи чело – недоумяваше защо именно той трябва да бъде на топа на устата.

– Аз ли, скъпа? – попита за всеки случай.

– Да. Ние с Чимп ще имаме други задачи.

Лицето на господин Молой помръкна – и той като Лайънел Грийн мразеше да участва в опасни операции.

– Да го сплаша ли, скъпа?

– Да, миличък.

– С какво?

Доли прекоси стаята и от чекмеджето на бюрото извади пистолет.

– Ето, вземи.

Съругът ѝ се втренчи в смъртоносния предмет – погледът му

изразяваше едновременно ужас и удивление. Взираше се в оръжието така, сякаш бе отровна змия, неочаквано изпълзяла на пътя му.

– Не знаех, че имаш пистолет, мъничката ми.

– Разбира се, че имам, захарче, и не се разделям с него нито за миг. Човек никога не знае кога ще му потрябва оръжие. Хайде, сложи го в джоба си.

Соупи неохотно се подчини, като промърмори, че не обича оръжията, на което практичната Доли отвърна, че от него не се иска да проявява топли чувства към тях, а да ги използва.

– Трябва само да допреш дулото до корема на стария перко – добави тя. – Фасулска работа, нали?

Съпругът ѝ беше принуден да признае, че задачата му наистина е много лесна – коремът на лорд Уфнам беше толкова голям, че представляваше идеална мишена. Ала все още не беше изчерпал възраженията си.

– Какво трябва да кажа? – поинтересува се.

– „Горе ръцете!“, ето какво.

– Не мога.

– Защо?

– Много е банално.

– Тогава само насочи оръжието към него, той ще разбере намека.

– Добре, скъпа – печално промърмори Соупи, който още не можеше да се примири със съдбата си. – Ще изпълня указанията ти, но бих предпочел да ме накараш да му продам акции от някоя компания за петролодобив. Обаче искам да знам какво ще прави Чимп, докато аз върша черната работа.

– Той ще задържи старците във всекидневната, така ще избегнем опасността някой да влезе в кабинета.

Изглежда, Чимп Туист беше по куражлия от господин Молой, защото не се захвана да оспорва плана на Доли, а мигом скочи на крака и протегна ръка:

– Съгласен съм, дай ми пистолет.

– Нямам друг. Да не мислиш, че притежавам оръжеен склад!

– Ама как ще ги задържа, ако не съм въоръжен?

– Дръж ръката си в джоба на самото си, все едно стискаш пистолет. Защо правиш такива физиономии?

Господин Туист правеше такива физиономии, защото планът, очертан от нея, му се струваше несигурен.

– Това искаш от мен, тъй ли?

- Да. Имаш ли някакви възражения?
- Идеята ти е смахната.
- Глупости! Нима се страхуваш от шепа безобидни старци?
- Забравяш, че и онази Корк ще бъде там.
- Само не ми казвай, че те е шубе от една жена.

– Признавам, че изпитвам ужас от нея – заяви Чимп, който бе прекарал само няколко минути в обществото на смелата ловджийка, но тя набързо му беше взела страха. – Да се разберем отсега – щом искаш да се изправя с голи ръце срещу тази жена, от която треперят дори човекоядците, искам по-голям дял от печалбата. Точно така, госпожо – продължи той, без да обръща внимание на ужасения вик на Доли и на болезнения стон, който се изтръгна от гърдите на съпруга ѝ, – подялбата наполовина няма да я бъде. Или ми даваш пистолет, или получавам седемдесет и пет процента от сумата.

Ако госпожа Молой беше нерешителна и слаба жена, щеше да се огъне пред внезапната криза, която заплашваше в последния момент да провали плановете ѝ. Ала тя не беше от хората, които лесно се предават. Замисли се и в стаята настъпи продължителна тишина, нарушавана само от тихите стонове на господин Молой. След минути Доли намери разрешение на проблема.

– Ето какво ще направим – заяви и направи знак на Соупи да млъкне и да не опява на стария си приятел Чимп, задето постъпва толкова подло. – Преди да отидеш във всекидневната, ще заключа госпожата в избата. Надявам се да нямаш повече възражения.

– Как ще го направиш?

– Ще взема ключа от стаичката на лорд Кейкбред.

– По-интересно е как ще накараш госпожата да влезе в избата.

– Ще я излъжа, че икономът се е заключил вътре и вдига врява до Бога. Тя веднага ще хукне да разбере какво става – обясни Доли и се обърна към съпруга си, сякаш безмълвно го подканваше да ѝ ръкопляска, което той стори на драго сърце. Дори Чимп Туист неохотно призна, че плана ѝ си го бива. Като разбра, че няма да се изправи лице срещу лице със страховитата изтребвачка на леопарди, настроението му видимо се подобри.

– Надявам се, че сега всичко ви е ясно – продължи Доли. – Соупи ще държи под око стария Кейкбред ти, драги ми Чимп, ще имаш грижа за откачалките. Аз ще подмамя госпожата в избата и ще я заключа, сетне ще изкарам колата от гаража и ще ви чакам на алеята. Имате ли да кажете още нещо?

Господин Молой възхитено възкликна:

– Миличка, заслужаваш да бъдеш генерал в армията на Съединените щати.

Чимп Туист избърбори:

– Един момент, само един момент!

Съдружниците му стреснато го изгледаха, защото доловиха в тона му зловещата нотка, прозвучала и последния път, когато бе произнесъл същата реплика. Осъзнаха, че той ще изтърси нещо, което ще наруши хармонията на взаимното им сътрудничество.

– Казвай – промърмори господин Молой.

– Сега пък какво искаш? – тросна се Доли.

– Искам да знам какво ще се случи после. Според твоя сценарий Соупи ще вземе диамантите, ти ще чакаш отвън с колата, аз пък ще бъда във всекидневната заедно с откачалките. Как ще разбере, че плячката вече е в ръцете ни? Не ми се ще да се случи така, че да потеглите без мен, а като изминете стотина километра, да се спогледате и да кажете: „Ха, къде е Чимп? Как можахме да го забравим?“.

– Това няма да се случи – заяви Доли.

– Нима?

– Преди да потеглим, ще дам изстрел с пистолета. Ти ще си плюеш на петите и за секунди ще бъдеш при нас. Ясно ли е?

– Да – промърмори Чимп, макар изражението му да подсказваше, че още храни известни съмнения. – Надявам се да не забравиш обещанието си.

– Можеш да се довериш на съпругата ми – с леден тон процеди Соупи.

– Така ли? – подхвърли Чимп и с този неприятен намек напусна стаята на семейство Молой.

Когато вратата се затвори, Доли изсъска:

– Ще се пръсна, ако в скоро време не смачкам фасона на този дребен мръсник. Присъствието му се отразява зле на здравословното ми състояние.

Двайсет и шеста глава

Лекциите на госпожа Корк, единайсетата от които щеше да се проведе тази вечер, бяха сред най-приятните преживявания, предлагани на обитателите на Шипли Хол. Лекторката разполагаше с богат асортимент от теми. Ако една вечер присъстващите непряко ставаха свидетели на брачна церемония на угубийци, то три дни по-късно имаха възможност да се запознаят с изключително интересни подробности за семейния живот на носорозите. По време на лекциите се прожектираха и любителски филми, заснети от храбрата ловджийка, поради което беседите бяха наслада не само за слуха, но и за зрението.

Госпожа Корк изпитваше удовлетворение при мисълта, че доставя радост на ближните си, ето защо я вбесяваше отсъствието на всеки неин питомец, успял незабелязано да се изплъзне от орловия ѝ поглед.

Всъщност това се случваше само от дъжд на вятър, тъй като силата на характера ѝ, позволяваща ѝ да натика в ръцете на всеки срещнат екземпляр от „Една жена сред африканската пустош“, вдъхваше страх на евентуалните дезертъори, но имаше и изключения. Тази вечер бе пример за масово изклинчване. Преди да открие лекцията, Клариса Корк проведе преброяване на присъстващите и с потрес установи липсата на повече от трима души. Отсъстваше господин Молой, съпругата му също я нямаше, а след щателен оглед на публиката тя констатира, че и Джей Джи Милър не е във всекидневната. Незабавно бе извършена проверка на помещенията и като капак на всичко господата Уикс и Хендерсън бяха спипани в стаята на последния да се наливат с уиски и да обсъждат перспективите на състезанията с кучета.

Госпожа Корк не беше от жените, които се примиряват с ударите на съдбата.

– Госпожице Бенедик! – извика нетърпеливо.

– Какво обичате, госпожо Корк?

– Не виждам семейство Молой и господин Милър. Може би още се разхождат в градината. Идете да ги намерите и им кажете, че чакаме само тях, за да започнем.

Ан побърза да изпълни нареждането, а господин Тръмпър, който неотлъчно следваше своята богиня, цъкна с език и отбеляза:

– Смятам, че да закъсняваш, е признак на лошо възпитание.

– Имаш право, приятелю.

– Редно е хората да се явяват в уречения час.

– Така е.

– Аз винаги съм точен.

Госпожа Корк разнежено го изгледа и лицето ѝ се проясни. За стотен път си помисли какво съкровище е верният ѝ обожател. Беше като нейна сянка, по време на лекциите включваше и изключваше осветлението, пръв започваше да ръкопляска, подстрекавайки присъстващите към бурни аплодисменти, следеше чашата на катедрата винаги да е пълна с прясна вода, подаваше ѝ случайно изпуснатата показалка... накратко, всяко нейно желание беше закон за Юстас Тръмпър.

– Незаменим си, драги – заяви тя. – Често си казвам, че без теб нямаше да се справя.

Юстас Тръмпър изпита усещането, че в гърдите му изригва вулкан. Втрешният глас му нашепна, че е настъпил съдбовният момент, в който ще разбере дали мечтата му ще се сбъдне. Условиата за обяснение в любов бяха идеални – двамата стояха в коридора пред всекидневната и нямаше опасност думите му да бъдат чути от питомците на храбрата ловджийка, които чинно седяха по местата си. Освен това, разсъждаваше господин Тръмпър, ако безмълвно обожаваш една жена в продължение на дванайсет години, тя едва ли ще те обвини в прибръзаност, когато най-сетне решиш да ѝ изповядаш чувствата си.

Интуицията му подсказваше, че сега е моментът да подхване разговор на тази щекотлива тема. Изкашля се плахо веднъж-дваж и издаде около половин дузина разнообразни писукания досущ подплашено пиле, но в същия миг дочу приближаващи се стъпки и разбра, че човекът, чиито крака произвеждаха шума, ще се появи след миг.

– Клариса – възкликна прочувствено, – обичам те! Ще се омъжиш ли за мен?

Обяснението му беше максимално кратко и недвусмислено, но преди госпожа Корк да успее да отговори, Доли Молой цъфна пред всекидневната. Именно нейните стъпки бяха принудили господин Тръмпър да претупа надве-натри обяснението в любов, поради което той я изгледа накрито.

– Божке! – задъхано възкликна младата жена. Изглеждаше необичайно възбудена и по всичко личеше, че се е случило нещо потресаващо, което е нарушило спокойствието ѝ. Раздразнението на господин Тръмпър отстъпи място на любопитството.

– Какво се е случило, госпожо Молой? – попита заинтригуван.

За Клариса Корк обаче притеснението на младата жена изглеждаше

съвсем нормално – очевидно внезапно бе разбрала, че е закъсняла за лекцията и е накарала толкова много хора да я чакат.

– Успокойте се, госпожо Молой – каза ѝ любезно, – още не съм започнала.

– Как да се успокоя, като ме е хванало шубето!

– Моля? – накриво я изглежда госпожа Корк, която не одобряваше използването на жаргонни думи.

– Как да не се изплаша, като оная проклета бутилка профуча край главата ми!

– Бутилка ли? Каква бутилка?

Доли се изсмя и на Юстас му се стори, че долавя в гласа ѝ нотки на истерия.

– Май започнах отзад напред – промърмори тя. – Ето какво се случи – тъкмо се бях запътила насам, но ме пресрещна една от прислужниците и ми каза, че нещо му е станало на онзи Кейкбред, обаче не искала да безпокои господарката, та се чудела дали аз няма да успея да го запя.

– Кейкбред... – заплашително повтори Клариса Корк. Напоследък гледаше на ексцентричния си служител с лошо око, както крал Хенри II е гледал на Томас Бекет. Смръщи вежди и видът ѝ беше такъв, сякаш ѝ идва прочувствено да възкликне: „Няма ли кой да ме отърве от този необуздан иконом?“. – Какво е направил сега?

– Нафиркал се е.

– Какво?

– Накъркал се е.

– Не разбирам...

– Отрязал се е. Отцепил се е като мотика... Пфу! – нетърпеливо възкликна Доли като всички свои съотечественици, попаднали в Англия, които се удивляват от мудността на разсъдъка на аборигените. – Напил се е.

– Така ли?

– Пиян е до козирката!

Господин Тръмпър възбудено изписука:

– Сигурна ли сте?

– Дали съм сигурна? – попита Доли и се престори, че обмисля въпроса. – Не, не съм, само предполагам. Възможно е старият чешит да е пълен въздържател. Твърдението ми се обосновава на факта, че той се е затворил в избата, пее неприлични песни и троши бутилки.

– Бутилки ли чупи?

– Определено. Изглежда, вече е натрошил на сол всички освен една, която запрата по мен, когато надникнах през откренатата врата и най-дружелюбно го попитах какво прави. За една бройка не ме улучи, затуй реших да се чупя, докато не съм загинала млада-зелена. Рекох си, че е редно да ти съобщя за поредната шуротия на онзи Кейкбред.

– Правилно! Веднага ще взема необходимите мерки!

– Направо да не повярваш! – пак изписука господин Тръмпър. – По време на вечерята човекът изглеждаше съвсем нормален...

– Грешиш! – прекъсна го Клариса. – Още тогава ми направи впечатление налудничавият му поглед. Няма съмнение, че през целия следобед се е наливал като смок.

Говореше с неодобрение, но в гласа ѝ се прокрадваше нотка на задоволство, дори на облекчение. Присъщо на всеки от нас е да мрази загадките, освен когато са залегнали във фабулата на криминален роман и подлежат на разследване от инспектор Първис и подобни нему частни детективи, ето защо тайнствеността, обгръщаща Кейкбред, създаваше доста главоболия на госпожа Корк. Ала съобщението на Доли най-сетне даваше отговор на мистерията – Кейкбред се бе оказал таен алкохолик. Тя нямаше проблеми с алкохолиците – мнозина от най-близките ѝ приятели в Африка бяха вождове на туземни племена, които до забрава се наливаха с джин.

– В избата е, така ли? – промърмори замислено. – Веднага ще предприема необходимите мерки и ще го укротя.

– Вземи бравичка, че като го знам как беснее... – посъветва я Доли.

Господин Тръмпър отново доказа своята незаменимост в случаите, в които трябва да се свърши нещо. Изтича в гостната и след няколко секунди се върна с ръжена.

– Заповядай, Клариса.

– Благодаря, Юстас.

– Ще те придружа.

– Няма нужда.

– Настоявам – решително заяви той, а Доли обяви, че и тя ще участва в операцията по залавянето на побеснелия иконом.

Процесията премина по ехтящите коридорите, водещи към помещението за прислугата, и се озова през входа на избата. Вратата беше открената, но отвъд нея не се чуваха звуци, свидетелстващи за наличието на пиян иконом.

Госпожа Корк надникна в избата, а Юстас и Доли, които стояха зад

нея, шепнешком заобсъждаха положението.

– Изглежда, Кейкбред се е поуспокоил – отбеляза господин Тръмпър.

– Сигурно изчаква някой да се появи в полезрението му, та да почне да го бомбардира с опасни предмети – прошепна в отговор тя.

Клариса Корк с раздражение установи, че я побиват тръпки. Нервите ѝ бяха от стомана, но зловещата тишина бе в състояние да извади от равновесие и най-хладнокръвния човек. Когато един иконом е добил широка популярност като човек, който чупи бутилки, съвсем естествено е да очакваш от него да прави именно това. Нормално е да се изнервиш, ако той безмълвно се спотайва в мрака.

– Кейкбред! – заповеднически извика безстрашната ловджийка.

Нито звук не наруши тягостната тишина. Навярно икономът дебнеше зад вратата, готов да се нахвърли върху онзи, който дръзне да прекрати заниманията му.

– Може би си е отишъл – обнадеждено промърмори господин Тръмпър.

– Не, още е там – опроверга го Доли. – Виждам как очите му блестят в тъмнината.

Думите ѝ подействаха на госпожа Корк като сигнал за атака. Не ѝ беше присъщо да си губи времето с празни приказки, предпочиташе да действа. Здравно стисна ръжена, широко отвори вратата и заслиза по каменните стъпала, а Юстас Тръмпър се поколеба само за миг и я последва.

Краката му се подкосяваха, крепеше го само мисълта, че никога досега не е постъпвал толкова храбро. Ала едва прекрачи прага, вратата с трясък се затвори след него и ключът се превърта в ключалката.

Междувременно Ан, която бе командирована от господарката на Шипли Хол в градината, за да открие дезертърите, излезе на терасата. Тъкмо се канеше да я прекоси видя, че лампата в кабинета на госпожа Корк свети. Хрумна ѝ, че сигурно е забравила да изключи осветлението, тъй като само преди петнайсет минути бе отишла в кабинета за копие от „Една жена сред африканската пустош“, с откъси от която работодателката ѝ възнамеряваше да онагледя лекцията си.

Смазана от чувството за вина, което изпитват всички, оставящи лампите да светят в безлюдни стаи, тя побърза да отвори остъклената врата и да поправи грешката си, ала откри, че помещението не само не е безлюдно, ами е пренаселено. Първото, което се изпречи пред очите ѝ, беше Джей Джи Милър – най-противният полузащитник на английския

национален отбор по ръгби. Той беше с гръб към нея и окуражаващо подвикваше на нещо, което бюрото закриваше от погледа ѝ. Ан безшумно се приближи и видя, че въпросното нещо са внушителни по размерите си седалищни части е опънат върху тях панталон, които се подават от дълбок шкаф. Сториха ѝ се познати и само след миг интуицията ѝ подсказа, че принадлежат на самия лорд Джордж Уфнам.

Тъй като беше интелигентна девойка, би трябвало да се досети, че ако седалището на чичо ѝ стърчи от шкафове то е, защото той търси скритите диаманти. Но преживелиците от изминалия ден навярно бяха подействали затормозяващо на мисловната ѝ дейност, ето защо гледката я поразя.

– Какво... – подхвана тя, а Джеф подрипна като състезател по висок скок, трениращ за олимпиада. Същевременно се разнесе приглушен звук, който би подсказал на инспектор Първис, че последният представител на рода Уфнам е ударил главата си в горната част на шкафа.

Джеф се завъртя във въздуха и при обръщането си успя да разпознае новия член на малкия им, но сплотен колектив.

– О, здравей – провикна се сърдечно. – Заповядай, идваш тъкмо навреме.

Ан спокойно можеше да се изпъне в цял ръст и безмълвно да го срази с унищожителния си поглед. Ала нито една изгаряща от любопитство девойка не е в състояние да срази с надменно мълчание отрепките на обществото, когато само тези отрепки могат да отговорят на въпросите ѝ.

– Да му се не види, какво правите? – възкликна тя.

Отговорът на Джеф беше лаконичен и конкретен. Когато съобщаваш добри новини, не е необходимо да проявяваш деликатност.

– Намерихме ги!

– Диамантите ли? – ахна Ан.

– Да. Всичко свърши, остана само с ръкопляскане да поздравим чичо Джордж.

Лорд Уфнам се измъкна от шкафа като цирков слон, който заднишком излиза на арената. С едната си ръка разтвиваше ударената си глава, с другата притискаше до гърдите си голяма кутия за тютюн.

– Ето ги, скъпа. Моля те друг път да не проговаряш така внезапно... не и в подобен момент.

Джеф не споделяше мнението му. Продължителният и вълнуващ разговор, който току-що беше провел с любимата девойка, му беше подействал като дъжд на напукана от жегата плодородна почва. В интерес

на истината ненадейната ѝ поява беше накарала косата му да побелее и навярно бе причинила непоправимо увреждане на сърцето му, но ако толкова ѝ се искаше да проговаря внезапно, той нямаше намерение да ѝ пречи. Важното бе, че отново му говореше.

– Да – продължи лордът, – дългото търсене най-сетне приключи. Диамантите са в ръцете ни.

– Тогава горе ръцете! – нареди уверен мъжки глас и господин Мо-лой с решителна стъпка се появи на сцената, предшестван от пистолета.

Двайсет и седма глава

Навярно читателите си спомнят, че като научи каква роля му е отредила мъничката му Доли в операцията по присвояване на диамантите, Соупи Молой изпадна в мрачно настроение. Когато му връчиха пистолета, който сега носеше с увереността на сръчен сервитьор, балансиращ с претоварен поднос, той преbledня като платно, все едно беше докоснал скорпион. Нещастната му физиономия би предизвикала съжалението дори на най-коравосърдечния наблюдател, поради което се налага накратко да обясним как стана така, че сега с такава решителност пристъпи към изпълнението на плана.

Промяната в поведението му се дължеше на предвидливостта и тактичността на съпругата му. Тя не остана сляпа за душевния му смут и щом неканеният Чимп Туист си отиде, побърза да налее на Соупи една след друга две чаши от бутилката с бренди, която беше изпросила от лорд Уфнам и беше скрила в чекмеджето под бельото си, за да ѝ се намира при спешни случаи.

И брендито като портвайна причинява натрупване на излишни килограми, ала господин Молой, който по принцип много държеше да запази стройната си фигура, реши, че поради извънредните обстоятелства може да наруши принудителното си въздържание. Алкохолът като по магия го превърна в нов човек. След като изпи втората чаша, той вече подхвърляше пистолета във въздуха и го хващаше за дулото. Всеки, който наблюдаваше умелото му жонглиране, би си казал, че ако Соупи гаврътне трета чаша от живителната течност, ще затанцува с оръжието върху носа си.

Под влиянието на магическото бренди той безстрашно пристъпи в кабинета. Не се обезкуражи дори когато видя, че вместо един в помещението присъстват трима души и дори си каза, че с голяма компания е по-весело. Не изпитваше и капчица смущение, задето беше извикал: „Горе ръцете“, тъй като според него това беше най-подходящата фраза при така създалото се положение.

След ненадейното му появяване в кабинета се възцари тишина, но не след дълго жаждата за знания на лорд Уфнам надделя и той любопитно попита:

– Защо да си вдигнем ръцете?

Соупи побърза да му осигури желаната информация:

- Защото искам да ми предадеш кутията, която държиш.
- О, не! Не му я давай, скъпи! – сърцераздирателно възкликна Ан.
- Откъде накъде? – изненада се лордът. – Да не съм луд, че да му връча кутия с диаманти!

Господин Молой, който очакваше, че мнимият иконом безпрекословно ще се подчини на заповедта „Горе ръцете“, навярно щеше да остане като гръмнат от отказа му, ако не беше благотворното въздействие на двете брeндита. „Стегни се!“ – сякаш му шепнеха те и Соупи се подчини.

– Ти си съпругът на госпожа Молой, нали? – поинтересува се лордът.

Повечето мъже биха се засрамили от подобно определение, но Соупи се гордееше, когато го наричаха мъж на жена му.

– Именно, братле – отвърна.

– Така и предположих. Когато поднасях вечерята, ти беше с гръб към мен, но забелязах, че темето ти е започнало да оплешивява.

Соупи зяпна от изумление:

– Сериозно ли говориш?

– Абсолютно! Ако не вземеш мерки, кубето ти ще лъсне като корем на жаба. Опитай препаратa „Скалпо“ – много е ефикасен, повярвай ми.

– Непременно! – разпалено възкликна господин Молой. – Благодаря за съвета.

Вдигна ръка да опипа темето си и установи, че държи пистолет. Откритието го подсети, че е пренебрегнал задълженията си. Изчерви се като рак, представяйки си как щеше да го подреди Доли, ако го бе видяла да се отклонява от целта на посещениято си.

– Престани да ме забаламосваш! – извика мъжествено. – Веднага ми дай кутията!

Настойчивостта му раздразни лорда.

– А ти престани да повтаряш едно и също като латерна! Вече ти казах, че моите диаманти са в тази кутия – изрече заплашително.

– Тъкмо затова я искам – намеси се Джеф. – Съжалявам, че не ви казах по-рано, но този човек е измамник.

– Измамник ли? Да не намекваш, че е тук с престъпни намерения?

– Да, нещо подобно. Затова ви предупредих да не споменавате за диамантите пред госпожа Молой.

– Ама и симпатичната женичка ли е измамница?

– Тя е много по-опасна от съпруга си.

– Да му се не види! – разочаровано възкликна лордът.

– Трябва да го обмисля.

– Дай ми кутията! – настоя Соупи, но се оказа, че си е хвърлил думите на вятъра, тъй като възрастният джентълмен вече беше изпаднал в транс.

Настъпи тишина. Господин Молой се питаше как да постъпи оттук нататък, защото Доли не му беше дала указания за действия при непредвидени обстоятелства. Ан неодобрително се взираше в Джеф, който стоеше с вдигнати ръце. Примирението му я изненада и разочарова. Испитваше неприязън към него, но до този момент го мислеше за храбър човек.

– Няма ли да предприемеш нещо? – процеди през зъби.

Ала преди младежът да отговори, лорд Уфнам ненадейно се съжи-ви – очевидно бе, че медитирането е било ползотворно. В очите му проблесваха странни пламъчета, подсказващи наличие на вдъхновение.

– Остави тази работа на мен, млади приятелю – заяви въодушевено.
– Току-що си спомних нещо подходящо за случая.

Приблужи се до Соупи, заплашително вдигна кутията и възкликна:

– Хвърли оръжието! Та ти дори не умееш да държиш пистолет! Няма да дръпнеш спусъка!

– Защо? – недоумяващо попита господин Молой.

Лорд Уфнам се обърна към Джеф и разочаровано промърмори:

– Шантава работа! Не ми повярва! В една пиеса, която гледах в Ню Йорк, главният герой каза същите реплики на злодея с пистолета, при което злодеят хвърли оръжието и избухна в сълзи. Може би не съм налудкал подходящата интонация.

– Бяхте великолепен – увери го Джеф, – но се съмнявам, че ще убедите господина да се откаже от намеренията си. Извинете ме за момент.

Той внезапно се хвърли към нищо неподозиращия Соупи и се вкопчи в него. Господин Молой не успя да отскочи встрани, залитна и падна. Пистолетът изгърмя, сетне в кабинета настъпи тишина, нарушавана само от ръмженето на двамата мъже, които се боричкаха на пода.

Гледката накара кръвта във вените на лорд Уфнам да закипи и той изпръхтя като боен кон. Въпреки че бяха изминали дълги години от времето, когато се беше търкалял по подове, вкопчен в съперника си, спомените все още бяха живи в паметта му и той изгаряше от желание да се включи в мелето.

Размаха юмрук и заплашително засумтя, ала изведнъж установи, че кутията за тютюн затруднява движенията му. Човек не може пълноценно да участва в ръкопашен бой, ако ръцете му са заети. Озърна се за

безопасно място, на което за една-две минути да остави кутията, забеляза до себе си ефирно женско създание и побърза да се възползва от услугите му:

– Подръж за малко туй чудо, скъпа!

Едва след като се освободи от предмета, затрудняващ движенията му, забеляза, че помощничката му не е Ан, а екссимпатичната госпожа Молай.

Изстрелът беше накарал Доли да дотича в кабинета. След като заключи в избата госпожа Корк и верния ѝ обожател, тя побърза да изкара от гаража двуместната кола на домакинята и седна зад волана с намерението да изчака съпруга си. Ала изстрели, разнасящи се сред нощната тъма, променят всичко. Чуеше ли изстрел, инспектор Първис стремително се впускаше в бяг, а сега звукът оказа същото въздействие и на Доли.

Долови в звука нещо зловещо, което ѝ подсказа, че Соупи е изпаднал в беда, ето защо като любяща съпруга побърза да му се притече на помощ. Нахълта в кабинета и от пръв поглед разбра, че се е появила съвсем-съвсем навреме.

В момента, когато нежната му половинка пристигна с гръм и трясък, той беше успял да се изтръгне от хватката на противника си и да се изправи на крака, но състоянието му беше плачевно. Търговията с акции от несъществуващи нефтени полета е доходна, но не спомага за развиването на мускули и само благодарение на двете брендите Соупи бе съумял да окаже достойна съпротива. Сега обаче имаше вид на човек, който ще рухне при следващата атака на противника си.

По всичко личеше, че въпросната атака няма да закъснее. Джеф също се беше изправил и замахваше, за да нанесе съкрушителен удар, ето защо без никакво колебание Доли стори онова, което ѝ подсказа изобретателното ѝ съзнание – здраво стисна тежката кутия и я стовари върху главата на младежа.

Кутията беше изработена от камък и бе украсена с герба на един от колежите в Кеймбридж. Лорд Уфнам я беше купил по време на първата година от следването си и фактът, че още беше здрава и читава, говореше за солидната ѝ изработка.

От своя страна Доли, която изглеждаше нежна и ефирна, притежаваше неподозирана сила и точен мерник. Достатъчен беше само един удар по кратуната на Джеф, както би се изразил таксиметровият шофьор Ърнест Пенифадър. Младежът забели очи, краката му се подкосиха и той се строполи на пода като чувал с картофи.

Ан нададе отчаян писък и се хвърли върху тленните му останки.

– Джеф! – изкрещя сърцераздирателно. – О, скъпи ми Джеф!

Навярно реакцията ѝ би се сторила странна на всеки, който бе чул хулите ѝ по адрес на последния. Много по-логично беше да извика: „Браво!“ и да изръкопляска. Ала всеки психолог ще потвърди, че в мигове на смъртна опасност жените са склонни коренно да променят възгледите си.

Една девойка може да изпитва ненавист към полузащитника, който я притиска в прегръдките си наред алеята с рододендрони, но зърне ли същия полузащитник да лежи в локва от собствената си кръв, след като е бил ударен по главата с тежка кутия за тютюн, омразата ѝ се превръща в съжаление, съжалението – в опрощение, а опрощението – в любов.

В интерес на истината Джеф не лежеше в локва от собствената си кръв, тъй като релефният герб на лорд Уфнамовата Алма Матер беше причинил само повърхностна рана, но все пак кръвта беше достатъчно, за да накара Ан да разбере, че го обича, че винаги ще го обича и че той изобщо не е отрепка на обществото, а най-великолепният представител на човешкия род.

– О, Джеф! – изстена тя.

– Името му е Уолтър – обади се лорд Уфнам, който въпреки напрегнатата ситуация не се стърпя да я поправи, защото мразеше неточностите. След миг обаче възкликна: – Грешката е моя, момичето ми! Още малко подобни емоции и ще забравя собственото си име.

Извърна се, с укор изгледа Доли, която се беше навела да вземе пистолета, и ѝ подвикна:

– Хей!

Ала тя не го чу, защото бързаше да се погрижи за съпруга си, който беше приседнал на ръба на бюрото и полека-лека идваше на себе си.

– Добре ли си, скъпи?

– След секунда ще бъда окей, миличка.

– Така те искам! Ти си истински герой. Взе ли диамантите?

– В кутията са.

– В кутията ли?

– Да. С ушите си чух дъртият перко да казва, че ги е скрил в кутията за тютюн.

– Ако изразът „дърт перко“ се отнася за мен – засегна се лорд Уфнам, – аз пък ще ти кажа, мазнико, че...

Доли вдигна ръка:

– Почакай, татенце. След секунда ще ти обърна внимание. – Отново се извърна към Соупи и напрегнато заговори: – Миличък, тичай да

включиш двигателя на автомобила – трябва да изчезнем, преди Чимп да ни се натресе. Колата е на алеята пред къщата... Хайде, побързай, вземи и кутията!

– Добре, сладурче – покорно каза господин Молой и се изпари.

– Сега цялата съм слух, татенце – делово заяви Доли. – Какво те мъчи?

Лордът втрещено я зяпна:

– Какво ме мъчи ли? Имаш ли представа, че цялото ми богатство е в кутията, която твоят проклет съпруг отнесе?

– Истината ли казваш?

– Да, вътре е цялото ми богатство!

Младата жена прехапа устни – изглеждаше искрено разтревожена.

– Дааа, влизам ти в положението – каза най-накрая. – Неприятно ми е да те докарам до просяшка тояга, татенце, защото си добро приятелче. Ето какво ще направим – ще получиш двайсет и пет процента от сумата.

Ан вдигна глава. Лицето ѝ беше изкривено от мъка.

– Страхувам се, че той е мъртъв – прошепна.

– Как не! – присмехулно подхвърли Доли.

– Не ни прекъсвай, скъпа Ан! – сприхаво възкликна лордът. – Обсъждаме важни делови въпроси. – Отново извърна взор към госпожа Молой и продължи: – Докъде бяхме стигнали, миличка?

– Казах, че ще ти отпусна двайсет и пет процента от общата сума. И да ти е ясно, че правя голям компромис – за друго нямаше да си давам зор. Не знам как ми се откъснаха от сърцето толкова много пари... Запомни, че предложението не е окончателно – всичко зависи от това, дали ще успеем да лишим Чимп от неговия дял. Какво ще кажеш, татенце? И не му мисли много, че бързам.

Лордът се задъха така, сякаш всеки миг ще получи апоплексия. Видно беше, че не е във възторг от щедрото предложение.

– Двайсет и пет процента! – изхърка задавено. – Знаеш ли, че и наследството на моята племенница е в тази кутия?

– Не думай! Как така?

– В качеството на неин настойник управлявам попечителския ѝ фонд. Вместо чрез инвестиции да увеличи наследството на горката Ан, аз я оставих без пукната пара. Трябва да възстановя сумата... и знаеш ли как? Налага се да се жертвам и да се ожена за госпожа Корк.

Доли, която само допреди миг изглеждаше затормозена от мисълта, че ще загуби толкова голяма сума, облекчено се усмихна:

– Татенце, защо по-рано не изплю камъчето, че с госпожата сте

толкова гъсти? Сега разбирам, че не е трябвало толкова да се притеснявам. Щом ще се жениш за мадам Корк, няма да се кахъря за теб – тя е въшлива с мангизи. Няма да усетиш липсата на нищожната сума, която ние със Соупи ще получим при продажбата на диамантите. Слушай какво ще ти кажа, татенце. Мадам е в избата. Ето ти ключа, но не я пускай да излезе, докато не обещае да се омъжи за теб. Дано ти излезе късметът! Сбогом, драги, нямам време за повече приказки – добави тя и се изпари.

В продължение на няколко секунди лордът не помръдна. Погледът му бе прикован в ключа, който машинално стискаше в шепата си. Като в просъница чу как племенницата му радостно възкликва, че някой не е мъртъв, но съзнанието му беше парализирано от една-едничка ужасяваща мисъл – че до края на живота си е обречен да бъде съпруг на госпожа Корк. Необходимо му беше малко време и огромно усилие на волята, за да направи фаталната крачка и да се обвърже с нея.

След гореспоменатите няколко секунди той рязко се извърна и тръгна към вратата. Пристъпваше бавно, но с гордо вдигната глава, като аристократ от времето на Френската революция, който се изкачва на ешафода.

В този момент отвън се чу ръмженето на двигател и шум от кола, набираща скорост по алеята.

За броени секунди Доли се озова пред гаража. Когато пожелаеше, и тя бе пъргавелка, като Мъртъл Шусмит и Ан Бенедик.

Докато тичаше към колата, чиито задни светлини проблесваха в мрака като червени очи, тя преливаше от щастие и дори не й минаваше през ума, че много хубаво не е на хубаво. Предчувствието, че нещата не се развиват според предвижданията ѝ, я обзе едва когато се приближи до автомобила и установи присъствието не само на съпруга си, ами и на подлия плъх Чимп Туист.

– О, и ти ли си тук... – промърмори с нескрито разочарование.

За разлика от нея господин Туист беше в прекрасно настроение. Изстрелът приятно го бе изненадал – до този момент беше почти сигурен, че Доли ще забрави тази точка от плана.

– Бива си те, момичето ми! – възкликна той. – Да тръгваме.

Доли още се мъчеше да преглътне нежеланото му присъствие.

– Какво направи с откачалките?

– Заклучих ги във всекидневната. А ти справи ли се с мадам Корк?

Внезапно вдъхновение осени госпожа Молой.

– Тя е в избата – отвърна, сетне театрално се облещи и нададе вик.

Взираше се в нещо зад Чимп. – Майчице! – възкликна задавено. – Как е успяла да се измъкне? Идва към нас!

– Къде е? – стресна се господин Туист и рязко се извърна.

– Ето я! – тросна се Доли и го цапардоса по главата с приклада на оръжието.

Малкият пистолет и тежката кутия с герба на Тринити Хол в Кеймбридж са несравними като средства за халосване на хора по тила. Докато Джеф се бе строполил на пода както чувал с картофи, Чимп Туист само се олюля.

Но дори олюляването отнема няколко секунди, които са напълно достатъчни за една предприемчива жена да натика съпруга си в двуместна кола, да седне зад волана и да потегли с пълна газ.

Господин Молой, чиято роля бе сведена до тази на страничен наблюдател, с възхищение отбеляза:

– Тази вечер мерникът ти е безпогрешен, малката ми!

– Въпрос на тренинг, драги. Следващия път ще бъда още по-добра – скромно отбеляза Доли, сетне потъна в мълчание и прикова поглед в пътното платно.

Двайсет и осма глава

Олюлявайки се, Джеф се изправи на крака и се облегна на бюрото, зад което седеше госпожа Корк, когато диктуваше на секретарката си вълнуващите си впечатления от живота на слоновете. Допирът до масивното бюро поддържа успокояващо на младежа – солидната мебел сякаш беше доказателство, че той не сънува, а тъкмо по този въпрос Джеф хранеше известни съмнения. Невъзможно е да те халосат по тила с тежка кутия за тютюн и това да не се отрази на мисловния ти процес, поради което на младежа му се струваше, че някои аспекти от преживяването му са били халюцинации, предизвикани от делириум.

Ан беше приседнала на страничната облегалка на креслото и разнежено се вираше в Джеф като майка, чийто първороден син се е съвзел след тежко заболяване. И тя имаше усещането, че събитията, разиграли се през последния четвърт час, са някак нереални, но в едно беше напълно сигурна – че е влюбена в този човек.

– Как се чувстваш? – попита го загрижено.

Джеф прокара длан по челото си и отговори:

– Още съм зашеметен.

– Искате ли питане – след такъв удар всеки на твоето място ще бъде зашеметен.

– Никога през живота си не съм бил толкова изненадан...

– Когато госпожа Молой те удари с кутията ли?

– Не, когато дойдох на себе си и установих, че ме целувах.

– Нима?

– Кажете ми, че наистина ме целувахте, че не е било само прекрасен сън!

– Вярно е. Целувах те, защото реших, че си мъртъв.

Джеф се поколеба. Знаеше, че от този момент нататък трябва внимателно да следи отговорите ѝ, все едно навлиза сред подвижни пясъци.

– Нима трябва да съм мъртъв, за да ме целунеш?

– Съвсем не. Предпочитам да е обратното.

Мъглата в съзнанието на Джеф още не се беше напълно разсеяла.

– Нещо не се връзва – промърмори той.

– Какво те учудва?

– Само преди час ти се държеше с мен така, сякаш ме мразиш до смърт.

– Именно.

– Но сега...

– Прави ти впечатление, че съм променила поведението си, така ли?

– Наистина ли изпитваш топли чувства към мен?

– И то много топли.

Той отново се поколеба – осъзнаваше, че щастието му зависи от това, какъв ще бъде отговорът на следващия му въпрос:

– Да не би случайно да ме... обичаш?

– Да.

– Изумително! Не вярвам на ушите си!

– Аз също бях изненадана. Осъзнах какво чувствам към теб, едва когато госпожа Молой те фрасна с кутията.

Въпреки че главата на Джеф още бучеше от удара, сърцето му преливаше от радост.

– Благословена да е госпожа Молой! – извика възторжено. – Три пъти „ура“ за тази прекрасна жена.

След като най-сетне се убеди, че не халюцинира, той грабна Ан в прегръдките си и в кабинета временно настъпи тишина. След няколко секунди Джеф отново проговори:

– Сигурен съм, че сънувам. Не вярвам, че всичко това се случва в действителност. Не, не съм толкова лековерен. Знам, че ще се събудя и ще се озова обратно в ледниковия период, а ти ще възкликнеш: „Нима?“, с онзи смразяващ тон. Питам се дали осъзнаваш как въздейства леденото ти възклицание на човек, който се е озовал на Северния полюс без топло бельо.

– Бедничкият ми! – разкайно промълви Ан. – Много ли бях високомерна?

– Клеопатра би могла да изкара задочен курс по високомерие, ползвайки написан от теб учебник.

– Моля те да ми простиш. Истината е, че понякога не осъзнавам какво правя... но и ти си го заслужаваше.

– Ако възнамеряваш да ме смразяваш до мозъка на костите всеки път, когато си го заслужавам, бъдещето ми изглежда доста нерадостно.

– Не, не, никога повече няма да се случи! Каквото и да сториш, ще си кажа: „Типично е за глупчото Джеф. Не го прави нарочно, освен това притежава някои положителни качества, а най-важното е, че го обичам.“ Е, какво ще кажеш?

– Бива. Вярвам, че ни очаква спокоен и щастлив семеен живот...

Между другото, знаеш ли, че едва не ме загуби?

– Не думай! Да не намекваш, че си щял да се влюбиш в друго момиче?

– Господи, как ти хрумна? Никога не бих се влюбил в друго момиче, след като вече съм те виждал! Става въпрос за нещо съвсем друго – ако смразяващото ти отношение към мен бе продължило още малко, щях да се превърна в буца лед като онзи човек, за когото писаха във всички вестници. Но ти едва ли си спомняш този случай – ако съдим по чичо ти Джордж, загубата на паметта е семейна черта.

– Колкото ѝ да ти е чудно, този път паметта не ми изневери – иронично подхвърли тя. – Между другото, навярно знаеш, че семейство Молой офейкаха с диамантите.

– Така ли? Това ме подсеща да попитам къде е чичо ти.

– Нямам представа. Знам само, че излезе навън.

– Може би е намислил да хване скакалец, за да измери температурата на въздуха... Но да се върна на думата си – ако беше продължила да се държиш смразяващо с мен, щях да бъда като онзи човек, за когото писаха вестниците. Санбернарските кучета го открили да лежи в снега бездиханен и красив. И аз щях да приличам на него.

– Нямаше да бъдеш красив.

– Мислиш ли?

– Убедена съм и благодаря на Бога, че не приличаш на филмов актьор! До гуша ми е дошло от красавци. Мисля, че си симпатичен и с открито лице, нищо повече.

– Може би мнението ти е обективно, въпреки че тъкмо сега не ме виждаш в най-добрата ми светлина. Всеки мъж, който е бил улучен с тежка кутия като досадна муха, губи от чара си. Все пак схващам за какво намекваш. Горките момичета – от малки мечтаят да се омъжат за принца от приказките, а накрая трябва да се примирят със симпатяги като мен.

– Не съжалявам.

– Никак ли?

– Ни най-малко!

– Ан! – прочувствено възкликна Джеф. – Щеше да се смаеш, ако знаеше, че си истински ангел! – добави и я притисна до гърдите си така, че прегръдката му би задоволила дори строгите критерии на лорд Уфнам. След известно време Ан напусна обятията му, въздъхна и замислено промълви:

– Знаеш ли, животът е много несправедлив.

Младежът беше на противоположното мнение и побърза да го изрази:

– Не е вярно! Да не съм те чул да го обиждаш! Животът е прекрасен... Какво те направи такава песимистка?

– Вече ти казах, че двамата Молой задигнаха семейното богатство.

– Какво от това?

– Жалко е, не мислиш ли?

– Не те разбирам – озадачено промърмори той. – Твърдиш, че ме обичаш... нали не се отмяташ от думите си?

– Не, в никакъв случай.

– Ще се омъжиш ли за мен?

– Да.

– Не ти ли стигат тези доказателства, че животът е прекрасен? Да не мислиш, че ще взема да се тръшкам само защото двама мошеници са задигнали няколко диаманта!

– Все пак наистина е жалко. Навярно щеше да ти бъде приятно, ако съпругата ти има зестра.

– Знаеш ли какво означава тази дума?

– Разбира се, въпреки че е доста старомодна.

– Смайваш ме с познанията си, скъпа!

– Е, какво ще кажеш?

– Питаш ме дали щях да се зарадвам на зестрата ти, така ли? Пет пари не давам за твоята зестра! Спомняш ли си какво е казал поетът? „Дори да е бедна като мишка църковна, непокварената и мила английска девойка и за краля съпруга е достойна.“

– Не беше зле непорочната и мила английска девойка да има нещичко в банката – печално отбеляза Ан. – Искрено обичам негова милост лорд Уфнам, но с най-голямо удоволствие бих го фраснала по главата с кутията за тютюн.

– Е, сега ти е паднало, защото го виждам да се задава. Сигурно е скътал някъде още една кутия, та ще може да ти услужи с нея.

По принцип лорд Уфнам се движеше тромаво и погледът му почти винаги беше безжизнен, но на Джеф му се стори, че сега стъпките му са още по-тежки, а очите му – далеч по-изцъклени. Приличаше на човек, който се връща от погребение на най-добрия си приятел, само дето лицето му беше покрито с въглищен прах, какъвто не се среща на подобни церемонии.

С типичната женска непрозорливост Ан забеляза само изцапаното му лице, но не и доказателствата за разбитото му сърце.

– Скъпи ми чичо, какво е станало с лицето ти?

Погледът на лорд Уфнам загуби безжизнеността си и очите му проблеснаха като разпалени въгленчета. Очевидно някакъв спомен не му даваше покой.

– По-скоро трябва да попиташ кой ме подреди така! Допреди минути онзи нещастник Тръмпър ме замеряше с буци въглища.

– Въглища ли?

– Идеални са за целта – побърза да обясни Джеф. – Ако имаш точен мерник, буците въглища са като гранати. Защо е предприел тези отчаяни мерки? – обърна се той към лорда. – Даде ли ви някакво задоволително обяснение?

– Побесня, когато налетях да целуна госпожа Корк.

Усещането, че сънува нелеп кошмар, което през цялата вечер не бе напуснало Ан, сега се задълбочи.

– Боже мой, защо ти е да я целуваш? – възкликна тя.

– Предложих ѝ да се омъжи за мен.

– Съвсем естествено е било да я целуне – намеси се Джеф. – Първото, което правиш, когато предложиш брак някому, е да го целунеш. Спомни си какво се случи и с нас преди малко. Ако не ме беше целунала, нямаше да се предам. И без това се двоумях как да постъпя.

Девојката смразяващо го изгледа:

– Не знам дали знаеш, драги ми Джей Джи Милър, но те грози опасност да се върнеш в ледниковия период!

– Не ме е грижа! Вече не съм онзи жалък страхливец, който преди няколко часа се гърчеше под погледа ти. Нямах представа какъв кураж добих, като разбрах, че ще се оженим. Готов съм да се опълча срещу теб! – Той се обърна към лорда: – Не ни обръщайте внимание – влюбените понякога се спрекват. С вашата племенница се сгодихме.

– Да му се не види! Вярно ли е?

– Да. А като ви гледам, нещо ми подсказва, че вие не сте сгоден. Не можахте ли да свалите Корк? Къде сгрешихте?

– Всичко тръгна наопаки от самото начало. Отключих вратата на избата, а когато мадам Корк изскочи навън, я сграбчих в прегръдките си и я целунах.

– Съобщихте ли ѝ, че сте лорд Уфнам?

– А? Не... Защо, трябваше ли?

– Сигурно ѝ се е сторило странно, че икономът налита да я целува.

– Да му се не види! Изобщо не ми мина през ума! – Лорд Уфнам мъдро кимна като човек, който най-сетне е прозрял истината. – Сигурно

затова ми каза, че съм пиян и ме посъветва да си легна.

– Сигурно.

– Всъщност дори да ѝ се бях представил най-официално, пак нямаше да излезе нищо, защото още в избата госпожата беше приела предложението на Тръмпър да се омъжи за него. Затова и проклетият дребосък ме замерваше с буци въглища. Най-лошото е, че госпожата ме уволни и ме предупреди още утре сутринта да напусна имението. Слава Богу, че ще получа едномесечна заплата, задето ме изхвърлят без предупреждение. Парите ще ми дойдат добре, защото трябва да си търся и жилище...

– Ще делим наполовина, съдружничко – прекъсна го Ан. – Но нали според договора госпожата няма право да те уволни?

– Това ми напомня за човека, когото вкарали в затвора. Когато един негов приятел отишъл да го посети и го попитал защо е зад решетките, а нашият човек му съобщил причината, приятелят възкликнал: „Да му се не види, невъзможно е да те осъдят заради това!“ „Зная, че не могат – отвърнал затворникът, – но ме осъдиха.“ Мадам Корк заяви, че пет пари не дава, ако милион клаузи в милион договори гласят, че няма право да ме уволни, а накрая добави: „Ако онзи Уфнам реши да ме съди, готова съм да отстоявам правата си пред камарата на лордовете!“ Честно да си призная, едва ли ще се стигне до съд – неприятностите и разходите са прекалено големи.

Ан, която търсеше възможност да прекрати диалога Уфнам-Милър, побърза да се възползва от настъпилото мълчание.

– Горкичката Ан! – възкликна. – Бедното, нещастно момиче! Какво ли бъдеще очаква тази мила и невинна девойка, след като съпругът ѝ е умопобъркан, а чичо ѝ дърдори каквото му дойде наум? Джеф!

– Кажи, съкровище.

– Бъди така добър да ми обясниш какво става.

– С най-голямо удоволствие, единствена моя. Пред теб стои най-чистият човек, когото познавам... – Той замълча за миг и смутено избърбори: – Всъщност предвид обстоятелствата май не избрах най-подходящото сравнение... Важното е, че този човек е герой. Според мен е кръстоска между благороден рицар и бойскаут. Възнамеряваше да се жертва и да се ожени за госпожа Корк, за да възстанови сумата, която ти се полага по наследство.

– Чичо Джоордж! – развълнувано възкликна девойката.

– Само изпълнявам дълга си, миличка – скромно заяви лордът. – Нали знаеш, *noblesse oblige*.

Изглеждаше толкова самодоволен, че Джеф съжали, задето го е

издигнал на пиедестал. С горчивина си помисли, че много често похвалите водят до главозамайване на онзи, към когото са отправени, и реши да поправи грешката си.

– Не стойте като мъченик, когото са завързали на кладата – обърна се към лорда. – Саможертвата ви щеше да бъде излишна, ако имахте повече мозък от едно пиле.

– Май попрекали, приятелю – засегна се възрастният джентълмен.

Ан побърза да го подкрепи:

– Този Милър започна да се самозабравя. Прави ми впечатление, че е прекалено високомерен и самонадеян, тъкмо от типа хора, които са ми най-противни.

– Отказвам да си взема думите назад! – запъна се Джеф. – Държа на мнението си, че чичо ти има по-малко мозък от пиле. Защо старият кухавелник не е занесъл диамантите в банката?

– Нима току-що дръзна да наречеш чичо ми „стар кухавелник“?

– Да!

– Крайно време беше някой да му каже истината в очите – изръкопляска Ан. – Разбира се, той няма доверие на банковата институция.

– Зная. Още при запознанството ни сподели мнението си с мен.

– Естествено е, като не се доверяваш на банките, да не им поверяваш за съхранение торбичка с диаманти.

– Май е за предпочитане скъпоценните камъни да се съхраняват в банков сейф, отколкото да попаднат в ръцете на семейство Молой.

– Имаш право – въздъхна девойката.

Междувременно лорд Уфнам отново се беше самовглъбил и потрепването на гъстите му вежди подсказваше, че мозъкът му работи на бързи обороти. След няколко секунди излезе от транса и нададе вик, който стресна двамата влюбени:

– Почакайте! Усещам как някакъв спомен нахлува в главата ми... Джеф!

– Кажете, милорд.

– Повтаряй думата „банка“, скъпи приятелю.

– Банка ли? Добре, щом се налага... Банка... банка... банка... Докога да повтарям?

– Ще ви издам една тайна – каза лордът. – Вече съм почти сигурен, че диамантите не са в кутията с тютюна. Не са и в езерото, въпреки че думата ми навява странни асоциации и фигурира в дневника ми на страницата с дата четвърти април.

– На пети април ти катастрофира! – извика Ан.

– Точно затова думата ми се струва знаменателна. Оставете ме да помисля още малко...

Очите му отново се изцъклиха, а влюбените зашепнаха, за да не го смушават.

– Обичам те – каза Джеф.

– Повтори го, това е музика за слуха ми – прошепна в отговор Ан.

– Никога няма да обичам друга жена, както обичам теб!

– Браво, продължавай в същия дух!

– Знаеш ли, че мравките тичат по-бързо, когато времето е топло?

– Не думай! По-бързо от кого?

– От мравките, които се движат по-бавно при студено време.

– Нали не ме баламосваш?

– Не, разбира се. Научих го от чичо ти, който е най-големият капацитет в тази област. Изглежда, че през горещите летни дни мравките буквално спринтират. Мислех, че ще ти бъде интересно да узнаеш този факт... О, за малко да забравя – обичам те!

Лорд Уфнам се надигна от стола. Целият сияеше, а задоволството сякаш се излъчваше от всяка пора на широкото му лице. Дори ушите му, като че ли вибрираха от едва съдържано въодушевление.

– Знаех си, че рано или късно ще изплува в паметта ми – гордо заяви той. – Никога не забравям нещо завинаги – необходими са ми само спокойствие и малко време за размисъл. Спомних си къде са диамантите.

– Така ли? – възторжено извика Джеф.

– В коя банка са? – попита Ан.

– Закопах ги под статуята на голото момченце с издутото коремче, която се намира на отсрещния бряг⁸ на езерото – отвърна лордът. – Спомням си го, сякаш се е случило преди няколко минути. Разхождах се по брега и случайно носех лопатка, тъй като бях плевил градината. Внезапно ми хрумна, че ако изкопая дупка, това ще бъде идеалното скривалище за диамантите. Ей сега ще отида да ги взема.

Той тромаво се изнесе през остъклената врата, а двамата влюбени недоверчиво се спогледаха. Ан първа наруши мълчанието:

– Мислиш ли, че наистина ги е закопал на брега на езерото?

– Изобщо не се надявай – поклати глава Джеф.

– Голям песимист си.

– Не, просто съм реалист. За нищо на света не можеш да ме

8. Непреводима игра на думи – bank (англ.) означава и банка, и бряг. – Б.пр.

убедиш, че чичо ти е избрал за хранилище на диамантите такова безопасно място като брега на езерото. Да погледнем истината в очите – това е поредната фалшива тревога. Предлагам трезво да обмислим бъдещето си, вместо да фантазираме за някакви си скъпоценности.

– Но те са моята зестра!

– Не вярвай в химери, скъпа!

– Знам, че надеждите ми са неоправдани, но толкова ми се иска да ти донеса някаква зестра.

– Престани да повтаряш едно и също! Не ми трябва проклетата ти зестра! Джеф Милър от Холси Корт е способен да издържа съпругата си... без излишен лукс, разбира се. Отначало ще живеем доста скромно. Ти ще готвиш, аз ще мия съдовете. Не, няма! Чичо ти ще ги мие. Разбира се, той ще живее с нас. Глупаво е да съжителстваме с опитен иконом и да не го впрегнем в работа. Ето как ще разпределим домакинските задължения – ти ще готвиш, а негова светлост ще мие съдовете, ще ни сервира, ще отваря, когато се позвъни на входната врата, ще пазарува, ще почиства сребърните прибори...

– Кои сребърни прибори?

– Например малката купа, която спечелих при едно училищно състезание.

– А ти какво ще правиш?

– Ще се изтягам на канапето, ще пуша лулата си и ще отпивам от чашата с портвайн – накратко казано, ще упражнявам надзор.

– Я виж ти! Много трудна работа си избрал!

Откъм терасата се дочуха тежки стъпки – лорд Уфнам се завръща-ше у дома като уморен ловец. За миг застана на прага на остъклената врата, сякаш безмълвно благославяше влюбените, при което масивната му фигура се очерта на фона на нощното небе, сетне пристъпи в кабинета.

– Погледнете! – заяви победоносно. – Винаги съм твърдял, че рано или късно ще ги намеря.

Сетне с небрежен жест изсипа на бюрото искрящите камъни.

На трийсетина километра от мястото на щастливото събитие Доли зави по един страничен път, изключи двигателя и нареди на Соупи да й подаде кутията, за да се порадва на съдържанието ѝ, преди да продължат за Лондон.

Чувстваше се като дете, което ще надникне в чорапа с подаръците от Дядо Коледа.

КРАЙ

© 1942 П. Г. Удхаус
© 2000 Весела Прошкова, превод от английски

P. G. Wodehouse
Money in the Bank, 1942

Сканиране, разпознаване и редакция: ultimat, 2008

Издание:

ИК Ера, София, 2000

Художествено оформление на корицата: Димитър Стоянов – Димо

Редактор: Светла Иванова

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10188>]